SHEILA HOLLAND

Viața la țară

Traducerea și adaptarea în limba română de

RĂZVAN BALACI

ALCRIS

Capitolul 1

Glasgow se afla la şase sute cincizeci de kilometri de satul Sherringdon. Călătoria durase două zile, Kate Ferguson nefiind obişnuită să conducă atât de mult de una singură.

- Probabil că te vei rătăci de mai multe ori, o tachinase fratele ei, în dimineaţa plecării, pe când o conducea. Eşti cea mai neîndemânatică din lume în ceea ce priveşte orientarea pe hartă, Kate!

Hotărîtă să-i demonstreze contrariul, Kate îşi planficase cu atenţie itinerariul. Nu făcuse nici o greşeală până acum, dar, de când ieşise de pe drumul principal, se pierduse într-o încrengătură de alei care nu erau nici măcar semnalizate. După calculele ei, trebuia să fi ajuns în Sherringdon de ceva vreme.

Kate oftă şi coborî geamul. Când plecase ieri din Glasgow era răcoare, dar aici, în Sussex, părea a fi toiul verii, chiar dacă era abia începutul lui octombrie. Kate ajunse la o altă intersecţie şi încetini pentru a citi indicatorul. Sherringdon nu se găsea pe el şi nici nu se vedea vreo casă unde ar fi putut cere lămuriri.

-Simt nevoia să beau ceva, se gândi ea şi viră maşina către spaţiul verde.

îşi aruncă puloverul pe bancheta din spate, îşi desfăcu o cutie de limonadă si bău cu poftă. Simţindu-se mai bine, admiră puţin peisajul. îi lipsea măreţia Munţilor Scoţieni, dar şi Sussex avea farmecul său. Pe când încerca să se hotărască pe care din cele patru drumuri să o ia, de după un colţ apăru un bătrân sprijinindu-se într-un baston. Părea obosit şi destul de necăjit.

- Te-ai rătăcit, domniţă? încotro te-ndrepţi?
- Sherringdon, zise Kate şi faţa i se însenină.
- Acolo locuiesc eu. îţi voi arăta calea.

Aşezat pe scaunul din faţă, el începu s-o ironizeze.

- Femeile n-au simţul orientării. întoarce maşina şi mergi pe direcţia din care ai venit.

O studia aproape făţiş în timp ce ea conducea.

- Eşti în vizită prin Sherringdon?

„Ce bătrân curios!", îşi zise Kate, dar se gândi că nu strică să-i spună.

- Mă duc la doctorul Nicholson. Voi lucra pentru el până-şi va reveni tatăl său.

Bătrînul o privi neîncrezător.

- Dumneavoastră sunteţi medic, domnişoară? Greu de crezut!
- Bineînţeles că sunt medic! replică Kate cu demnitate, apoi îşi zări reflecţia din oglinda retrovizoare şi zâmbi. Părul ei roşu era ciufulit de vânt, obrajii îi erau îmbujoraţi, iar nasul îi lucea. Arăta mai mult a şcolăriţă decât a practicant. Dintotdeauna fusese o problemă pentru ea faptul că arăta mai tânără decât era, adică 24 de ani.
- Eşti abia o fetişcană! mormăi bătrânul. Oamenii de pe aici nu sunt obişnuiţi să fie consultaţi de femei tinere.

- Femeile lucrează în medicină de aproape o sută de ani. N-aţi mai întâlnit medici de sex feminin până acum, domnule...?

- Beaney. Nu. Noi, pe-aici, suntem de modă veche. Virează stânga şi am ajuns în Sherringdon. Drăguţ, aşa-i?

Câteva colibe şi căsuţe împrejmuiau spaţiul verde al satului, având grădini pline de margarete şi de dalii.

- Nu-i cine ştie ce, nu-i aşa? zise Kate, neputându-şi înfrâna dorinţa de a-l persifla pe domnul Beaney. Eu nu văd decât un magazin.

-Unu-i destul pentru că vinde de toate, i-o întoarse domnul Beaney. Casa aceea albă de la colţ aparţine doctorului Nicholson.

Kate îşi mai arunca o privire în oglinda retrovizoare. Nu vroia să apară aşa de neîngrijită la întânirea cu Ben Nicholson.

- Atunci, vă voi lăsa aici, domnule Beaney.

Bătrânul coborî cu greutate, împiedicându-se în baston şi plângându-şi artrita. Kate opri motorul şi aşteptă nerăbdătoare ca el să plece, dar bătrânul se aşeză pe o bancă şi începu s-o privească. Pentru că nu-şi putea face toaleta de faţă cu el, trebui să pornească şi conduse până în apropierea destinaţiei sale, unde opri pentru a-şi domoli emoţiile. Aceasta ar fi fost prima sa experienţă ca practicant, spre deosebire de munca din spital, unde un tânăr poate apela oricând la sfatul şi ajutorul unui medic mai experimentat. Totuşi, nu venea să lucreze chiar pentru un străin. Fratele ei şi Ben Nicholson erau vechi prieteni care se cunoscuseră la Cambridge si urmaseră aceeaşi şcoală de medicină. Mai apoi, fratele ei îşi făcuse practica

la tatăl lui Ben, ca asistent, timp în care a ajuns să-l preţuiască şi să-l respecte pe bătrân. Deşi Angus nu se mai văzuse de ani buni cu familia Nicholson,ţineau permanent legătura.

Din acest motiv îi scrisese Ben fratelui ei, pentru a-l înştiinţa de boala tatălui său.

„Cunoşti un flăcău de nădejde care i-ar putea ţine locul cam şase luni?”, îl întrebase. „Eu am unul, absolut nepriceput, care va pleca în două săptămâni, slavă Domnului!”

Angus îi arătase surorii sale scrisoarea de răspuns: „Un flăcău nu cunosc, dar am o fată pe care te poţi baza. E vorba de sora mea! Tocmai şi-a încheiat practica, de câte şase luni în medicină generală, chirurgie şi obstetrică. Nu prea are experienţă, dar învaţă repede. Va trebui să-l înlocuiască până când se va retrage, apoi îi va prelua postul.”

Răspunsul lui Ben sosi plin de neîncredere: „După experienţa cu fostul înlocuitor, aş fi preferat unul cu mai multă practică, dar, dacă spui că ea e în regulă, te cred. Robert nu acceptă, pentru că este femeie. Apropo, îţi transmite salutări.”

- Dar, cine e... Robert? întrebă Kate.
- Robert Montgomery este fratele lui Bill. L-ai întâlnit, odată, pe când erai logodită cu Bill, nu-i aşa?

Kate îşi aminti brusc şi se ruşină rememorând unica ei întâlnire cu Robert Montgomery, ocazie cu care vorbise prea mult din cauza timidităţii şi a lipsei de experienţă în societate. Fusese la Londra, în timpul scurtei şi dezastruoasei sale logodne. Bill îi povestise o mulţime de lucruri despre fratele său, care lucra în Canada, dar se

întorsese în Anglia pentru o scurtă vizită.
- înseamnă că Robert este, din nou, în Anglia? întrebase ea.
Angus confirmase: se întorsese pentru totdeauna, pentru că
moştenise proprietăţile familiei, în urma morţii tatălui său.
- Şi-l interesează pe cine angajează Ben?
- Nu neapărat, dar, dat fiind că sunt cea mai importantă familie locală, e firesc ca Robert să se implice în treburile satului.
- Mi se pare de-a dreptul medieval!
Dezaprobarea o făcu să fie şi mai vehementă.
- Nu mi-a plăcut omul ăsta de cum l-am văzut; acum, cred că va fi şi mai rău.
- Eu îl ştiam un băiat de treabă. Bine, noi nici nu ne-am mai văzut de ceva timp. De când a plecat în Canada, de fapt.

Tocmai această legătură dintre Angus şi Robert dusese la întâlnirea ei cu Bill. Pe când Kate lucra ca studentă la „Queen's College Hospital", Bill muncea acolo ca dispecer. Făcuseră cunoştinţă, iar în scurt timp, prietenia lor evoluase într-o iubire pe cât de intensă pe-atât de trecătoare.

-în orice caz, n-am de gând să accept slujba, spuse Kate. Ar fi stânjenitor să locuiesc în acelaşi sat cu familia Montgomery.

- Din cauza logodnei tale ratate? Dar asta e de domeniul trecutului! Bill s-a însurat şi trăieşte în Australia, tu n-ai fost niciodată în Sherringdon, deci nimeni de-acolo nu te cunoaşte. Totul a fost atât de rapid, încât mă îndoiesc că au aflat de logodna lui Bill.

Kate oftă, amintindu-şi de acea perioadă nu tocmai plăcută a vieţii sale, când rupsese logodna, iar Bill nu reacţionase prea bine.

-Robert mă ştie. Ar fi stânjenitor, repetă ea. Nu cred că are ceva împotriva femeilor doctor, bănuiesc că e ceva mai mult personal.

- Nu, Ben a specificat clar în scrisoare că Robert e împotriva femeilor în această branşă; din păcate, Ben nu e prea diplomat.

Lui Angus îi trebui destul timp pentru a o convinge să se răzgândească, invocându-i faptul că bătrânul Nicholson se dovedise îngăduitor şi tolerant cu el atunci când se afla la început de drum.

- Aşa, aş putea şi eu să mă revanşez. Fă-o pentru mine, Kate, dacă nu pentru ei, măcar până îşi găsesc pe altcineva.

Aşa fusese convinsă Kate să vină, deşi n-ar fi vrut, iar acum regreta. Tocmai când voia să-şi prindă părul cu o clemă, se auzi chemată şi-l văzu pe Ben venind către ea.

-Bună, Kate. Erai încă o şcolăriţă, când ne-am văzut ultima oară. Angus nu mi-a spus cât de drăguţă ai devenit. N-ai vrea să bem un ceai împreună?

Kate se înveseli, fiindcă arăta exact cum şi-l amintea: un bărbat solid şi încrezător.

- Mi-ar face mare plăcere, fu ea de acord aruncând clema în poşetă.
- Aici.

Ben îi indică o cameră ale cărei ferestre dădeau către grădină.

- Robert, vino s-o saluţi pe Kate!

Bărbatul care stătea pe terasă era mai înalt decât Ben, iar

când se întoarse, Kate şi-l aminti dintr-o dată. Robert Montgomery era genul de om pe care nu-l puteai uita cu uşurinţă: brunet, cu ochii albastru- închis, pe fondul unui ten închis. Erau aspecte de care nu era sigură că-şi amintea, în afară de asprimea sa.
El intră în cameră, o privi serios un moment, apoi îi întinse mâna.
- Desigur, noi ne-am mai întâlnit, domnişoară Ferguson.
Vocea sa trăda răceală, ceea ce nu era de mirare, ţinând cont de condiţiile în care se văzuseră prima oară.
- A trecut ceva vreme de când nu ne-am văzut, răspunse Kate pe un ton similar.
Făcuse special acastă remarcă, pentru a sublinia că nu mai era fetiţa naivă de acum patru ani. Nu-şi putea da seama ce-o stingherea mai mult - el sau amintirea logodnei cu fratele său. Pe măsură ce-o studia, Robert îşi amintea de aspectul ei ciufulit.
- Eu m-aş duce să mă spăl, îi spuse ea lui Ben, sperând că Robert ar putea pleca până termină ea.
Realiză, totuşi, că nu părea să fi venit doar într-o scurtă vizită.
- Sigur, toarnă-ţi nişte apă! zise Ben. Ştii că nu m-am căsătorit?
- Da, mi-a spus Angus.
Ceainicul de argint din care-şi turna apă era greu, iar ea îl manevra stângace fiindcă Robert o urmărea. Pe masă se aflau mai multe bunătăţi, din care Kate, care nu mai mâncase de la prânz, se înfruptă cu mare poftă. Dar, observând un uşor zâmbet la Robert, simţi nevoia să se scuze.
- De obicei, nu mănânc atât de mult. Dar n-am mâncat

destul la prânz.
- Nu te scuza! zise vesel Ben. Tu dintotdeauna ai mâncat bine, Kate. Putea goli o farfurie în câteva minute, îi explică el lui Robert.
- Asta se întâmpla pe când eram o şcolăriţă, punctă Kate. Jenată, luă o gură prea mare de ceai cu care se înecă, simţindu-se şi
mai umilită.
- Pentru numele lui Dumnezeu! zise Kate, ştergându-şi ochii şi aruncând o privire furioasă către Robert, care privea fix pe fereastră, pentru a-şi ascunde probabil amuzamentul.
- Şi unde voi locui? Aici, sper, nu? întrebă ea pentru a schimba subiectul.
- Nu, nu aici. Vei sta cu Maggie, verişoara lui Robert.
- Aaa..., zise ea pierdut. Dar de ce nu pot sta cu tine?
- Pentru că nu se cade. Dacă aş fi fost însurat sau aş fi avut o menajeră, ar fi fost în regulă, dar aşa, lumea ar vorbi. Ştii cum e la sat...
- Lasă-i să vorbească! Nu m-ar deranja.
- Dar poate l-ar deranja pe Ben, interveni Robert.
Ea se întoarse şi se priviră în tăcere, Kate observând înciudată câtă influenţă avea acest om asupra lui Ben.
în acel moment, telefonul sună, iar Ben se duse în hol să răspundă.
- Cred că-ţi dai seama că-mi este imposibil să locuiesc cu verişoara ta! reîncepu Kate.
- De ce, domnişoară Ferguson? întrebă Robert pe un ton neutru.
- Pentru că. Ştii tu! Logodna cu fratele tău. Ar fi jenant.
- Din păcate, nu ai de ales. Aici nu e zonă turistică şi nu există nici un hotel. Dacă Maggie nu s-ar fi oferit, nu ştiu

ce-ar fi făcut Ben.
- Trebuie să mai fie şi alte variante. încercă Kate.
Robert o privi exasperat:
- Te asigur că nu şi te rog nu insista! Ben are şi-aşa destule pe cap. Kate inspiră adânc şi-şi strânse buzele. I se păru mai demn să tacă
şi începu să răsfoiască o revistă medicală. Dar nu reuşea să se concentreze, atenţia fiindu-i distrasă de faptul că Robert se instalase comod într-un balansoar şi acum se legăna.
„O importantă familie locală" spusese Angus. într-adev'r, acest om avea trăsături aristocratice: capul, oasele feţei, braţele lungi şi subţiri. Tăcerea lui tocmai începuse s-o deranjeze când Ben reveni în cameră.
- Aşteptam telefonul ăsta. O naştere dificilă. Trebuie să fug! îşi înşfăcă geanta neagră şi se opri la uşă.
- Te va conduce Robert până la Maggie.
- Dar încă n-am discutat despre slujbă! protestă Kate.
El flutură mâna în grabă:
- Ne vedem mai târziu, la Maggie!
Robert se ridică.
- Mergem, domnişoară Ferguson?
După cum îşi dăduse bine seama, Robert nu era un simplu vizitator. Ben ştiuse că va fi chemat şi-l rugase pe Robert să aibă grijă de ea. Lipsit de diplomaţie, după cum spusese şi Angus. Se va răfui mai târziu cu el, dar acum va trebui să stea o noapte-două la verişoara lui.
Ieşiră şi Robert deschise uşa unei maşini albastre, de firmă.
- Voi merge eu înainte; sunt vreo trei kilometri în afara satului. Ieşiră pe o alee ce se îngusta. Pierzând din vedere cealaltă maşină,
Kate trebui să accelereze dar, imediat, frână brusc. Imediat

după o cotitură, maşina albastră oprise din cauza unui turme de vaci ce bloca drumul. Kate evită cu puţin accidentul, roţile scrâşnind cu putere. Robert scoase capul pe geam:

- Aleile astea sunt prea înguste pentru a putea lua viteză. Dacă nu eşti atentă, s-ar putea să ai chiar tu nevoie de un doctor.

- Dacă te-aş fi lovit, ar fi fost numai vina ta. Ai oprit într-o curbă fără vizibilitate.

El coborî din maşină şi se îndreptă spre ea; se aplecă pe geamul maşinii şi-şi apropie chipul foarte aproape de faţa ei.

- Vrei să spui că ar fi trebuit să fi strivit o vacă sau două? Eventual, şi pe băiatul care le mână? o întrebă sarcastic.

Kate se uită mirată la el şi se simţi frustrată de această apropiere. Se depărtă puţin şi schimbă în prima viteză.

- Chiar trebuie să vii şi tu? Nu-mi poţi arăta ruta?

- îmi fac griji referitor la calităţile tale de şofer. în plus, cred că Maggie nici măcar n-a ajuns acasă.

Se întoarse la maşină şi-şi continuă drumul, Kate urmându-l, înciudată. Altădată ar fi râs de acest incident, dar faţă de acest om îi venea greu să se scuze.

Trecură pe lângă o fermă întinsă, apoi cotiră pe un drum privat. Ea văzu hornuri înalte deasupra copacilor, după care Robert intră într-o curte împrejmuită de ziduri şi opri. Kate trase lângă el şi coborî.

- Maşina lui Maggie nu este aici, deci nu este acasă.

Trecu pe lângă ea şi-i aruncă o privire gânditoare care o făcu pe Kate să se simtă stânjenită.

- îmi dau seama că nu agreezi ideea de a sta cu verişoara mea, dar măcar ai decenţa de a nu o arăta.

Robert o privea insistent, aşteptând răspunsul ei.
Kate, care era o persoană cu destul sânge-rece, se simţea neaşteptat de stânjenită în prezenţa lui. încercă să se convingă că era din cauza diferenţei de statură dintre ei. Dar, în sinea ei, ştia că nu înălţimea îl făcea un om minunat. Avea un aer foarte autoritar, care îi amintea de cel mai inteligent şi temut profesor pe care îl avusese în şcoala medicală.

- Bineînţeles că voi fi cuviincioasă cu verişoara ta. Cu toate că-mi va fi foarte greu, voi încerca să-mi găsesc altă gazdă, iar dacă nu voi reuşi, îmi voi căuta altă slujbă.

Regretă cuvintele îndată ce-i văzu expresia indispusă.

- Ai fi în stare să-l laşi pe Ben din cauza unei mici probleme personale? N-ai nici un simţ al loialităţii?
- Desigur, nu l-aş lăsa la greu.

Indignarea o făcu să ridice tonul. Nu-i suna bine şi făcu un efort să se controleze.

- Aş aştepta până găseşte alt înlocuitor. Şi dacă tot vorbim despre asta, să ştii că nu-mi place atitudinea ta faţă de femeile doctor.

El se încruntă.

- Dar nu mă port aşa cu tine, domnişoară Ferguson.
- I-ai spus lui Ben că nu vrei femei doctor aici. Mi se pare ciudat... M-aş fi aşteptat la această prejudecată din partea unui simplu fermier, nu din partea unui om cu educaţie. Şi, până la urmă, ce-ţi pasă ţie?

Ea nu obţinu reacţia pe care o aşteptase. După un moment de tăcere, el începu să râdă.

- Să ştii că îmi pasă, pentru că ei sunt doctorii noştri de familie. Nu ştiu căruia dintre noi i-ar displăcea mai mult dacă va fi nevoie să mă consulţi.
- Dar pari destul de sănătos, aşa că nu cred că ar fi cazul.

- „Destul”, doctore? Preferi ca oamenii să fie bolnavi de-a binelea?
Kate inspiră adânc şi încercă din greu să se controleze.
- Venind încoace, am întâlnit un bătrân pe care l-am luat în maşină şi care arăta cam ca tine. Dar la el e scuzabil.
- Şi la mine nu?
Se aplecă spre maşina ei, zâmbind maliţios.
- Dacă tot ai chef de zeflemea, ţi-aş putea spune şi eu câteva. Când l-am sfătuit pe Ben să nu te angajeze, mi-am bazat opinia pe experienţa de o viaţă în ceea ce priveşte mentalitatea oamenilor de aici. Le va fi greu să accepte un nou doctor, cu atât puţin mai puţin o roşcată micuţă care arată ca o şcolăriţă.
Kate regretă că nu purta ceva mai formal decât o simplă bluză şi pantaloni. Pe când se gândea la o replică, Robert continuă:
- Şi, pentru cultura ta generală, să ştii că obiecţiile mele n-au nimic în comun cu trecutul. într-o anumită perioadă, l-ai făcut foarte nefericit pe fratele meu, dar, până la urmă, i-ai făcut un bine. Acum e însurat şi are o fetiţă foarte drăguţă.
Implicaţiile observaţiei sale o făcură pe Kate să roşească. Dar, până să răspundă, apăru o maşină care intră în curte. O fată de vârsta lui Kate ieşi din maşină şi veni spre ei.
- Mă scuzaţi că am întârziat. Am fost reţinută la şcoală.
Robert făcu prezentările. Maggie era drăguţă, o fată cam insipidă, dar cu un zâmbet fermecător. Nu ca al verişoarei sale, ceea ce era în favoarea ei.
- Acum ai putea să-ţi iei bagajele, iar Robert le va duce pe cele mai grele.
O conduse sus, într-un dormitor spaţios, cu pereţi albi şi

grinzi întunecate. Fereastra ei dădea în curtea din faţă a unei case ţărăneşti.

- Ce e acolo? o întrebă pe Maggie.

O bănuială dezagreabilă îi încolţi în minte.

- Conacul Sherringdon, casa lui Robert. Nu ţi-a spus? Eu locuiesc în fosta aripă a servitorilor. Robert a transformat-o pentru mine anul trecut. Este veche, dar sper că-ţi va plăcea.

Kate era prea buimăcită pentru a putea formula un răspuns politicos. Nu era destul că locuia cu verişoara lui Robert, oricât de drăguţă ar fi fost, mai trebuia să-l suporte şi pe el atât de aproape de ea!

El intră în cameră şi-i puse valizele pe podea. Probabil o auzise pe Maggie şi surprinsese reacţia lui Kate.

- Nu trebuie să fii atât de oripilată, domnişoară Ferguson. Maggie îşi întreţine singură casa şi nu depinde de noi.

Maggie nu înţelegea deloc de unde provenea tensiunea dintre cei doi.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea. Kate nu vrea să stea aici?

Robert o luă pe după umeri şi o îmbrăţişă cu drag pe verişoara sa.

- Kate este foarte recunoscătoare pentru ospitalitatea ta, dragă Maggie.

îi aruncă o privire furişă lui Kate, provocând-o să-l contrazică.

- Acum vă las să vă cunoaşteţi mai bine, fetelor.

După plecarea lui, Kate se simţi obligată să mai adauge ceva. La urma urmei, Maggie era cea care îi făcea o favoare. Era mai mult decât generoasă să accepte un străin în casă, iar Kate îi spuse că o apreciază pentru asta.

- Va trebui să tratăm această poveste ca pe o afacere.
Dar Maggie păru ofensată.
- Nu-ţi cer bani de chirie. Putem împărţi cheltuielile pentru mâncare, cu toate că iau destule de la fermă, iar Robert nu vrea să accepte bani.
Lui Kate nu-i plăcea ideea să-i fie datoare în vreun fel lui Robert Montgomery, dar politeţea o obligă să tacă. Trebuia să se împace cu situaţia pentru o vreme. Venise să facă un lucru important şi nu conta unde locuia - sau aşa ar fi trebuit. De altfel, când se va mai familiariza cu locul, va găsi un alt loc unde să stea. Uşurată la acest gând, începu să despacheteze.
Ben apăru mai devreme decât se aşteptau ele. Părea obosit, dar era binedispus.
- Vizitele de seară nu durează de obicei atât de mult, îi spuse lui Kate. Dar sunt singur de două zile şi s-au strâns multe. Eşti gata să începi de mâine dimineaţă?
- Desigur, zâmbi ea.
Dar probabil că nu reuşi să-şi ascundă nervozitatea, pentru că Ben îi zâmbi înţelegător.
- Ai emoţii? Nu-ţi face griji, am să te ajut.
Ben era amabil şi înţelegător
- Nu-mi fac griji că aş putea greşi din punct de vedere profesional. Este vorba de faptul că pacienţii îmi vor fi împotrivă pentru că iau locul tatălui tău.
- Din păcate, aşa e felul lor. Şi eu am avut aceeaşi problemă când am luat locul partenerului tatălui meu. Dar, dacă îţi vei face treaba cum trebuie, în curând vei deveni o persoană respectată.
- Sună cam pompos, remarcă Maggie, care tocmai intrase în cameră aducând ciocolată caldă pentru toţi. Nu-l lăsa să te ia de sus, Kate.

Glumea, desigur, pentru că ea şi Ben păreau buni prieteni.
Ben aruncă spre Maggie cu o pernuţă.
- Maggie face pe şefa aici. I se trage de la faptul că e învăţătoare, probabil.
în timp ce ei discutau lucruri ce ţineau de profesie, Maggie şedea pe canapea şi răsfoia un ziar. înainte să plece, Ben o rugă să fie la el a doua zi, la ora nouă.
- La nouă fix, preciză el, pentru că altfel o să te aglomerezi.
- N-o voi lăsa să lenevească, promise Maggie. Totdeauna îmi pun ceasul să sune la şapte şi jumătate.
Ţinând cont de avertismentul lui, Kate ajunse la Ben chiar când el se străduia să termine o uriaşă farfurie de ouă cu şuncă.
- Trebuie să-mi menţin puterile, zâmbi el larg.
Chiar dacă era cu cinci ani mai mare, se purta ca un elev întârziat. Kate nu putea înţelege cum se lăsaseră pacienţii pe mâna lui, pe perioada cât tatăl său lipsea.
Străbătură grădina către sala de operaţii, care fusese construită cu zece ani în urmă, după spusele lui Ben.
- înainte se folosea o parte a casei. Mama, ca o bună soţie de doctor şi fostă asistentă, suporta, dar asta ne-a limitat intimitatea tuturor. Din păcate, ea n-a putut beneficia de avantajele noului sediu, pentru că a murit înainte de finalizare.
în sala de aşteptare fură întâmpinaţi de un cor de „Bună dimineaţa, doctore!" şi priviri insistente către Kate, care auzi o femeie şoptindu-i vecinului:
- E mult prea tânără pentru un medic, nu-i aşa?
Oare de unde ştiau? se întrebă Kate.
îl întrebă pe Ben, iar el păru amuzat.
- Ştirile circulă repede la ţară. Vino s-o cunoşti pe

domnişoara Andrews, cea care ţine lucrurile sub control. Oficial, domnişoara Andrews era farmacista, dar Ben o prezentă ca fiind cel mai important membru din personal.

- Ştie tot ce mişcă pe o rază de cincisprezece kilometri şi te poate ajuta dacă vrei să vizitezi locurile.
- Sunteţi aici de mult timp? întreba Kate.
- De treizeci de ani, răspunse sec domnişoara Andrews, cu o strângere de mână fermă ca a unui bărbat.
- Andy n-a reuşit aici ca înlocuitor, observă Ben, cu obişnuita lui lipsă de tact.
- Un tânăr foarte obraznic!

Domnişoara Andrews zâmbi subţire şi-i puse în braţe lui Ben fişele unor pacienţi.

- I-am dat astăzi mai puţini pacienţi domnişoarei Ferguson, până se obişnuieşte.

Ben aruncă o privire sumbră asupra teancului gros de plicuri pe care le ţinea şi dispăru în birou.

- Veţi folosi biroul doctorului Nicholson, o informă domnişoara Andrews pe Kate, împingând-o spre o plăcută cameră însorită.

După plecarea ei, Kate se scufundă într-un balansoar şi se legănă de câteva ori, pentru a se elibera de stres.

Dacă pacienţii ar şti cât de prost stau cu nervii tinerii doctori, ar fi mult mai amabili cu noi! se gândi ea. Apoi chemă primul pacient prin interfon.

Mai târziu, la o ceaşcă de cafea, Ben o întrebă:

- Te simţi în stare să facem câteva vizite?

încurajată de atitudinea lui şi de faptul că reuşise să treacă de această dimineaţă cu bine, Kate se simţea în stare de orice.

- Mi-ar plăcea să facem câteva vizite. O să am nevoie de o hartă, nu-i aşa?

- Am eu una pentru tine, zise eficienta domnişoară Andrews. Şi chiar v-am trasat cea mai bună rută. în plus, şi câteva indicaţii care vă vor ajuta pe drum.
- Vă gândiţi la toate, zise Kate pe un ton prietenos. N-aţi vrea să veniţi cu noi?

Se dorise a fi o glumă, dar, din păcate, domnişoara Andrews n-o luă ca atare.

- Am vrut doar să vă fiu de ajutor, doamnă doctor, spuse ea cu condescendenţă. N-am vrut să-mi depăşesc atribuţiile.

Strânse repede ceştile şi se îndreptă nervoasă către chiuvetă. Panicată, Kate încercă să se explice:

- Doamne, Dumnezeule, domnişoară Andrews, nu fiţi aşa supărată! Glumeam.

Ţinându-se tare pe poziţie, domnişoara Andrews acceptă scuzele fără măcar să se întoarcă spre Kate. Aceasta căută ajutor la Ben, dar el îi făcu semn să intre în cabinetul lui.

- Nu-i bine să fii prea deschisă cu Andy, măcar până o vei cunoaşte. Nu prea are simţul umorului.

Kate păru dezamăgită:

- Am crezut că mă place. M-a ajutat atât de mult în această dimineaţă!
- E de modă veche, nu se aşteaptă ca oamenii care abia au cunoscut-o să se poarte aşa familiar cu ea. Acum, ia-ţi lista pacienţilor, fişele lor şi harta. Crezi că te descurci?

Ben îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Bineînţeles că da, îl asigură ea, dar cu un aer mai serios.

Se părea că nu numai pacienţii aveau nevoie de timp pentru a o accepta, ci şi colegii ei.

Capitolul 2

La două fără un sfert, când îşi termină vizitele, Kate se simţi îngrozitor de înfometată. Ben îi spusese să nu se mai întoarcă la cabinet, aşa că se îndreptă direct către Maggie, cu toate că ştia că nu va fi acasă. Căută prin frigider, îşi prepară un sandviş cu brânză şi-şi turnă un pahar cu lapte.

Vremea era încă bună, aşa că se hotărî să-şi ia dejunul în mijlocul naturii, în curte. Se vedea că Maggie n-avea aplecare către grădinărit. Curtea era frumoasă, dar avea nevoie de îngrijire; Kate se gândi că s-ar putea revanşa faţă de ea dacă ar avea grijă de grădină.

Cu o seară în urmă, Maggie o asigurase că prezenţa ei este - binevenită.

- E bine că nu mai sunt singură, spusese ea. Mă chinuiesc de mult timp să găsesc pe cineva cu care să stau.

- E frumos din partea ta, Maggie, dar cred că ar trebui să-mi găsesc altceva. Vărul tău nu e la fel de primitor ca tine, mi-a arătat-o clar.

- Asta din cauza fostei tale logodne? Nu ţi se pare că eşti prea sensibilă? Rămâi!

Chipul ei fusese atât de convingător, încât Kate n-o putuse refuza. Poate că ar fi meritat să-şi mai acorde o şansă.

- Doar pentru câteva luni. Când tatăl lui Ben se va simţi mai bine, nu va mai fi nevoie de mine aici.
- Dar poate va fi. Poate îşi vor lua un al treilea partener, pentru a-l menaja pe doctorul Nicholson.
- Eu am crescut la oraş, nu cred că m-aş integra aici. De altfel, în aprilie, voi începe să lucrez la cabinetul fratelui meu.
- Nu-ţi place la ţară? o întrebase Maggie.

- Doar în vacanţă şi în vizită, nu ca să stau.
- E locul ideal în care să creşti. Recunoaşte, e un loc minunat!

După ce termină de mâncat, Kate îşi făcu siesta lenevind la soare.

După câteva zeci de minute, porni la plimbare şi se îndreptă către clădirea opusă casei lui Maggie. O veche uşă de stejar, pe care tocmai o admira, se deschise şi din casă năvăliră doi adolescenţi, o fată şi un băiat, ce semănau cu Robert .

- Tu trebuie să fii doamna doctor Ferguson, zâmbi fata. Eu sunt Linda Montgomery, iar el este fratele meu, Tim.

Maggie îi spusese lui Kate că Robert avea un frate şi o soră mai mici, cu care locuia. Ea le întoarse zâmbetul.

- Mă plimbam pe aici. E un loc vechi şi fascinant, nu-i aşa?
- Da, nu-i rău, răspunse Tim, nepăsător.
- Chiar prea mare pentru noi, adăugă şi Linda.

Ea îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor jerpeliţi.

- îţi place să călăreşti, doamnă doctor?
- N-am încercat niciodată. Şi, te rog, spune-mi Kate. Mă faci să mă simt bătrână.
- Atunci, Kate să fie! N-ai stat niciodată în şaua unui cal? întrebă Linda, nevenindu-i să creadă.
- N-ai nici o ocazie în centrul oraşului Glasgow, se amuză Kate.
- Dar îţi plac caii? Hai să-i vezi pe ai noştri.

Fata deja deschisese uşa grajdului când Tim spuse:

- Mai taci din gură, Linda! Nu toată lumea e înnebunită după animale, ca tine!

O privi cu afecţiune pe sora sa.

- Rezultatele ei la şcoală lasă de dorit, dar ar fi un îngrijitor de animale de toată isprava!
- Mai bine taci tu! replică ea. Crezi că notele tale bune

îţi dau dreptul să vorbeşti aşa?
Băiatul roşi.
- Am picat doar un examen! Cred că eşti extrem de inteligentă, Kate, dacă ai reuşit să faci faţă atâtor ani de toceală!
- Ei, nu chiar! zâmbi Kate. Şi eu am picat la chimie în primul an.
- Serios? Exact la asta am picat şi eu! Robert crede că nu mi-am dat destul silinţa, dar e o materie grea, nu-i aşa?
- Foarte grea, aprobă Kate.
- Dar vei mai da o dată examen, presupun.
Tim îşi trecu mâinile prin părul brunet.
- încă nu m-am hotărât, zise el posomorât. îmi vine să renunţ la tot!
- Mai încetează cu vorbăria, îi spuse Linda. Ai vrea să aruncăm o privire prin jur, Kate? Grădinile sunt drăguţe.
Păreau de treabă şi Kate acceptă.
„Drăguţe" era puţin spus. Chiar şi aşa neîngrijite, grădinile erau foarte frumoase. în spatele casei era o terasă imensă care dădea către lac; lângă ponton era ancorată o şalupă veche.
- Poţi s-o foloseşti oricând, îi spuse Linda. Avem şi un teren de tenis, care ar trebui să arate mult mai bine. Robert e de părere că noi ar trebui să avem grijă de el, cu toate că are destui angajaţi care ar putea să facă asta.
- Nu se poate lipsi de oamenii de la fermă, interveni Tim. Robert munceşte mai mult decât toţi angajaţii săi, aşa că nici el nu se poate ocupa.
Kate se gândi la bărbatul elegant pe care-l întâlnise ieri şi fu surprinsă. îl privise ca pe un fermier elegant, care trăia bine, în timp ce alţii făceau munca de jos.
Când le spuse asta, ambii tineri râseră.

- Ieri purta cel mai bun costum al său, ca să-l impresioneze pe directorul băncii. Nu e cum crezi tu, Kate. El nu are un director, le face singur pe toate.
- Am avut un director pe vremea când tata trăia, explică Linda. Robert era în Canada atunci. Ei doi s-au certat întotdeauna pentru că tata angaja mai mulţi oameni decât era nevoie.
- Taci, Linda! Pe Kate n-o interesează problemele noastre de familie.

Tim îi aruncă surorii sale o privire dezgustată, iar Kate socoti că era mai bine să plece şi pretextă că trebuia să termine de despachetat.

- Vino prin casă, o invită Linda. E mai scurt drumul.

Kate ezită, temându-se de o întâlnire cu Robert. Totuşi, se îmbărbătă, gândindu-se că n-avea cum să evite la nesfârşit acest lucru. O politeţe rece ar fi de preferat unui duel verbal.

Intră în casă şi se opri în holul principal, pentru a admira lambriurile de stejar şi se înfioră la vederea trofeelor împăiate de pe pereţi.

- Se pare că cineva a fost foarte ocupat, observă ea. Nu-mi place să le văd aşa!
- Să înţeleg că nu eşti de acord cu sporturile sângeroase, domnişoară Ferguson?

Kate se întoarse rapid. Robert tocmai intrase pe uşă şi o privea enigmatic. îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni reiaţi, părea foarte diferit faţă de ieri; cu toate astea, avea un aer distins. Ceva în atitudinea lui o irita şi reacţionă pe măsură.

- Ai dreptate, domnule Montgomery. Nu sunt de acord.
- Atunci, ar fi bine să stai departe de păduri, o sfătui el. în caz contrar, sufletul tău sensibil ar putea fi afectat de

imaginea animalelor şi păsărilor moarte atârnate în copaci de oamenii mei.

- De ce ar face asta? întrebă Kate, necunoscând obiceiurile de la ţară.

- Pentru a-i speria pe alţii. Nu fi aşa dezgustată, draga mea fată, fermierii nu-şi permit să fie sentimentali. Lăsăm asta în seama oamenilor de la oraş!

- Să încerci să conservi viaţa în sălbăticie nu înseamnă sentimentalism, spuse Kate, iritată de amuzamentul lui sfidător.

- Sunt de partea celor care protejează speciile rare, precum vulturii aurii şi alte asemenea, dar iepurii şi veveriţele se înmulţesc atât de rapid încât reprezintă o ameninţare pe care n-am putea-o tempera.

Linda nu se mai putu abţine:

- Ah, Robert, încetează! O voi învăţa pe Kate să călărească, atunci când va avea timp.

Chiar dacă nu deciseseră împreună, Linda părea hotărâtă:

- Sigur că trebuie să înveţi! Toată lumea călăreşte la ţară!

- Am văzut o bicicletă în garajul lui Maggie. M-aş simţi mult mai sigură pe ea, spuse Kate.

Până şi Robert râse, iar Linda îl luă pe fratele ei de braţ.

- Nu-ţi vine să crezi că e doctor, nu-i aşa?

Cuvinte obişnuite, dar chiar dacă Linda încercase să facă un compliment, părea mai mult o critică.

- Dacă e s-o luăm aşa,nici tu nu prea arăţi a fermier, observă Kate.

Tonul ei păru cam aspru şi Robert ridică sprâncenele.

- Şi cam cum ar trebui să arate un fermier, în opinia ta, domnişoară Ferguson?

Bine dispusă, Kate încercă să-şi ascundă iritarea.
- Probabil că opinia mea e la fel de eronată ca a voastră în ceea ce priveşte doctorii, spuse ea împăciuitor. Trebuie să plec, diseară am treabă.
Kate se întoarse acasă la Maggie, gândindu-se că măcar tinerii Montgomery erau de treabă. La cină, când îi spuse acest lucru lui Maggie, aceasta înghiţi în sec.
- Da,.. .sunt copii drăguţi, chiar dacă reprezintă o grea încercare pentru Robert.
Kate înclina să creadă că din cauza lui Robert, dar tăcu.
- Tim e un băiat cu capul în nori. Şi cam leneş. Robert a făcut multe eforturi pentru a-l ţine la şcoală în ultimul an, iar el nici măcar nu şi-a dat silinţa.
- Da, mi-a spus şi mie că a picat un examen, dar se poate întâmpla oricui. în plus, de ce nu o şcoală publică? Şi eu am urmat una.
- De generaţii, cei din familia Montgomery merg la aceeaşi şcoală. Robert vrea ca Tim să respecte tradiţia. Deci, şi Robert era un snob. încă o bilă neagră pentru el.
- Şi Linda reprezintă o greutate pentru bietul Robert?
Maggie o apostrofă din priviri şi Kate se grăbi să adauge:
- Mi se pare că e o fată drăguţă, prietenoasă şi plină de viaţă.
- Este. Dar cam naivă şi prea prietenoasă. Are un anturaj care nu se prea ridică la nivelul colegilor ei de la şcoala serală. Pe Robert îl îngrijorează faptul că e prea puerilă.
- Mama lor a murit? întrebă Kate.
- Da, înaintea tatălui lor. Atunci a plecat Robert de acasă. îl mai ţinea numai dragostea pentru mama sa. Maggie se opri brusc. Dar, nu vreau să te plictisesc cu asemenea lucruri. Mai bine spune-mi, cum a fost prima ta

zi ?

- Cu urcuşuri şi coborâşuri, răspunse Kate, realizând că răspunsul se potrivea pentru întreaga săptămână. Operaţiile au decurs bine, ajutată şi de domnişoara Andrews. Kate nu avea probleme cu practica în general, dar avea ceva greutăţi cu completarea formularelor; în schimb, vizitele la domiciliu îi făceau plăcere.

Kate avea şi câţiva pacienţi cu probleme. Fusese scoasă din pat de o femeie care avea o durere de două săptămâni şi omisese acest lucru la telefon, pacienţi ce solicitau vizite şi apoi plecau de acasă, mame prea grijulii care intrau în panică de cum creştea puţin temperatura copiilor.

Ben era mai bun şi mai tolerant, iar Kate îl admira pentru asta. Poate că nu era mai inteligent decât fratele său, dar era unul din cei mai conştiincioşi pe care îi cunoscuse. Adăugând aceste calităţi faptului că era o persoană simpatică, se întreba de ce nu s-a însurat până acum. Odată, chiar îl întrebase, dar el se abţinuse.

- Presupun că n-am întâlnit fata potrivită. Şi, că tot veni vorba, tu n-ai pe nimeni în Glasgow?

Ea avusese o mulţime de prieteni, dar nici o relaţie mai reuşită, aşa că se rezumă doar la un zâmbet modest. Ben, studiind-o cu atenţie, îşi exprimă neîncrederea:

-înseamnă că sunt mulţi tăntălăi în Glasgow. Eşti o fată tare drăguţă, Kate!

Surprinzător, Ben o făcea să se simtă timidă, aşa că schimbă brusc subiectul către week-end-ul care venea şi în care cădea de serviciu pentru prima oară. Ben avea îndoieli că s-ar putea descurca de una singură, dar îl convinse că arată obosit şi are nevoie de o pauză. De peste o lună, el ducea tot greul. în plus, era îngrijorat de sănătatea tatălui său, care nu părea să se amelioreze conform aşteptărilor.

- Nu plec nicăieri, aşa că dacă ai nevoie de un sfat, nu ezita să mi-l ceri! spusese Ben.

- în regulă, Ben!

Dar Kate era hotărâtă să nu-i deranjeze sub nici o formă liniştea binemeritată. O înştiinţa de acest lucru şi pe domnişoara Andrews, care fu de acord cu ea.

- Aveţi dreptate, domnişoară Ferguson! Nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără dumneavoastră.

Venind din partea domnişoarei Andrews, era un adevărat compliment. Kate roşi uşor, mulţumită şi impresionată. într-un impuls de moment, i se confesă farmacistei că avea oarece emoţii la gândul unui întreg week-end.

- Până acum a trecut doar o noapte. Dar, sper să mă descurc..

- Eu sunt sigură că da, domnişoară doctor. Şi îmi face plăcere să văd că încă mai există tineri modeşti.

Kate se abţinu cu greu să râdă, pentru că acest „tineri" îi suna foarte arhaic.

- Vă mulţumesc! Ne vedem mâine.

Ajunsă acasă, Maggie o întâmpină cu o tocăniţă foarte apetisantă şi o invită să cineze împreună. Urma să fie plecată în weekend şi îşi făcea griji că o va lăsa singură pe Kate.

- Sigur nu te deranjează? Avem de toate în frigider, iar tu deja ştii rostul casei.

- Sigur că nu. Stai liniştită, dragă Maggie, pot să-mi port singură de grijă.

- Dar, dacă ai probleme, să ştii că Robert e chiar lângă noi.

„Ar trebui să ajung cu adevărat disperată pentru a apela la el", se gândi Kate şi, privind pe geam, îl văzu intrând în

curte.
- Vorbeam de lup. şi iată-l pe stăpânul în persoană! murmură ea.
- De ce nu-ţi place Robert? o întrebă Maggie încet.
Kate regretă remarca făcută.
- Nu-l cunosc destul de bine pentru a spune dacă-mi place sau nu.
Răspunsul n-o păcăli pe Maggie, care continua s-o privească în
tăcere. Kate simţi că roşeşte puternic.
- Doamne, Maggie, aşa îţi priveşti şi elevii?
Se auzi un ciocănit uşor şi vocea puternică a lui Robert:
- Pot să intru, Maggie? Bună seara, domnişoară Ferguson!
Robert se aşeză şi bău cu ele o ceaşcă din cafeaua făcută de Maggie.
- M-am decis să te însoţesc la Londra, Maggie. La fermă e linişte şi mi-ar prinde o pauză de un week-end, anunţă el.
Maggie era încântată.
- înseamnă că mă vei şi însoţi până la mătuşa Margaret. Urăsc să mă duc singură la ea, e atât de dificilă.
El o privi cu afecţiune.
- Asta pentru că îi arăţi că te temi de ea. înfrunt-o, aşa cum fac eu!
- Pentru tine e simplu, bombăni Maggie. îţi acceptă orice, pentru că eşti favoritul ei.
Robert ridică din umeri.
- Pentru că sunt bărbat. Mătuşa Margaret este o adeptă convinsă a superiorităţii masculine.
Privi un moment către Kate şi adăugă cu un zâmbet şters:
- Te gândeşti că e demodată. După părerea ei, locul

femeii e în bucătărie.
- „Educarea unei femei e o pierdere de timp”, adăugă Maggie, chicotind. Vezi, Kate, de-asta nu mă înghite ea. Nici nu ştiu de ce o mai vizitez.
- Pentru că n-ai îndrăzni s-o neglijezi. Se aşteaptă ca toţi să fim atenţi cu ea, spuse Robert .
- Şi reuşeşte., adăugă Maggie. Ai s-o cunoşti şi tu, Kate. întotdeauna vine aici pentru sezonul de vânătoare.
Kate ura vânătoarea. îşi aminti disputa cu Robert pe această temă şi se abţinu de la orice comentariu.
- Eu sunt ciudata familiei, continuă Maggie. Pentru că eu nu vânez.
- Pentru că nu-ţi place?
- Pentru că nu sunt de acord cu asta.
Robert se ridică şi le privi cu un zâmbet uşor zeflemitor.
- Trebuie să plec, înainte de a începe o ceartă. Bucură-te, Maggie! Domnişoara Ferguson e de acceaşi părere cu tine.
- Mi-ar plăcea să te convertesc şi pe tine, dar măcar voi continua să încerc.
El râse şi o salută pe Kate din cadrul uşii. Maggie îl conduse până afară, apoi se întoarse încă zâmbind:
- Robert e un drăguţ.chiar dacă are acest defect. Totuşi, trebuie să recunosc că arată nemaipomenit când călăreşte.
După ce luară micul-dejun, Maggie şi Robert plecară spre Londra, iar Kate plecă la muncă. Trecu pe la cabinet, apoi mai făcu câteva vizite ce decurseră uşor. De fapt, week-end-ul lâncezea, iar ea era conştientă că era blocată în casă fără prea multe de făcut. Duminică, pe la ora cinci, începu să-şi plângă de milă. Fiind o fire activă, ura să stea degeaba, aşa că porni într-o plimbare prin grădina lui

Maggie, dorindu-şi să fi avut companie.
Pe când îşi făcea de lucru cu nişte buruieni, apăru deodată Linda, însoţită de o pereche de labradori aurii.
- Bună, Kate! Ai chef de o plimbare?
- Aş avea, dar sunt în timpul serviciului. Aşa o plictiseală. îmi place să muncesc, nu să stau degeaba.
- în plus, Maggie e plecată, iar tu eşti singură. Vino să iei cina cu noi!
Fata se fâstâci şi-şi răsuci un cârlionţ brunet pe arătător.
- Adică. dacă ţi-ar face plăcere.
Nu mai părea aşa de sigură pe sine ca atunci când se cunoscuseră.
- Linda, apreciez invitaţia, dar nu cred că aş putea auzi telefonul de la voi.
- Sun-o pe Andy şi pune-o să-ţi transfere apelurile către noi. Văzând-o că ezită, adăugă cu un surâs: Robert nu se va întoarce devreme.
De această dată, se fâstâci Kate.
- Nu-l prea agreezi. Ei bine, nici noi. Eu şi Tim ne bucurăm nespus când pleacă. De-ar face-o mai des.
- Asta da remarcă din partea unei surori! se simţi datoare Kate să spună.
- Spune-mi tot! Ştim că nu vă înţelegeţi, aşa că de ce te mai prefaci?
- Chiar, de ce? râse Kate. Mulţumesc, Linda, diseară voi veni.
- Atunci, voi trece să te iau. Vom avea numai gustări reci pentru că bucătarul e liber.
Acea gustare rece se dovedi delicioasă; Kate cunoscându-i mai bine pe cei doi tineri şi ascultându-le planurile de viitor. Linda dorea cu ardoare să urmeze o şcoală de arte în

Londra, dar Robert se împotrivea. Tot ce putuse scoate de la el era să urmeze cursurile la seral din cel mai apropiat orăşel.

- Nişte neîndemânatici. Jumătate nici nu sunt în stare să facă un desen ca lumea.
- E, de departe, cel mai talentat elev! spuse mândru şi Tim.

Cât despre el, se părea că aluneca spre repetenţie.

- Nu e vorba numai de chimie. Robert vrea să-mi dau din nou toate testele, pentru că n-am avut note prea bune.

Robert decisese ca Tim să urmeze un colegiu de agronomie. Ba, chiar unul de elită, potrivit pentru un Montgomery!

- Dar tu, ce ai vrea să faci? întrebă Kate.
- Nu prea ştiu. De altfel, e mai simplu să fac ce zice Robert.

Acest lucru stârni indignarea lui Kate.

- Nu te lăsa târât într-o carieră pe care nu ţi-o doreşti.
- Dacă va face Agronomia, îl va putea ajuta mai uşor pe Robert la treburile fermei, interveni Linda.
- N-aş vrea să fac lucrul ăsta toată viaţa, zise Tim cu tristeţe şi Kate se simţi de partea lui.
- Eu voi munci împreună cu fratele meu, medită Linda, dar cred că mă voi înţelege mai bine cu el decât voi.

Tim deschise o sticlă de vin roze, iar masa se prelungi, tot vorbind şi râzând. Deodată, se auzi o maşină intrând în curte. Tim se duse la geam să vadă cine era.

- Robert şi Maggie! exclamă el. Şi se mai vede o maşină venind. O, Doamne! Tocmai familia Mitchell!...

Cei doi tineri se priviră îngroziţi un moment şi Linda sări în picioare.

- Hai să facem curat până nu e prea târziu!

Dar Robert deja intrase în cameră.

- Salutare, tuturor!

Păru surprins s-o vadă pe Kate, care se simţea uşor stânjenită. N-ar mai fi venit deloc dacă ar fi ştiut că se va întoarce atât de repede. Se
părea că Robert şi Maggie se plictisiseră de Londra, iar la întoarcere se opriseră la barul din sat, de unde îi luaseră şi pe aceşti oameni.

Robert îi prezentă pe colonel, soţia şi cele două fiice. Fiica cea mare, de vârsta lui Kate, era îmbrăcată modern şi scump. După atitudinea reţinută a Dianei în momentul în care îşi dădură mâinile, Kate realiză că uitase să se mai schimbe de când fusese în grădină. Deşi arătoasă, i se păru cam afectată. Părea iubitoare de cai, pentru că începu o poveste de vânătoare care se prelungi la nesfârşit. Când termină, în cele din urmă, Robert îi oferi lui Kate o băutură.

-Pentru voi, nimic! zise către Tim şi Linda, pe un ton mai mult glumeţ. V-aţi cam făcut de cap cu vinul, aşa-i? întrebă, făcând-o pe Kate să se simtă şi mai prost.

Ar fi trebuit să-i oprească sau să nu-i lase să bea mai mult de un pahar? Oare Robert o considera vinovată? îşi sorbi lichiorul şi regretă că venise.

Tim, încercând evident să schimbe subiectul, îl informă de ajutorul pe care Kate i-l oferise la chimie. Robert primi vestea cu o evidentă lipsă de entuziasm.

-Nu văd rostul. Oricum, vei revedea materia la cursurile de la colegiu. Iar domnişoara Ferguson e mult prea ocupată.

- Ea a fost cu ideea, zise Tim mohorât. Mă înţelege, pentru că şi ea s-a lovit de chimie.

înainte ca Robert să spună altceva, Kate interveni:

- îl voi ajuta doar punându-i întrebări. E mai puţin plictisitor.

- Văd că deja v-aţi hotărât, spuse Robert glacial. Dar nu-l lăsa să te bată la cap.

Tim roşi şi se retrase într-un colţ. Lui Kate îi păru rău pentru el şi se supără pe Robert.

- Chiar trebuie să fii atât de dur cu el de faţă cu atâta lume? îl întrebă ea şoptit. E foarte nefericit, deoarece şcoala pe care i-o impui e foarte diferită de cea la care se află acum.

- Dacă ar fi învăţat mai bine, n-ar mai fi fost nevoie, nu-i aşa?

- Tu n-ai picat niciodată un examen? N-ai nici un pic de înţelegere?

- Nu de înţelegere are nevoie. Se bazează pe farmecul personal pentru a influenţa. Uite ce-a făcut cu tine!...

- Nu prea înţelegi felul în care gândesc adolescenţii, nu-i aşa?

- Aşa este, aprobă el amuzat. Dar îmi cunosc fratele şi te-aş ruga să nu mai intervii!

Apoi se întoarse către Diana şi reîncepu discuţia, care alunecă spre subiecte ce priveau vânătoarea, munca la fermă, fertilizatorii. Din conversaţia lor, Kate înţelese că moşia colonelului Mitchell se învecina cu cea a lui Robert. Cele două familii erau prietene şi aveau interese comune. Cum familia Mitchell nu dădea nici un semn că ar vrea să plece, Kate aşteptă o pauză în conversaţie ca să poată pleca.

Doamna Mitchell, o variantă mai vârstnică a Dianei, era o femeie solidă, cu voce tunătoare, ce lupta cot la cot cu fiica sa pentru acapararea discuţiei. De cum aflară că tânăra Kate era o fată de la oraş care nu ştia să călărească

şi nu avea habar despre cai, încetă să-i mai acorde atenţie.

Şi Diana avea tendinţa s-o trateze cu superioritate, dar Kate era mai degrabă amuzată decât ofensată de atitudinea lor. în timp ce asculta absentă conversaţia lor, observă privirea lui Robert asupra ei şi-şi fixă atenţia asupra unui portret vechi al unui strămoş al familiei Montgomery.

-Domnişoara Ferguson trăieşte cu impresia că fermierii sunt oameni limitaţi, cărora nu le pasă decât de animalele şi recoltele lor, remarcă Robert.

Ea se scuză formal, dar, sub privirea lui sceptică, adăugă:

-Şi conversaţiile dintre medici pot părea plictisitoare pentru - neavizaţi.

- Discuţia noastră îţi pare plictisitoare? întrebă Diana pe un ton dulce.

Kate nu era sigură dacă era maliţioasă sau doar lipsită de tact. Era genul de fată care nu făcea nici un efort pentru a lega o relaţie cu altă femeie, dar juca bărbaţii pe degete. Strălucea de fiecare dată când Robert i se adresa şi era numai cu ochii pe el când vorbea cu altcineva.

E interesată de el, dar îi lipseşte tactul, se gândi Kate. Era o observaţie neobişnuit de răutăcioasă pentru ea, dar nu putea s-o înghită pe Diana.

La un moment dat, tinerii Montgomery o invitară la o partidă de un tenis de masă. Li se alătură şi Angela Mitchell şi începură un joc animat, de dublu. Aşa îi găsi Robert, o oră mai târziu.

- Mă scuzaţi că vă întrerup, dar domnişoara Ferguson este căutată la telefon.

Era o femeie al cărei soţ se plângea de dureri în piept.

- E pe moarte, doamnă doctor, şi are o culoare

înfiorătoare.
Părea a fi tromboză coronariană, adică o urgenţă medicală. Kate
notă adresa şi indicaţiile, mai degrabă inexacte, pe care i le dădu femeia, apoi se întoarse la tineri, pentru a se scuza.
- Pare destul de departe de aici. Credeţi că mă voi descurca?
- Ferma Glebe? E la aproape şaisprezece kilometri depărtare, pe un drum îngust pe care l-ai putea rata cu uşurinţă.
Robert se uită la Tim.
- Ar fi mai bine să vină el cu tine.
- Nu cred că aş fi de mare ajutor, spuse Tim. N-am mai fost pe acolo de foarte mult timp.
- Dar tu, Linda?
Fata negă cu o mişcare a capului.
- îmi pare rău, Robert, n-am decât o idee vagă...
- Eu ar trebui să plec, zise Kate. Sper să mă descurc.
- Mă îndoiesc, răspunse Robert. Dă-mi două minute şi vin cu tine. Familia Martin nu cheamă lumea degeaba.
- Nu te deranja, murmură Kate.
Diana adăugă cu tonul ei afectat:
- Poate că nu trebuie să te duci. Desenează-i fetei o hartă!
- Cred că, totuşi, e mai bine să mă duc, răspunse Robert încet. Aş putea desena harta incorect. Mergem cu maşina ta, domnişoară Ferguson? Ca să nu mai mutăm trusele medicale.
Ea îşi dădu seama că era hotărât să vină, iar o ceartă n-ar fi însemnat decât pierdere de timp. Aşa că acceptă şi-şi luă rămas-bun de la toţi. în clipa când ieşi, surprinse iritarea de

pe chipul Dianei şi comentariul mamei ei:
- Ce drăguţ din partea ta, Robert! Şi ce corvoadă... Sper că această femeie va aprecia!
Kate îşi luă jacheta şi cheile maşinii şi coborî în curte. Robert era deja acolo, îmbrăcat cu un pulovăr gros şi ţinând o lanternă în mână.
- Ar putea fi folositoare, spuse el, dacă îmi amintesc bine drumul.
- Vrei să conduci tu?
- Nu, mulţumesc.
- Multor bărbaţi nu le place să fie conduşi de o femeie. Li se pare că orgoliul lor masculin are de suferit.
- Probabil că am trecut de vârsta când aveam nevoie de astfel de asigurări.
Sau era prea sigur pe el şi nu mai avea nevoie să încerce să impresioneze femeile? Mai ales pe cele pe care nu le plăcea...
Kate ieşi din curte şi porni pe un drum denivelat. Chiar dacă mergea cu multă atenţie, nu reuşi să evite o groapă şi murmură ceva abia auzit.
- îmi pare rău pentru drum, se scuză el. Cândva, o să-l repar.
- Sunt sigură că va costa mult.
- Mai mult de o mie. De asta trebuie să mai aştept.
După câteva minute de tăcere stânjenitoare, ea încercă o conversaţie:
- E foarte frumos din partea ta că ai venit. Apreciez!
- Nu crezi că ar fi binevenită o ramură de măslin?
- O ramură de măslin? repetă ea, nedumerită.
- Adică să încheiem un armistiţiu, spuse el.
- Nu mi-am dat seama că suntem în război.
- Nu erai? întrebă el, sec. îmi vine cam greu să cred,

mai ales după cele ce mi-a spus Maggie în drum spre Londra. Mi-a sugerat că aş putea încerca să fiu mai prietenos şi, iată-mă!
Vocea lui suna uşor amuzată.
- încerc să fiu prietenos!
Ea se simţi datoare să-i răspundă, în pofida faptului că discuţia referitoare la Tim nu avusese un ton prietenos.
- Ţinând cont că suntem vecini, ar trebui să fim în relaţii mai bune, aprobă ea precaută.
Râsul lui o luă prin surprindere.
- Nu eşti sigură cât de departe eşti dispusă să mergi, draga mea Kate? îmi permiţi să-ţi spun Kate, având în vedere noile noastre relaţii?
Lui Kate nu-i plăcea să se râdă de ea şi bănuia că sentimentele lui nu se prea schimbaseră. Iar dacă încerca să fie amabil, o făcea numai pentru a-i face pe plac lui Maggie.
- Poţi să-mi spui cum vrei, răspunse ea destul de dur, concentrându-se la indicaţiile pe care i le dădea.
Chiar dacă ar fi preferat să nu fi fost cu el, trebuia să recunoască faptul că nu ar fi găsit drumul singură.
- încetineşte! îi spuse el la un moment dat. Cred că este după această curbă.
în lumina farurilor, ea văzu indicatorul cu ferma Glebe.
- Slavă Domnului! Ne-a luat aşa mult timp să ajungem aici, iar femeia părea atât de înspăimântată! Să sperăm că e doar o indigestie. Nu orice durere în piept înseamnă o urgenţă!
Din păcate, aceasta era o urgenţă. Cinci minute mai târziu, la căpătâiul domnului Martin, Kate n-avea nici o îndoială asupra diagnosticului. Transpira, avea buzele decolorate, pulsul era slab şi neregulat, tensiunea arterială era

alarmant de scăzută. îi făcu o injecţie cu morfină şi-i spuse că va trebui să meargă la spital.

- Staţi cu el până chem eu o ambulanţă, îi spuse ea doamnei Martin, care stătea mai în spate, împietrită de teamă.

Ambulanţa ajunse într-un timp record şi, în mai puţin de o jumătate de oră, domnul Martin era în drum spre spital. Robert fusese invitat în casă de doamna Martin, care se simţea foarte îndatorată faţă de el. Acest lucru o irită pe Kate, cu toate că, într- adevăr, Robert făcuse tot ce putuse pentru a-i uşura femeii situaţia.

Când urcă în ambulanţă alături de soţul ei, Robert îi strigă:

- Sper că totul va fi în regulă, doamnă Martin.

Apoi, întorcându-se către maşină, îi spuse lui Kate pe un ton serios:

- Chiar e atât de grav pe cât pare?

- Mă tem că da. A avut un preinfarct şi nu cred că mai are mult de trăit. Totuşi, când m-a întrebat soţia lui, m-am eschivat. Obişnuim să spunem astfel de minciuni oamenilor, încheie ea oftând.

- Mă îndoiesc că ar fi făcut faţă adevărului. N-ar fi ajutat-o cu nimic. Stai liniştită, Kate!

în lumina lunii, el părea mai binevoitor decât de obicei.

- Arăţi foarte obosită. Te voi conduce acasă.

- Chiar mă simt obosită, admise Kate şi se cuibări recunoscătoare în scaunul din dreapta.

Oboseala ei se datora atât tensiunii, cât şi orei înaintate. Ca orice stagiar, făcea cu greu faţă urgenţelor mai grave, nu atât din motive profesionale, cât mai ales din cauza implicaţiilor umane.

- Spuneai că-ţi vine greu să crezi că sunt doctor, zise

ea pierit. Mă întreb câţi alţi oameni mai sunt de aceeaşi părere.

- Nu-mi amintesc să fi spus asta, dar, dacă am făcut-o, îmi retrag cuvintele. Am toată admiraţia pentru calităţile tale profesionale.

Părea sincer, dar Kate îl cercetă suspicioasă în lumina palidă.

- Cred că glumeşti! Eram aproape la fel de extenuată ca doamna Martin.

- Dar măcar tu n-ai arătat-o şi asta contează... Acum mi-aduc aminte acea remarcă. Mă referam la faptul că arăţi prea tânără pentru a fi doctor, nu că ai părea ineficientă. Ben spune că faci o treabă surprinzător de bună.

- Exagerează! zise ea rapid, pentru a-şi ascunde satisfacţia pricinuită de lauda lui.

Apoi, când îşi dădu seama ce spusese, întrebă:

- De ce „surprinzător de bună”? De ce sunt întotdeauna bărbaţii miraţi atunci când o femeie îşi face treaba cu competenţă? îţi spun, e aproape o jignire...

Râsul lui o întrerupse.

- E în regulă, râzi! Doar e o lume a bărbaţilor, nu?

- Da, mă tem că da, răspunse Robert cu blândeţe. Dar există şi avantaje în a fi femeie. Dacă ai fi fost bărbat, probabil că te-aş fi lăsat să te descurci singură. Dar femeile sunt cele mai neîndemânatice în ce priveşte orientarea pe hartă.

- Mi se pare o prostie ce spui! replică ea, aprinsă.

- Glumeam, zise el blând. Te aprinzi foarte repede, nu-i aşa?

îi aruncă o privire rapidă.

- Ar trebui să ai grijă cu limba aia ascuţită, fata mea. Fratele tău e mult mai temperat decât tine.
- întotdeauna s-a considerat că semănăm. Cu tine am limba ascuţită pentru că... pentru că...
Se opri, gândindu-se că el îi făcuse o favoare.
- Poate că e vina mea, dar eşti aşa de... aşa de...
- Enervant? o ajută el amabil.
- Insuportabil! ricană ea, retezând orice încercare de rezolvare amiabilă. Presupun că eşti atât de obişnuit să le vorbeşti de sus ţăranilor, încât o faci cu toată lumea, fără să realizezi.
- Nu cumva eşti puţin cam snoaba, fără să vrei? întrebă el.
Ea făcu un gest exasperat.
- Cred că ai dreptate. Nu mă pot obişnui cu viaţa la ţară. Mi se pare nefirească pentru vremurile noastre!
- Ai dreptate, aprobă el. Sherringdon Hall e vechi şi greu de administrat şi înghite toate profiturile pe care le deţin de pe urma terenului, dar este moştenirea familiei de peste două sute de ani. înainte de a fi construit, pe acel loc se afla o casă care data din secolul paisprezece. Strămoşii mei o deţineau şi pe aceea.
Se opri brusc şi oftă. Pentru câteva secunde, păru la fel de vulnerabil ca oricare alt om, în pofida stăpânirii de sine. Asta îl făcea mai uman şi mai plăcut.
- Probabil că este o mare responsabilitate, spuse Kate cu seriozitate şi încercă să-şi imagineze cum ar fi să ai rădăcini atât de adânc înfipte în trecut.
Poate că îl judecase pripit pe Robert. Poate că era autoritar, dar îşi asuma responsabilităţi şi avea grijă de oamenii săi într-un mod admirabil. Un om pe cinste! îi spusese odată o bătrână, la cabinet.

- Soţul meu a muncit toată viaţa pe moşia lui, iar când a murit mă aşteptam să fiu dată afară din căsuţă. Domnul Montgomery a fost singurul care a spus să rămân.
- Mi se pare normal, exclamase Kate.
Bătrâna zâmbise în faţa acestei ignoranţe.
- Nu aşa se procedează de obicei, doamnă doctor. Tatăl său m-ar fi dat afară. A fost o zi fericită pentru Sherringdon Hall când domnul Robert s-a întors din Canada.
El opri maşina în faţa casei, iar Kate coborî, obosită. Robert , care arăta enervant de proaspăt, coborî să-i înmâneze cheile.
- Probabil că Maggie s-a culcat, comentă el, privind casa întunecată. Sper să nu mai ai şi alte apeluri în noaptea asta.
- Şi eu sper. îţi mulţumesc că ai venit cu mine. Mi-ai fost de mare ajutor.
într-un impuls de moment, ea îi întinse mâna.
- Domnule Montgomery, cred că am început cu stângul. După această noapte, crezi că am putea s-o luăm de la capăt?
îi luă mâna şi i-o ţinu câteva secunde.
- Ar fi o idee bună. Crezi că ai putea renunţa la formalităţi? „Robert” ar suna mai prietenos.
Era foarte conştientă de contactul dintre ei, de apropierea şi atracţia din zâmbetul său.
- Atunci, bine.
Ea ezită pentru un moment.
- Dacă nu eşti de acord să-l ajut pe Tim...
Robert ridică din umeri.
- De ce n-aş fi? E frumos din partea ta că faci asta pentru el. Poate ar trebui să fiu mai înţelegător cu el.
Kate luă aceste cuvinte ca pe o scuză spusă pe jumătate.
- Sper că aşa vei face. Noapte bună, Robert .

Şi se întoarse rapid, năpădită de o bruscă şi inexplicabilă timiditate.
în timp ce se pregătea de culcare, se gândi la cele întâmplate în cursul serii şi regretă că nu era mai matură. Mai experimentată şi mai stăpână pe sine în faţa unui bărbat atât de calculat şi superior ca Robert.

Capitolul 3

Vremea continuă să fie bună şi în octombrie. De cum prinse puţin timp liber, Kate începu să exploreze prin împrejurimi. Se opri la marginea lacului să culeagă castane, pe care le-ar fi putut coace împreună cu Maggie. Cum stătea aplecată pentru a le culege, auzi voci în apropiere. Se ridică şi văzu o pereche de tineri care apăru hârjonindu-se după o cotitură. Băiatul se opri, o îmbrăţişă şi o sărută cu pasiune.

Kate se simţi jenată şi nehotărâtă dacă să-şi facă simţită prezenţa. Deodată, o văzu mai bine pe fată şi o recunoscu pe Linda Montgomery. Fata părea fericită şi era aproape frumoasă, în ciuda acelor haine pe care le purta de fiecare dată.

Nici băiatul nu avea un aspect prea îngrijit; avea părul lung şi mersul ţanţoş. O prinse de mână pe Linda şi fugiră pe o potecă ferită către o căsuţă de vară pe care o observase şi Kate mai devreme. Bănui că nu vor pierde prea mult timp cu admiratul lacului...

Kate plecă mai departe, sperând să nu fi fost observată. Nu avea obiceiul şi nici nu-i plăcea să spioneze. Incidentul o îngrijora puţin, pentru că Linda era prea tânără, iar asta nu părea o simplă joacă. Se gândi că Robert nu ştia şi probabil nici n-ar fi fost de acord cu acest tânăr cu un aspect atât de neîngrijit. Practic, nici ea nu-l plăcea...

Ajunse acasă începu să calce câte ceva, când sună telefonul.

- Linda la telefon. Kate, aş putea vorbi ceva cu tine?
- Spune, o invită Kate.
- Nu prin telefon. Aş putea veni până acolo? Maggie e plecată, nu?
- Da, dar se va întoarce cam într-o jumătate de oră.

Bine, vino! oftă Kate cu ochii la mormanul de rufe necălcate. Femeile-doctor nu prea au timp de treburi casnice şi trebuie să le facă atunci când pot.
Linda sosi şi începu să spună tot felul de lucruri lipsite de importanţă, privind temătoare în jur.
- Treci la subiect. Nu cred că ai venit să discutăm despre vreme...
Linda se înroşi.
- Nu. Vroiam să discutăm despre această după-amiază.
Kate ghici de ce venise.
- Nu mi-am dat seama că voi fi văzută. Eraţi prea ocupaţi unul cu altul şi mi s-a părut că cel mai bun lucru ar fi să plec.
Linda rămase nemişcată.
- Ideea este că te-aş ruga să nu-i spui lui Robert că m-ai văzut cu Dave.
- Ce-ţi veni, Linda? Cum să discut cu el aşa ceva?
- Nu să discuţi, dar ar putea să-ţi scape... Robert nu e de acord cu Dave şi nu mă lasă să mă văd cu el.
- Deci vă vedeţi în pădure, pe ascuns? Cam riscant! Dacă era Robert cel ce vă vedea azi?...
- Robert n-are timp de plimbări. Puţină lume trece pe acolo. Tu eşti prima pe care care o vedem în câteva săptămâni.
Deci, povestea dura de ceva timp. Kate nu era mulţumită şi n-ar fi vrut ca fata să intre în vreun bucluc.
- Stai jos, Linda. Şi nu te mai vânzoli! încerc să mă gândesc ce să fac. De ce nu-l place Robert?
- Pentru că e atât de snob! se aprinse Linda. Tatăl lui Dave a lucrat la noi, dar s-a săturat de Robert şi şi-a deschis un service auto. Acum, Dave lucrează cu el.
- Ca mecanic?

- Da. Şi, care-i problema? întreba fata cu arţag.
- Aaa.., nimic! îi felicit dacă au reuşit. Dar, eşti sigură că ăsta-i motivul pentru care e Robert împotrivă?
- Sunt sigură. Robert e un încuiat care nici măcar nu încearcă să ţină pasul cu zilele noastre.

Fata părea atât de convingătoare că aproape o convinse şi pe Kate. Poate că asta era doar o parte... dar nici măcar ea nu îl plăcuse. Nu cumva Robert mai avea şi alte motive?...

- Linda, esti foarte tânără, insistă ea. Ce vârstă are Dave?
- Douăzeci.

Era mai mult decât aproximase ea şi realiză că el nu s-ar fi mulţumit doar cu câteva sărutări. îngrijorată, Kate privea pe fereastră când văzu maşina lui Maggie intrând în curte.

- Va trebui să întrerupem discuţia, Linda. Nu prea sunt mulţumită, dar nu te voi da de gol. Va trebui să mai discutăm!
- Eşti o scumpă! strigă Linda. Ştiam eu că vei înţelege.

O sărută cu zgomot pe obraz şi o zbughi pe uşă salutând-o pe Maggie din fugă.

Când intră, Maggie o găsi pe Kate tot lângă fereastră.

- Ce-a fost asta?
- Ei, discuţii ca între fete... răspunse Kate, gândindu-se că n-ar trebui să discute cu Maggie despre asta.

Acum, îl plăcea mai mult pe Robert, dar, după cum îl ştia, probabil că n-ar fi fost de acord cu comportamentul Lindei. Kate realiză că Linda avea nevoie de ajutorul unei persoane apropiate, nu de al cuiva din familie. Mai încercă de câteva ori să stea de vorbă cu ea, dar, întâmplare sau nu, de fiecare dată mai erau şi alte persoane de faţă. într-o dimineaţă, avu mai multe vizite decât de obicei şi observă că rezervorul era aproape gol, aşa că trase la primul service pentru a alimenta. în timp ce aştepta în

spatele altei maşini,i se păru că-l ştie pe mecanic de undeva. Un pacient, poate? Ca mai toţi medicii, nu prea avea memoria figurilor. Coborî ferastra pentru a comanda, iar băiatul o interpelă cu un zâmbet silit:

- îţi mai aduci aminte de mine, doctore?

- Ar trebui? întrebă Kate şi în momentul următor îşi aminti. Dave, prietenul Lindei!

- Linda zice că eşti de partea noastră, rânji el.

- Nu sunt de partea nimănui. Dacă am tăcut până acum, nu înseamnă că sunt de acord.

Zâmbetul lui pieri.

- Un moment, cred că v-aţi format o părere greşită. Linda e cea care insistă să ne vedem. De fratele cel băgăreţ se teme ea, nu eu.

Părea sincer şi destul de ţanţoş pentru a nu se teme de nimeni. Robert, de altfel, nu avea control decât asupra surorii sale.

Kate îi înmână banii, iar când se întoarse cu restul, zâmbea din nou.

- Faceţi-mi o favoare şi daţi-i asta Lindei.

îi împinse un pachet pe fereastră pe care Kate îl cercetă suspicioasă.

- M-a rugat Linda să-i iau tuburi cu vopsea din oraş. Ce credeaţi că sunt? Droguri?

Lui Kate îi trecuse asta prin minte. Nici n-ar fi fost de mirare, pentru că nu era primul caz, chiar şi în această zonă îndepărtată.

- Bine, i-l voi da. Va fi un bun pretext să stau puţin de vorbă cu ea.

- Despre noi?

- Da. Vă vedeţi la cursurile de seară, nu? De ce nu vrei să rămână aşa pentru a evita şi alte riscuri?

- La cantina colegiului nu prea ai loc de multe, zâmbi el cu subînţeles.
O maşină claxon' din spate, iar Dave salută nepăsător.
- încurcaţi circulaţia, doctore...
„Ce obrăznicătură!" se gândi Kate. Nu-şi putea da seama dacă el reprezenta sau nu un pericol, dar se hotărî să-şi ducă misiunea până la sfârşit.
în acea seară, Maggie era plecată la repeţiile cu corul local. Fiindcă nu avea treabă, Kate o sună pe Linda şi o chemă la ea.
- Am un pachet pentru tine. De la Dave! adăugă, în speranţa că asta o va convinge.
Fata nu se lăsă uşor:
- îmi pare rău, dar trebuie să plec.
- Atunci vin eu să ţi-l aduc, nu se lăsă Kate. Robert e acasă?
Stratagema îi reuşi.
- Vin imediat! zise Linda grăbită şi, în mai puţin de un minut, sună la uşă.
- Ce e asta? spuse dintr-o suflare. Cum te-ai întâlnit cu Dave?
- Dintr-o întâmplare, răspunse Kate glacial. Am trecut pe la service şi chiar m-am mirat cum de m-a recunoscut.
- Căsuţa de vară are o ferestruică prin care te-am urmărit ca să fim siguri că ai plecat înainte ca noi să... înţelegi! chicoti Linda.
- înţeleg. Linda, cred că e timpul să dăm cărţile pe faţă! De ce mă eviţi?
Linda protestă, dar cam neconvingător.
- Am avut foarte multă treabă prin casă. Mâine vine mătuşa Margaret şi totul trebuie să strălucească.
Kate îşi amintea vag că Robert şi Maggie discutaseră

despre această mătuşă teribilă pe care o vizitaseră anul trecut.

- E cea care vine pentru sezonul de vânătoare, exclamă ea şi Linda chicoti.

- Exact. Vizitele ei sunt înfioarătoare pentru toţi, mai puţin Robert, care nu se sperie de nimic.

- Ai sărit de la subiect, zise Kate cu blândeţe. Vorbeam de aventura ta...

îi facu uşor vânt într-un scaun şi o puse să promită că nu se va mai vedea cu Dave pe ascuns, ci doar cu acceptul lui Robert. în caz contrar, se va vedea nevoită să-i divulge secretul lui Robert.

Ruşinată, Linda începu să-şi răsucească părul pe degete.

- Credeam că suntem prietene, şopti ea. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva.

- Eu sper să nu fie cazul. Depinde de tine. Dar, dacă va fi nevoie, o voi face pentru binele tău.

- Cum adică? întrebă Linda.

- Eşti prea tânără pentru o relaţie cu un bărbat. Faptul că te întâlneşti cu el în pădure... e periculos.

Kate se temea să n-o jignească, dar nu era cazul.

Linda izbucni într-un râs sincer.

- Ah, Kate, doar nu m-am născut ieri. Ştiu şi eu să-mi port de grijă.

- Aşa zic toate fetele - spuse Kate pe un ton sec- şi pe urmă rămân însărcinate. Am văzut destule fete de vârsta ta la mine la cabinet.

- Dave spune că ar trebui să iau anticoncepţionale! spuse Linda şi apoi îşi acoperi gura cu palma. Dar, bănuiesc că n-ai fi de acord?

- Nu, izbucni Kate. Ei? îmi promiţi să nu te mai vezi cu el sau trebuie să vorbesc cu fratele tău?

- Am de ales?.. Dar, tot va trebui să ne vedem la şcoală. Nu ai cum să obiectezi.
- Normal că nu. Dar, ce face el acolo?
- Urmează un curs de mecanică. E deştept, spuse Linda mândră. Şcoala l-a plictisit, dar îl ajută în afacere.
Kate aproape că o crezu.
- îi admir ambiţia şi faptul că munceşte din greu. Dar, te rog s-o laşi mai uşor. Vedeţi-vă când mai sunt şi alte persoane de faţă. Şi, te implor, nu te considera o victimă!
îi zâmbi, dar fata o privi cu resentiment:
- Te-am crezut diferită, dar văd că eşti la fel ca toţi ceilalţi.
„Ce crudă e!" se gândi Kate şi încercă să mai repare ceva:
- Observ că nu mai sunt febleţea ta. Dar, în comparaţie cu mătuşa ta, cum sunt: mai bună sau mai rea?
Pe chipul Lindei înflori un zâmbet:
- Nimeni n-o poate depăşi. E îngrozitoare!
Telefonul sună şi, până îşi notă Kate numele şi adresa pacientului, Linda se făcu nevăzută.
- încă n-ai cunoscut-o pe lady Howard? o întrebă Ben pe Kate, câteva zile mai târziu, la o ceaşcă de cafea în cabinet.
- Pe cine? se miră Kate.
- Mătuşa Margaret. Stă la ei, acum.
- Am văzut-o de la distanţă, pe un cal. Deci ea este lady Howard! Maggie nu mi-a spus nimic.
- Este văduva unui guvernator colonial, din perioada când existau colonii, spuse Ben, sever. Mie, de fapt, îmi este simpatică bătrânica.
Se uită gânditor la Kate şi spuse:
- Sunt curios ce părere o să-şi facă despre tine.
- Nu cred că ne vom întâlni prea des, zise Kate

nepăsătoare. Nu cred că soţiile de guvernatori sunt genul meu. Mai degrabă e genul îngâmfatei de Diana!
Ea observase maşina Dianei, un Mini roşu, parcat în curtea lui Robert de mai multe ori în ultima săptămână. Îi văzuse pe cei doi de la depărtare, călărind împreună. O dată, Kate trebuise să aştepte iritată în maşină, timp de aproape zece minute, deoarece drumul îngust era blocat din cauza vânătorii. Nu se calmase nici măcar în momentul în care Robert apăruse pe un superb armăsar negru şi le ceruse oamenilor să-i facă loc să treacă. Kate coborâse geamul maşinii, roşie de furie, şi îi spusese exact ceea ce gândea despre oamenii ce-şi pierd timpul cu astfel de îndeletniciri stupide. El îi zâmbise, fără îndoială conştient de cât de bine arăta în acel costum de vânătoare.
- Deja mi-am cerut scuze că te-am făcut să aştepţi. Nu mi-am dat seama că e maşina ta.
- Şi crezi că asta te scuză? întrebase ea, sarcastic. N-ar fi fost nici o problemă dacă era vreun biet localnic în locul meu? Dar bănuiesc că ei n-ar îndrăzni să te înfrunte!
Robert fusese pe punctul de a-şi pierde buna dispoziţie.
- Ţi-ai format o părere greşită despre unele lucruri, draga mea. Oamenii de la ţară nu sunt aşa de grăbiţi ca voi, orăşenii. Şi nici nu blocăm drumurile intenţionat!
Gesticulase în direcţia animalelor şi spusese:
- Unii oameni nu călăresc atât de bine pe cât au impresia.
- Atunci, nici n-ar trebui lăsaţi, izbucnise Kate, iar el o aprobase sever.
- Dar, parcă poţi să le spui ceva...
Se aplecase apoi spre ea şi continuase:
- Fruntea sus, micuţă Kate! Poate că unul va cădea vreodată. Să vezi ce te vei mai distra, când te vei putea răzbuna pe bietul netrebnic care te va vizita la cabinet!

Kate îi povesti lui Ben, la o cafea, acest incident.
- Nu găseşti că este extrem de arogant modul în care ocupă tot drumul?
Ben dădu din cap.
- Nu asta intenţionează. Au vânătoarea în sânge, Robert avea dreptate când a spus că pe majoritatea localnicilor nu-i deranjează. Şi trebuie să recunoşti că e o plăcere să-i priveşti.
Kate încă păstra în minte imaginea lui Robert pe cal, care semăna cu unul din portretele din Sherringdon Hall.
- Nişte papiţoi! ricană ea, iritată de faptul că, într-adevăr, reuşise s-o impresioneze.
- Dar de fata lui Mitchell ce părere ai? întrebă ea după o pauză.
- Diana? făcu Ben. Nu-i genul meu. Mie îmi plac femeile mai calde.
Se uită către uşa întredeschisă şi o închise cu piciorul.
- Păcat că nu lucrăm în ture inverse. Mi-ar fi plăcut să-ţi arăt împrejurimile.
Şi, luând-o de mână, continuă:
- Poate... când se va simţi tata mai bine?
-Când se va simţi mai bine, nu voi mai fi aici, răspunse Kate cu fermitate, iritată de gestul lui.
O invitase în mai multe rânduri în oraş şi o vizitase frecvent acasă la Maggie. Nu ascundea faptul că o simpatiza; îi făcea complimente stângace referitoare la ţinuta şi coafura ei.
- Cum de arăţi atât de bine când munceşti atât de mult? îi spusese el în mai multe ocazii, pe un ton admirativ.
Kate ştia să recunoască pericolul atunci când îl vedea şi avea grijă să fie rece şi distantă. Îl simpatiza pe Ben, dar nimic mai mult. Nu s-ar fi putut îndrăgosti de el nici în o mie de ani şi ar fi fost chiar bizar ca el să se

îndrăgostească de ea.

Relaţia lor ar fi putut deveni tensionată - poate chiar devenise puţin. Tentativele lui de a o seduce nu-i înşelară vigilenţa nici lui Kate, nici doamnişoarei Andrews. Aceasta nu aproba acest comportament şi Kate ar fi vrut să-i spună că împărtăşea aceeaşi opinie, dar n-o făcu. Ar fi fost stânjenitor pentru amândouă.

Aşa că evita să mai fie singură cu el şi îşi dori să nu fi negat atât de vehement existenţa pretendentului din Glasgow despre care o întrebase Ben.

Capitolul 4

Următorul week-end, Kate căzu din nou de serviciu. Sâmbătă, când ajunse acasă după orele de cabinet şi după vizite, Maggie o aştepta cu o sticlă de lichior. Kate luă o înghiţitură şi se sprijini pe toată lăţimea pervazului.
Se aflau în camera care avea vedere la şosea. Chiar dacă era luna noiembrie, soarele încă mai avea putere. Kate privi către grădina cu trandafiri şi se simţi mulţumită. Tocmai descoperise cu surpriză că-i place viaţa la ţară, cu liniştea, verdeaţa şi aerul ei curat.

- N-am trăit niciodată într-o casă de la a cărei fereastră să pot vedea vaci. Până la urmă, te cucereşte!

Auzi zgomotul făcut de copite de cai şi-i văzu pe Robert şi mătuşa sa trecând călare. Bătrâna călărea cu aceeaşi uşurinţă ca nepotul ei, mândră şi ţinându-şi spatele drept. Fără să-şi dea seama, Kate se mută la o fereastră de unde-i urmări până intrară în grajd.

- Am uitat să-ţi spun! În seara asta suntem invitate la cină, îi spuse Maggie arătând spre casa lui Robert.

Kate se încruntă.

- Nu cred că ar trebui să merg. Sunt de serviciu.
- Ba ar trebui! Dacă nu mergi, o vor considera o nepoliteţe. De altfel, mătuşa Margaret a auzit foarte multe despre tine şi vrea să te cunoască.
- Da?! De la cine?

Maggie gesticulă a nepăsare.

- De la mai mulţi oameni. L-am auzit pe Robert, deunăzi, amenințând-o că, dacă se nu comportă frumos şi nu-şi ia pastilele, te va chema pe tine. I-a spus că nu-i va merge la fel de uşor cu tine, aşa cum îi merge cu Ben.
- Vrei să spui că e pacienta noastră?
- Numai cât stă aici.

- Nu-i poate fi atât de rău dacă e în stare să călărească.
- Cred că numai voinţa ei de fier o menţine, zise Maggie. E bătrână, dar refuză s-o recunoască.

În acea seară, cunoscând-o îndeaproape pe lady Howard, Kate îşi dădu seama că Maggie avusese dreptate. Machiajul atent nu-i putea ascunde boala faţă de o persoană avizată. Durerea lăsase urme pe chipul ei, iar mâinile încleştate pe bastonul de fildeş trădau o posibilă cauză.

Artrită, se gândi Kate şi se minună cum putea bătrâna călări în această situaţie. Ochii ei frumoşi, la fel ca ai lui Robert, o examinară din cap până-n picioare.

- Deci, tu eşti Kate Ferguson! Nu o neisprăvită ca fratele tău, sper!

Kate murmură o replică banală, spiritul ei revoltându-se împotriva
manierei autoritare a bătrânei doamnei.

Lady Howard bătu cu palma pe canapea, făcându-i semn să ia loc.

- Stai jos, copilă. Aş vrea să stau de vorbă cu tine.

Kate se aşeză cu strângere de inimă, privind în jur după o cale de scăpare. Lady Howard râse cu o urmă de maliţiozitate.

- Eşti exact cum mi te-a descris nepotul meu. A zis că nu prea ştii să-ţi ascunzi sentimentele.

Kate îi răspunse puţin înţepat.

- Care dintre nepoţi, lady Howard?
- Robert, desigur.
- Nu prea înţeleg de ce a trebuit să discutaţi despre mine.

Nu-i stătea în fire să vorbească aşa, dar bătrâna o pusese în defensivă.

Gura rujată i se boţi, scoţând în evidenţă o reţea fină de

riduri, şi spuse:
- Mi-a mai spus şi că eşti cea mai certăreaţă fată pe care a cunoscut-o vreodată. Ce a uitat să menţioneze este că eşti o fată foarte drăguţă. Culoarea roşie a părului tău este naturală?
Kate nu suporta ca oamenii să-şi folosească vârsta înaintată drept pretext pentru grosolănie.
- Bineînţeles că da! spuse ea cu răceală. Şi să ştiţi că şi eu am auzit multe lucruri despre dumneavoastră.
Şi n-ai decât să înţelegi ce vrei din asta, adăugă ea în gând, întâlnind privirea tăioasă a bătrânei.
Din spatele canapelei se auzi vocea lui Robert:
- Tu bei sherry, nu-i aşa, Kate? Ce părere ai despre ea, mătuşă Margaret?
Îşi sprijini ambele mâini pe spătarul canapelei, privindu-le zâmbitor.
Lady Margaret întârzie atât de mult cu răspunsul, încât Kate fu nevoită să-şi ascundă nasul în pahar, pentru a-şi masca stânjeneala subită. Îi displăcea faptul că discutaseră despre ea, dar admise că greşise atunci când făcuse o remarcă atât de necuviincioasă.
- Îmi place de ea, spuse lady Howard, într-un sfârşit. Are curaj! Dragul meu, m-am săturat ca toată lumea să fie de acord cu mine.
Şi, spre surpriza lui Kate, bătrâna o gratulă cu un zâmbet larg. Tânăra îi întoarse zâmbetul, puţin nesigură, dar Robert fu cel care rupse tăcerea:
- Înseamnă că şi tu ar trebui să fii mai tolerantă. Ceilalţi se tem prea mult de limba ta ascuţită ca să se mai contrazică cu tine.
- Aşa şi trebuie! Nu accept ca tinerii să fie obraznici cu bătrânii!
Kate era cât pe ce să se înece cu lichiorul, dar îşi reveni şi

simţi că
era timpul să spună ceva.
- Aţi terminat de discutat despre mine? întrebă cu o voce rugătoare. Chiar mă simt jenată, să ştiţi!
Robert părea amuzat de reacţia ei.
- Arată tot ce poţi, micuţă Kate! Ştii că eşti în stare! Discuţia noastră a avut un scop, pentru că mătuşa Margaret ar vrea să apeleze la serviciile tale.
Expresia lui se înăsprea pe măsură ce aştepta răspunsul.
- Din punct de vedere medical?
Kate nu agrea deloc ideea.
- Nu se poate! se grăbi să spună, neputându-şi masca uşurarea. Sunteţi pacienta lui Ben, lady Howard! Ar fi lipsit de etică...
- Prostii, draga mea! Ben nu s-ar supăra.
Ba mai degrabă s-ar bucura, se gândi Kate, uşor iritată, întrebându-se dacă urma să i se ceară un consult în salonul lui Robert. Multă lume avea obiceiul să-şi dezvăluie bolile în cele mai ciudate locuri. Lady Howard părea că face parte din această categorie.
- Ne vedem la tine în cabinet luni dimineaţă, anunţă ea.
Kate se replie rapid:
- *Dacă* n-am nici o programare şi *dacă* Ben n-are nimic împotrivă!
- Ai putea să-i ceri părerea chiar acum.
Robert plecă să-şi întâmpine oaspeţii nou-veniţi. Diana Mitchell tocmai intrase, urmată de Ben. Se părea că maşina Dianei rămăsese în pană şi Ben se oferise s-o aducă.
- Dar la plecare mă vei conduce tu, nu-i aşa, Robert ? gânguri ea, luându-l posesivă de braţ.
- Se străduieşte prea tare, observă lady Howard. Robert e genul de om care preferă să vâneze.
În timp ce Kate încerca să-şi dea seama dacă ar fi trebuit

să răspundă acestei observaţii, bătrâna ridică un deget poruncitor către Ben, care se apropie precaut.
- N-am de gând să te muşc, tinere! Vreau să-ţi cer ceva, atâta tot. Deşi sunase ca un ordin, Ben acceptă cu destulă bunăvoinţă.
Chiar prea multă, se gândi indignată Kate. Lady Howard părea un
pacient teribil, iar el era bucuros să scape de ea.
- Nu e nevoie să veniţi până la cabinet, îi spuse amabil. Kate poate veni la dumneavoastră acasă, la prânz, după ce termină vizitele.
Pusă într-o poziţie din care nu mai putea da înapoi fără a jigni, Kate acceptă acest aranjament fără tragere de inimă.
- Bestie! sâsâi în urechea lui Ben, când lady Howard se retrase. Acesta părea să nu înţeleagă ce voia să spună, aşa că adăugă:
- Mi-ai pasat-o mie, nu? Ce tupeu ai!
El zâmbi vinovat.
- E în grija mea de ani de zile. N-am crezut că o să te superi.
- Ba mă supăr, deşi cred că va trebui să mă obişnuiesc cu gândul. Îl privi cu reproş, iar el îşi aşeză mâna peste mâna ei.
- Nu fi urâcioasă, Kate! Deşi eşti foarte frumoasă când te aprinzi... O privi ştrengăreşte şi o strânse de mână.
- De departe, eşti cea mai drăguţă fată de aici!
În acel moment, Robert apăru, oferindu-i lui Ben un pahar. Expresia feţei sale o lăsă pe Kate să înţeleagă că auzise remarca lui Ben
- un amestec de surpriză şi încă ceva. Iritare? Dezaprobare? Dar ce să aibă Robert împotriva avansurilor pe care Ben le face colegei sale?
Kate reacţionă pe măsura comportamentului lui Robert: se trase mai aproape de Ben, se ridică pe vârfuri şi-i şopti

ceva la ureche. Ben râse zgomotos, iar ea râse, urmărindu-l pe Robert cu coada ochiului. Se simţea puţin prost văzându-l cum aştepta ca ei să se potolească.
Fără să-şi dea seama, se îndepărtă de Ben, iar Robert remarcă pe un ton neutru:
- Voiam să-ţi mai ofer ceva de băut, dar văd că ai băut suficient.
- Asta-i culmea! Am băut doar un lichior, după cum bine ştii, se burzului ea. Şi, oricum, eu nu beau mult în timpul serviciului.
- Bine faci! Pentru că şi aşa te aprinzi destul de uşor!
Ben îi privi nedumerit.

- Ce se întâmplă? Şi de ce arăţi atât de prost dispusă?
Kate încercă să-şi menţină cumpătul, amintindu-şi la timp că este doar un oaspete în casa lui Robert.
- Lui Robert îi face plăcere să mă şicaneze, murmură ea. Nu sunt supărată.
Dar privirea aprigă aruncată gazdei sale demonstra contrariul.
Robert îi dărui un zâmbet pe care ea îl catalogă drept superior şi dădu din cap în direcţia mătuşii şi a verişoarei sale.
- Ben, du-te şi salveaz-o pe Maggie. Se năruie sub atacul mătuşii Margaret!
Rămas singur cu Kate, Robert se postă direct în faţa ei şi adăugă uşor:
- Crezi că e bine să-l încurajezi pe Ben? Munca şi iubirea nu sunt o combinaţie prea bună.
Aceasta era şi părerea ei, dar intervenţia lui Robert o scoase din sărite şi-i spuse acest lucru. Conştientă că discuţia lor era urmărită, îşi temperă glasul, dar nu-şi putu controla focul din obraji.
- Sunt de acord că nu e treaba mea, dar Ben e prietenul meu şi nu-mi place să-l văd cum se face de râs. El nu poate rezista unei femei frumoase. Asta n-ar fi o problemă, dar în cazul tău... Reputaţia cabinetului se află în mâinile lui, atâta timp cât tatăl lui lipseşte.
- Nu cred că sugerezi că eu şi Ben ne-am face de cap în timpul serviciului! ridică ea tonul. Dacă tu crezi asta, înseamnă că nu ştii nimic despre medici! Unii dintre cei tineri pot fi mai nebunatici, dar la serviciu se poartă cum trebuie.
- Nu, Kate. Bineînţeles că nu asta cred! Ştiu că amândoi sunteţi doctori buni şi pricepuţi. Voiam doar să spun că Ben

are destule probleme pe cap, fără a te mai pune şi pe tine la socoteală.
Înainte ca ea să poată răspunde, bucătarul intră şi anunţă cina. În agitaţia ce urmă, Kate se separă de Robert, fără voinţa ei.
Un lucru bun, se gândi ea, pentru că simţise nevoia imperioasă de a-l lovi cu unul dintre bibelourile de porţelan.
Din punctul ei de vedere, aceasta nu fusese o cină reuşită. Mâncară fazan, perfect preparat, şi o minunată tartă cu prune şi frişcă.
- Dăunează sănătăţii, murmură Kate către Tim, care stătea lângă ea.
- Sunt destul de tânăr ca să mă descurc, doamnă doctor.
- Nu fi aşa de sigur! replică ea. Cercetările au demonstrat că bolile apar încă din fragedă copilărie.
Pastorul din Sherringdon, care stătea în stânga ei, se întorsese s-o asculte. Bărbatul, care-şi cântărea foarte bine cuvintele, se angajă într-o discuţie serioasă referitoare la pericolele mâncatului peste măsură. Plictisită, Kate se uită de-a lungul mesei şi întâlni privirea ironică a lui Robert. Privirea lui părea să spună ,,Aşa-ţi trebuie dacă te lauzi cu talentele tale medicale!”. Dar el cu siguranţă nu putea auzi ce vorbeau, chiar dacă avea un simţ auditiv foarte acuţit.
Pastorul peroră în continuare, iar Kate se prefăcu interesată, având grijă să nu se mai uite în direcţia lui Robert. Cel puţin stătea destul de departe de capul mesei, unde lady Howard, care se afla în dreapta lui Robert, domina fără probleme conversaţia. Diana părea plictisită, probabil din cauză că Robert nu-i acorda suficientă atenţie.
Kate îşi reveni din reverie în momentul în care realiză că pastorul îi pusese o întrebare.

- Ăăă... n-am prins ultima parte, zise ruşinată de faptul că fusese prinsă cu garda lăsată, exact în momentul în care ceilalţi tăceau.
Amuzat, Robert îi sări în ajutor.
- Biata Kate! Mai mare ruşinea cum noi, profanii, nu dăm doctorilor nici un moment de răgaz!
- Eu doar întrebam... începu pastorul, dar fu întrerupt brutal de lady Howard.
- Dragul meu, cred că este un gest total nepotrivit să discutăm despre boli în timpul mesei.
Pusese în aceste cuvintele întreaga ei forţă de influenţă şi reuşi să-l amuţească.
Tim atinse mâna lui Kate şi zâmbi către ea.
- Ce familie! Ce şanse am avea eu şi Linda să devenim nişte oameni normali?
Kate consideră vorbele sale drept o critică la adresa mătuşii.
- Mie îmi cam place bătrâna, spuse ea.
- Nu ţi-ar mai plăcea dacă ai trăi cu ea.
- Dar va sta mult aici?
- Până la Anul Nou, spuse el, sumbru. Întotdeauna îşi petrece Crăciunul cu noi şi se întoarce la Londra în prima zi a noului an. A devenit un ritual de familie. Mare ghinion!
Când cina se termină, Kate se retrase împreună cu Tim şi Linda pentru o partidă de tenis de masă. Spre surpriza ei şi dezamăgirea aproape făţişă a tinerilor Montgomery, Diana veni după ei.
- Vă deranjează dacă vin şi eu?
Obişnuita încredere în sine a fetei părea ştirbită de lady Howard sau, probabil, de faptul că Robert nu-i răspunsese avansurilor. Lui Kate, suflet bun, îi păru rău pentru ea, deşi n-o plăcea. Bănuia că Diana sperase la mai mult în timp ce

părinţii ei fuseseră plecaţi, eventual la o logodnă cu Robert. Linda şi Tim, mai puţini diplomaţi, o ignorară pur şi simplu pe Diana şi începură un joc de simplu.

Kate se aşeză pe o canapea veche dintr-un colţ al camerei.

- Vom juca şi noi după ce termină ei, sugeră ea. Câştigătorii vor juca între ei, bine?

- Bine, zise Diana şi se aşeză lângă Kate, un pic mai înseninată la faţă.

- Nu pot s-o suport pe scorpia asta bătrână, mormăi ea. Robert e un sfânt pentru că o suportă! Nu eşti de aceeaşi părere?

- Nu prea. Chiar pare ataşat de ea. Şi atunci, care e meritul lui?

- Robert e... amuzant, medită Diana. Toţi ceilalţi urăsc sosirea ei. Mama spune că este cea mai necioplită femeie pe care a cunoscut-o. Despre ce aţi vorbit? Ai discutat destul de mult cu ea, înainte de cină.

- Una-alta...

Dar Diana nu era uşor de convins.

- Dar Robert ce ţi-a spus, de te întristaseşi aşa? Poate că mă vei considera cam indiscretă, dar am observat fără să vreau. Relaţiile dintre oameni mi se par fascinante. Mă refer la ceea ce-i uneşte pe oameni, înţelegi?

Kate bănuia că acestea erau doar vorbe goale. Deja o catalogase pe Diana drept o femeie egoistă, interesată numai de Robert. Într-un fel, îi era milă de ea fiindcă era lipsită de demnitate şi respect de sine, obsedată de o pasiune aparent neîmpărtăşită.

- De fapt, eu şi cu Robert am avut o mică neînţelegere. Nici n-ar fi prima... Oricât de mult aş încerca, nu putem cădea de acord.

- Adică nu-ţi place de el? exclamă Diana, uimită şi uşurată în egală măsură.

Kate bănuise că era considerată o potenţială rivală şi-şi alese special cuvintele pentru a alunga această idee ridicolă. Şi se părea că reuşise, pentru că Diana deveni brusc prietenoasă şi jenant de intimă cu confidenţele.

Astfel, află că Diana îl ştia pe Robert de când era mică, iar el era un adolescent. Fusese eroul ei dintotdeauna, iar când se certase cu tatăl său şi plecase la muncă în Canada, Diana plânsese de se umflase.

- Ştiu că nu e frumos să te bucuri când cineva moare, dar când am auzit că tatăl lui Robert a avut un infarct, am realizat dintr-o dată că Robert se va întoarce.

- De ce s-a certat cu tatăl său? întrebă Kate.

Diana se gândi un moment.

- Bătrânul nu se pricepea să conducă afacerile. Mai mult cheltuia decât producea. A avut şi o mulţime de directori nepricepuţi... Robert era doar un copil, dar avea o voinţă foarte puternică.

- Sunt sigură!

- Astfel, averea s-a dus pe apa sâmbetei. Au avut perioade grele, dar a rezistat numai de dragul mamei sale. După moartea ei, n-a mai putut suporta. Cât tatăl său a fost în viaţă, el nu s-a mai întors, cu toate că, înainte de moarte, l-a implorat să vină.

- Într-un fel, nici nu m-aş fi aşteptat s-o facă, spuse ea gânditoare. E un om aprig, nu? Şi nu se lasă impresionat de slăbiciunile altora.

- Timpul petrecut în Canada l-a transformat într-un om foarte dur şi independent, zise Diana. Este un om... complet, nu-i aşa?

- Este, într-adevăr, aprobă Kate. Deşi eu nu cred că bunătatea şi sensibilitatea ar putea fi considerate defecte.

- Nu crezi?

Diana păru puţin nedumerită de această remarcă, dar zâmbi larg.

- Se vede treaba că nu ne plac aceleaşi lucruri... sau oameni, nu-i aşa?
Conversaţia lor luă sfârşit brusc când Tim îşi anunţă zgomotos victoria. Veni rândul celor două fete să joace şi Diana câştigă rapid.
- Nu am înclinaţie pentru astfel de sporturi, zâmbi Kate, dovedind sportivitate.
Apoi se retrase pentru a-şi reface machiajul. Întârzie puţin în hol, examinând câteva fotografii de pe o măsuţă. Observă într-o fotografie o frumoasă fată cu părul negru. Să fi fost mama lui Robert ? Exista o asemănare, dar rochia cu volane nu se potrivea cu vremurile respective.
- Ştii cine este? o întrebă Robert, care apăruse dintr-un salon şi se oprise lângă ea.
Ea scuturâ din cap. El îi luă portretul din mâini şi oftă, în timp ce-l privea.
- Mătuşa Margaret, zise el.
Deşi o privise de nenumărate ori, încă se simţea tristeţe în vocea lui.
- Vârsta nu iartă, aşa-i? Cu cât ai fost mai frumos, cu atât îţi vine mai greu. Fii răbdătoare cu mătuşa Margaret, Kate. Poate că nu va fi cel mai cuminte pacient, aşa se întâmplă cu cei ce luptă împotriva vârstei.
Kate îl privi, copleşită. Prima reacţie când îl întâlnise în hol fusese una de iritare, pentru că părea să fi uitat disputa de dinainte de cină. Acum îl considera mai puţin insensibil decât i se păruse iniţial - cel puţin, faţă de cei pe care îi iubea. Îşi urâse tatăl chiar atât de mult încât să nu ţină cont de ultima lui rugăminte?
- Ce-ţi trece prin căpşorul ăla? întrebă Robert, aşezând fotografia la loc.
- Eşti foarte ataşat de ea, nu? evită ea întrebarea.
- Să ştii că-i văd şi defectele. Problema este că

majoritatea nu ştiu să vadă dincolo de aparenţe. Aparenţe care-i sperie pe cei timizi şi-i irită pe cei ca tine...

- Ca mine?

El îi aruncă un zâmbet misterios.

- Independenţi şi cu o minte ageră.

Nu era sigură dacă Robert aprecia sau nu aceste calităţi, mai ales la o femeie.

- Ştiu exact ce fel de femeie ţi-ar plăcea să ai ca nevastă, domnule Montgomery.

- Am crezut că rămăsese stabilit să ne spunem pe nume. Dar spune-mi, Kate. Chiar sunt curios!

Ea roşi ca o şcolăriţă, furioasă pe sine, dar hotărâtă să nu dea înapoi.

- De modă veche în ceea ce priveşte atitudinea faţă de bărbaţi, fără să pună la îndoială superioritatea lor. Şi, desigur, trebuie să fie atrăgătoare.

- De ce „desigur”? întrebă el blând.

- Pentru că bărbaţii ca tine... Înţelegi ce vreau să spun! încheie ea, îmbujorată. Bărbaţii chipeşi nu aleg femei insipide.

El o privi cu o expresie tristă.

- Ei, mă tem că nu ai o părere prea bună despre mine.

- Sunt convinsă că sentimentul e reciproc.

Prezenţa lui atât de aproape de ea o tulbura, senzaţie ce-i displăcea.

El nu se deranjă să-i răspundă. Râse scurt şi o luă de braţ.

- Hai să ne întoarcem în salon. Mătuşa Margaret a întrebat de tine.

Capitolul 5

- Bine faceţi că staţi în pat, lady Howard! Exact asta v-aş fi recomandat şi eu.

Kate se ridică de pe marginea patului, strângându-şi tensiometrul. Oare era bine să-i spună rezultatul?

- Am rămas în pat pentru că m-am gândit că astfel îţi va fi mai uşor. Eu mă trezesc de obicei la opt.

Kate se duse la fereastră şi privi gazonul şi lacul din depărtare.

- V-aş sugera, lady Howard, ca de azi înainte să vă schimbaţi tabieturile. Va trebui să vă ridicaţi din pat abia la prânz, cel puţin pentru câteva săptămâni.

- Ce vrei să spui? Hai, zi odată!

Kate reflectă un moment asupra fişei medicale pe care o citise foarte atentă în cabinet.

- Ştiţi că aveţi tensiune arterială foarte mare. Până acum n-aţi avut probleme, dar situaţia s-a schimbat. Va trebui să vă schimbăm puţin tratamentul, o să mai adăugăm o pastilă sau două. În plus, nu aveţi nevoie decât să vă odihniţi.

- Refuz să devin o legumă! exclamă bătrâna, înspăimântată.

Kate zâmbi.

- Nici nu-mi pot închipui aşa ceva! De altfel, câteva exerciţii uşoare vă vor face bine la artrită sau veţi anchiloza şi mai tare.

Lady Howard se afundă într-un morman de perne, începu să-şi facă toaleta şi spuse cu demnitate:

- Voi lua medicamentele pe care mi le-aţi prescris, doamnă doctor Ferguson, dar pentru cât timp, e numai treaba mea.

Avea un stil care te lăsa fără replică. Probabil că aşa se adresase şi servitorilor obraznici, în vremea când fusese

soţia guvernatorului. Kate, reprimându-şi tentaţia de a chicoti, reveni lângă pat şi-şi alese cu atenţie cuvintele.

- Îmi pare rău, lady Howard, dar greşiţi. Doar medicamentele nu sunt suficiente pentru a vă coborî tensiunea. Felul în care trăiţi este şi el important. Eu va trebui să vă ghidez în acest sens. Eu sunt doctorul dumneavoastră! Cel puţin acum...
- Trebuie! Trebuie, într-adevăr!

Culoarea apăru pe obrajii puternic fardaţi ai bătrânei.

- Doctorul din Londra nu v-a impus s-o lăsaţi mai uşor? încercă tânăra să nu se lase intimidată.
- Nu-mi pasă ce spune el! Omul e complet tâmpit! Am crezut că o femeie ar fi mult mai înţelegătoare.

Lady Howard îi aruncă o privire îngheţată.

- Dacă pleci acum, doamnă doctor Ferguson, voi putea şi eu să mă ridic din pat. Acum îmi ia mai mult timp să mă îmbrac.

În mod normal, doctorul era cel ce încheia o consultaţie, nu pacientul. Dar lady Howard era ea însăşi o lege. Kate aprobă cu o mişcare a capului şi se îndreptă către uşă.

- Vă voi aduce noua medicaţie diseară şi voi veni să vă văd la sfârşitul săptămânii.
- Nu cred că va fi necesar.
- Lăsaţi-mă pe mine să decid asta, se opri Kate cu uşa întredeschisă. Vreau să văd dacă-mi urmaţi sfatul.
- Deja ţi-am spus că o să fac ce vreau eu!
- Atunci, îmi pare rău, dar nu vă mai pot trata. Depinde de dumneavoastră... Mai gândiţi-vă!

Închise rapid uşa înainte ca bătrâna să poată replica. Judecând după expresia contariată a feţei sale, se părea că foarte puţini oameni îndrăzniseră să-i vorbească atât de dur ladyei Howard.

***

- Mă tem că n-am ajutat-o cu nimic în privinţa tensiunii arteriale, i se confesă Kate lui Ben, când se întâlniră să discute problemele noii paciente. N-ar fi mai bine să te duci să vezi ce-i cu ea? Nu cred că va mai vrea să mă vadă pe mine.

- Nu, răspunse Ben, sigur de el. Tocmai am vorbit cu Robert la telefon şi mi-a spus că, după douăzeci de minute de critici la adresa ta, bătrâna scorpie a recunoscut că a exagerat în ultima vreme. Ai cam speriat-o, Kate! Va vedea că ai avut dreptate!

În timpul serii, Robert îi făcu o vizită lui Kate şi-i spuse cam acelaşi lucruri. Maggie era în vizită la nişte prieteni, iar Kate se ghemuise lângă maşina de gătit din bucătărie, lângă care stăteau atunci când nu se deranjau să aprindă şemineul din camera de zi.,

- Lasă-i timp să se obişnuiască! E încăpăţânată, dar nu e proastă. O plimbare călare, din când în când, nu-i va face rău, nu?

- Cred că nu, deşi nu pot să-mi dau seama cum poate călări din cauza acelei artrite.

- Se suie în şa ajutată, admise Robert. Dar călăritul e plăcerea ei supremă. Ar fi prea mult pentru ea să renunţe cu totul.

Tăcu un minut sau două, încruntat. Kate îl studie, admirând linia frumoasă a feţei şi mâna prelungă în care-şi ţinea bărbia. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de atrăgător, dar era încă departe de a fi sigură că-l place.

Ridică brusc privirea şi o surprinse.

- Am fost foarte îngrijorat din cauza Lindei.

- Linda? întrebă Kate, zăpăcită de gândurile ei şi de schimbarea bruscă de subiect.

El se aplecă spre ea.

- O văd din ce în ce mai rar, iar când o văd îmi pare un străin. Tu o vezi mai des?
- Când şi când, răspunse ea, precaută şi cu remuşcări.
El îi interpretă greşit atitudinea.
- N-ar trebui să te deranjez cu problemele mele, dar mi se părea că Linda te place...
- Nu mă mai place, zise Kate rapid.
- V-aţi certat? Din ce cauză?
- Ei, ştii cât de sensibili sunt adolescenţii!
- Are vreo legătură cu băiatul lui Hickman?
- Băiatul lui Hickman?
- Dave Hickman. Linda a vorbit cu tine despre el?
- Ăăă... tânărul cu care nu eşti tu de acord? Da, a spus câte ceva.
Acest inchizitoriu începu s-o deranjeze şi, în ciuda raţiunii, se simţi
de partea Lindei. La urma urmei, fata promisese să se liniştească, iar Robert ar fi fost cu adevărat furios dacă ar fi aflat ce se întâmpla.
- Dar ce ai cu el? întrebă ea, curioasă să afle şi versiunea lui.
- Tânărul Hickman intra în necazuri de când era copil. Şcoala nu-i plăcea, a fost acuzat de o mulţime de matrapazlâcuri, deşi n-au existat dovezi. În plus, există o fată care a născut de curând şi ai cărei părinţi jură că el este tatăl.
- Dar nimic n-a putut fi dovedit. Poate că oamenii exagerează.
- Dar tu l-ai cunoscut?
- L-am văzut un minut sau două, pe când îmi făcea plinul.
- Dar şi prima impresie contează. Serios, Kate, crezi că e un băiat potrivit pentru o fată ca Linda?

- Nu, sigur că nu. Dar nu cred că se văd des. Doar la cursuri, seara...
- Mi-ar plăcea să fiu sigur. Dacă ţi se iveşte ocazia, află cât mai multe.
- O să fac tot ce pot, zise ea şi-l întrebă dacă voia ceva de băut.
- O cafea, dacă se poate.

În timp ce-şi beau cafeaua, se întoarse Maggie. Părea prost dispusă şi refuză aproape cu brutalitate o ceaşcă de cafea.

- Ce s-a întâmplat, Maggie? o întrebă Robert, uşor amuzat.
- O zi proastă. Mi-a mers prost la şcoală şi, pe deasupra... Îmi pare rău, cred că sunt obosită.

Robert înţelese aluzia şi în curând plecă. Kate, care se ataşase foarte mult de Maggie, nu putu rămâne indiferentă.

- S-a întâmplat ceva? Nu pari în apele tale. Mi s-a părut, în ultimul timp, că ai ceva cu mine.
- Dar de unde îţi veni ideea asta?
- Mi s-a părut că eşti cam rece. Dacă nu vrei să mai stau aici, spune-o, pentru Dumnezeu! Îmi pot căuta altceva!

Maggie se înroşi şi-şi coborî privirea.

- Nu-i vorba de asta, zise ea.

După câteva secunde, adăugă cu o voce pierită:

- Te frământi ani de zile pentru cineva, ca să-ţi dai seama la un moment dat că n-are rost să mai speri. Până când îl vezi cu o altă fată...

Inspiră adânc şi sări de pe scaun cu ochii plini de lacrimi.

- Nu dau vina pe tine, Kate. Tu n-aveai de unde să ştii!

Şi fugi din cameră trântind uşa după ea.

Kate rămase stupefiată. Ştiuse dintotdeauna că Maggie

ţinea la Robert, dar nu bănuise niciodată că l-ar putea iubi. Cel mai uimitor lucru era, totuşi, că Maggie presupunea că Robert este interesat de Kate. Ar fi fost chiar amuzant, dacă Maggie n-ar fi fost atât de supărată. În orice caz, Kate era hotărâtă să îndrepte lucrurile cât de curând posibil.
Dormi peste măsură şi întârzie la micul dejun. Când coborî, Maggie tocmai îşi termina cafeaua.
- Ai şuncă în tigaie, îi zise Maggie, cu privirea în farfurie. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul aseară. Le ţin de prea mult timp în mine, presupun.
- Of, Maggie!
Kate întoarse şunca în tigaie şi vorbi, fără să se întoarcă spre Maggie:
- Ai înţeles totul greşit. Nu e interesat de mine absolut deloc. Şi nici eu de el!
- Înseamnă că încă mai am o şansă.
Vocea îi suna încrezătoare, dar se vedea clar că n-o credea pe Kate.
- Ne mai vedem!
Maggie ieşi, lăsând-o pe Kate singură şi tristă.
Chiar toată lumea era îndrăgostită de omul ăsta? Diana, Maggie şi cine ştie câte alte femei îl mai iubeau... Erau atât de atrase de înfăţişarea lui, încât să ignore defectele sale?
- Nu-mi plac bărbaţii duri şi aroganţi, spuse ea în bucătăria goală, apoi râse, puţin stânjenită de faptul că simţise nevoia să facă această declaraţie.
***
Vineri, când îi făcu a doua vizită Lady Howard, bătrâna părea mult mai docilă.
- Am făcut exact cum mi-ai spus şi am stat în pat până la amiază.
Stătea cu un ziar pe genunchi şi o privea pe Kate pe deasupra

ochelarilor.
- Mă bucur să aud asta, zâmbi ea. Haideţi să vedem cum staţi cu tensiunea.
După o scurtă examinare, Kate se ridică şi dădu să plece, când lady Howard îi spuse iritată:
- Voi, doctorii moderni, sunteţi toţi la fel! N-aveţi nici un pic de timp pentru pacienţii voştri!
- Aveam impresia că vă place ca vizitele doctorilor să fie cât mai scurte, zise Kate cu blândeţe.
Lady Howard o privi suspicioasă.
- Sunteţi impertinentă, domnişoară? Nici asta nu-mi place la voi, tinerii. Nu aveţi pic de respect pentru cei mai în vârstă!
- Haideţi să vă spun şi eu ceva despre cei mai în vârstă, replică ea, zâmbetul ei răpind din asprimea cuvintelor. Nu-mi place când bătrânii sunt bădărani, ascunzându-se sub pretextul vârstei.
De această dată, Kate nu mai primi nici un zâmbet din partea ei. Bătrâna bătu darabana pe marginea patului, cu buzele strânse.
- Aşadar, crezi în conflictul dintre generaţii, domnişoară Ferguson?
- Nu, nu cred. E doar unul dintre acele mituri care a fost desfiinţat de mass-media. Ceea ce contează cu adevărat e să fii pe aceeaşi lungime de undă, nu de aceeaşi vârstă.
Lady Howard zâmbi, în cele din urmă.
- Exact aşa gândesc şi eu! Şi când nu vei mai fi cu nasul pe sus, aş vrea să-ţi arăt că noi două suntem de acord în mai multe privinţe.
Uimită, Kate o privi fix.
- Cum ar fi...? întrebă ea.
Bătrâna chicoti.

- Cum ar fi datul cărţilor pe faţă. Chiar dacă ar fi mai dureros decât tăcerea! Îmi aduci aminte de mine când aveam douăzeci de ani, Kate! Îmi permiţi să-ţi spun Kate, nu?

Ea acceptă dând din cap, întrebându-se ce asemănări puteau fi între ea şi această bătrână formidabilă.

- Bineînţeles, tu nu eşti aşa de frumoasă cum am fost eu, adăugă lady Howard cu o privire ştrengărească. Dar eşti o femeie foarte atractivă şi deseori mă gândesc că bărbaţii se simt mai atraşi de o femeie drăguţă decât de una frumoasă. Eşti o feministă, Kate? De aia nu te-ai măritat?

- Vreţi să mă întrebaţi dacă eu cred în libertatea femeilor? Doar în ceea ce priveşte părţile mai sensibile. Consider că unei femei care se vrea egală cu bărbatul ar trebui să i se acorde o şansă, dar, pe de altă parte, cele care se simt bine stând acasă, n-ar trebui blamate.

- Mi se pare rezonabil, dar nu mi-ai răspuns la toate întrebările. Tu ce-ţi doreşti, Kate?

- Ei, acuma! Chiar trebuie să fim atât de indiscrete?

- Va trebui să-mi ierţi curiozitatea, copila mea. Acum, când nu mai pot duce o viaţă activă, mă interesează mai mult viaţa altora.

Lady Howard îşi lăsă mâna costelivă pe mâna fină a tinerei.

- Bănuiesc că vreau prea multe de la viaţă, admise Kate. Să fiu şi doctor, să fiu şi măritată... când voi întâlni persoana potrivită. Majoritatea femeilor îşi doresc copii, nu-i aşa?

- Eu nu mi-am dorit, dar poate a fost mai bine, pentru că n-am avut. Şi, din fericire, s-ar părea că asta nu l-a deranjat prea mult pe soţul meu. El era unul din fii cei mici şi n-a avut parte de nici o moştenire. Dar pentru Robert,

acum ar fi timpul cel mai potrivit să se însoare.
După câteva clipe de visare, tocmai când Kate se pregătea să plece, bătrâna întrebă:
- Ce părere ai despre fata lui Mitchell?
Scopul întrebării era evident.
- Vreţi să spuneţi, ca soţie pentru nepotul dumneavoastră? N-o cunosc suficient, dar pare foarte interesată de el.
- Cam prostuţă! spuse lady Howard, cu o surprinzătoare răutate. N-ar fi avut nici o şansă dacă n-ar fi fost aşa bogată.
- E bogată? N-am ştiut.
- Va fi, când va împlini douăzeci şi cinci de ani. Nu din partea tatălui, ci mai mult din partea mamei provine averea. Ceva la schimb...
Lady Howard gesticulă a lehamite.
- Pe lângă faptul că Robert n-o iubeşte, îmi displace ideea de a se însura cu o parvenită, din interes.
- Nu cred că ar trebui să discutăm aşa despre nepotul dumneavoastră. Oricum, dacă nu e îndrăgostit, nu se va însura cu ea.
- Banii pot fi un argument foarte puternic, zise bătrâna cinic. Iar Robert are o nevoie disperată de bani. Tocmai începuse să pună ferma pe picioare când apăru actuala criză economică. Pentru fermieri, viaţa e grea în zilele noastre.
- E grea pentru toţi. Robert mi se pare ultimul om care ar accepta rolul unui bărbat sărac care se însoară cu o femeie bogată.
- Nu poţi să-l numeşti sărac când deţine atâtea domenii. Dar are mare nevoie de lichidităţi, iar în şase luni Diana va intra în posesia moştenirii. Robert e un realist, nu un romantic, iar tânăra n-ar fi chiar atât de neatrăgătoare,

dacă n-ar avea vocea aia îngrozitoare.
Părea să se fi hotărât să accepte inevitabilul. Biata Maggie! se gândi Kate. Ai crede că ştie care e adevărata ei rivală!
Reuşi să plece înainte ca lady Howard s-o mai poată chestiona. De îndată ce ieşi în curte, se întâlni cu Linda. Trecuse ceva timp de când n-o mai văzuse pe fată şi, cu gândul la ceea ce o rugase Robert, o întrebă:
- Cum mai merg treburile? Se pare că nu prea mai avem timp să ne vedem.
- Sunt destul de ocupată. Pregătim un spectacol de Crăciun la colegiu.
- Participă şi Dave? întrebă Kate, cu nepăsare studiată.
Dar Linda îi aruncă o privire suspicioasă.
- Ce înseamnă asta? Ce vrei să afli, Kate?
- Vreau să văd dacă-ţi ţii promisiunea, zise ea, încet. Robert mi-a spus zilele trecute că-şi face griji din cauza ta.
- Nu te-ai dat de gol? Nu i-ai spus despre noi?
- Doar am vorbit despre el, atâta tot.
Linda o strânse de mână.
- Eşti o adevărată prietenă! Ştiam că pot conta pe tine!
- Şi eu sper să pot conta pe tine!
Dar Linda se depărtase deja, aşa că probabil n-o mai auzise.

Capitolul 6

Într-o dimineaţă, Kate scria o reţetă pentru un pacient. O semnă, adăugă data de 29 noiembrie şi realiză cu surprindere că se afla de aproape două luni în Sherringdon. Muncind din greu şi cu plăcere, timpul trecuse incredibil de repede. Cu timpul, învăţase să se descurce în aproape orice situaţie, la nevoie apelând la ajutorul unui specialist. Tatăl lui Ben ieşise din spital, dar îşi revenea cu greutate, aşa că mai era nevoie de ea pentru cel puţin încă şase luni.

- Poate chiar mai mult, îi spusese de curând Ben.

Dar Kate îi explicase că partenerul fratelui ei urma să se pensioneze în aprilie. Ben încercase s-o convingă că era mai multă nevoie de ea aici, decât în cabinetul din Glasgow, unde lucrau deja patru doctori. De altfel, era mai uşor să găseşti un locţiitor într-un oraş mare.

Kate promisese că nu-l va lăsa baltă şi că va discuta cu fratele ei.

În acea dimineaţă, la cafea, Ben îi înmână o scrisoare.

- De la Angus. A spus că poţi să stai fără nici o problemă până se întoarce tata. Într-un oraş în care există o şcoală medicală e mult mai uşor de înlocuit un om. Ba chiar a spus că, dacă mai stai mult, vei putea rămâne aici pentru totdeauna. Dar ţie îţi place aici, nu-i aşa?

- La nebunie! exclamă Kate, iar el păru mulţumit de entuziasmul ei.

- Părerea mea este că tata n-ar mai trebui să lucreze cu normă întreagă. Are aproape şaizeci de ani şi aş vrea să mai apuce să se bucure de pensie. Cabinetul merge din ce în ce mai bine în ultima vreme, datorită noii construcţii. Ne-am putea descurca foarte bine în această formulă. Te-ar interesa să devii partenera noastră?

Înflăcărarea cu care îi aştepta răspunsul o puse în gardă.

- Depinde de mai multe lucruri. Ai discutat asta cu tatăl tău?
El scutură din cap.
- Tata e refractar. Nu va accepta cu uşurinţă ideea de a lucra cu jumătate de normă. Nu vreau să-l supăr, având în vedere starea sănătăţii sale.
- Atunci, s-o lăsăm pentru moment.
Ea simţi dezaprobarea lui, dar era hotărâtă să nu grăbească lucrurile. Chiar dacă făcuse tot ce se putea pentru a-l descuraja, sentimentele lui Ben păreau să evolueze.
- Menajera mea e plecată săptămâna asta, spuse el. Ce-ar fi să-ţi fie milă de mine şi să mă inviţi să mănânc la tine? Eu nu prea ştiu să gătesc.
- Nici eu, deşi Maggie încearcă să mă înveţe. Ea e un bucătar foarte bun. Dar, nici o problemă, Ben. Eşti oricând binevenit.
Ben înţelese că era binevenit în fiecare seară, iar Kate observă cu bucurie că Maggie rămase acasă toată săptămâna. În acest fel, evita discuţiile intime cu Ben, iar acesta reuşi să nu-şi arate dezamăgirea.
Vineri, Robert veni cu un flacon de pastile în mână.
- Mătuşii Margaret i-au scăpat pastilele pe jos şi n-a reuşit să le găsească pe toate. Poţi s-o rogi pe Andy să-i mai dea?
Kate acceptă, iar Robert, dornic să mai rămână, se aşeză pe un scaun şi primi o ceaşcă de cafea. Kate îi spuse că părea obosit şi surmenat, iar el recunoscu:
- S-au adunat multe în ultima vreme. A plouat când nu trebuia, n-a plouat când a fost nevoie... Toate preţurile au sărit în aer, iar tinerii nu mai sunt cum erau taţii lor.
Acest comportament care nu-l caracteriza o uimi pe Kate

peste măsură.
- Eu mă descurc, continuă el, cu amărăciune. În schimb, micii fermieri vor fi ruinaţi dacă lucrurile nu se îmbunătăţesc curând. Voi lua o pauză mâine şi mă voi duce la Chartmouth. Mi-ar prinde bine aerul de mare.
- Şi mie! exclamă Kate. De când am venit aici, îmi doresc să ajung la malul mării.
Urmă o scurtă tăcere. Privirea lui Robert se mută de la Kate, către Maggie şi Ben, apoi înapoi la Kate.
- Şi ce te opreşte? Ăsta e week-end-ul tău liber, nu? Ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti? spuse el, zâmbind neaşteptat de afectuos.
- Adică, să vin cu tine?
Invitaţia lui o tulbură peste măsură.
- O, Doamne! O să crezi că am vrut să profit! Mă simt atât de...
El o întrerupse cu un gest.
- Draga mea Kate, de ce te agiţi atât? N-aş fi sugerat asta dacă n-aş fi dorit să vii! Trebuie să-i fac o vizită avocatului meu, apoi îţi stau la dispoziţie.
Kate ezită şi-i aruncă o privire lui Maggie, aşteptându-se s-o vadă supărată. Spre surprinderea ei, tânăra părea să primească foarte bine vestea, părând chiar că vrea s-o vadă plecată. Prietenia lor, care începuse atât de frumos, se răcise din momentul destăinuirii lui Maggie.
Ben, care stătuse tăcut până atunci, remarcă sec:
- Chartmouth nu-i cine ştie ce! De ce nu te duci la Brighton?
El era singurul care părea dezamăgit. I-ar fi convenit ca Maggie să fi plecat cu Robert, pentru a putea pleca el cu Kate.
Trebuia făcut să înţeleagă, cât mai diplomat cu putinţă, că

sentimentele lui nu aveau ecou. Prin urmare, Kate acceptă invitaţia lui Robert şi promise că va fi gata a doua zi, la ora zece.
În dimineaţa următoare, la ora stabilită, Kate îl aştepta la fereastră.
- Arăţi foarte bine, îi spuse Maggie zâmbind. Nuanţa asta de maro scoate foarte bine în evidenţă părul tău roşcat!
- Nimic nu se compară cu stofa scoţiană, spuse ea, admirându-şi ţinuta.
Ştia că pantalonii şi sacoul perfect croite o prindeau foarte bine. Pe
mână ţinea o jachetă, pentru că zilele de noiembrie erau reci şi umede. Vremea se anunţase, totuşi, foarte bună, iar ea era bine dispusă. Oricât i-ar fi plăcut munca, perspectiva unei zile petrecute pe malul mării era foarte atrăgătoare, iar Maggie - ciudat! - părea să nu aibă nimic împotriva acestei ieşiri.
Maşina lui Robert ieşi în curte. Kate îşi luă poşeta, iar Maggie o conduse până la uşă.
- Distracţie plăcută! spuse ea, radioasă.
Spre uimirea lui Kate, o sărută zgomotos pe obraz.
Robert, bărbat de modă veche, ieşi şi-i deschise portiera.
- Bravo ţie! Puţine femei reuşesc să fie punctuale!
- E valabil şi pentru bărbaţi. Am avut un prieten căruia nu-i păsa că mă lăsa să aştept şi câte o jumătate de oră.
- Dacă-l aşteptai atât, înseamnă că ţineai destul de mult la el. Mai ştii ceva despre el?
- Da, e dispecer la spitalul unde am lucrat ultima oară. Îşi găsea întotdeauna o scuză plauzibilă. Asta fac de obicei doctorii...
El râse.
- Bănuiesc că aşa se întâmplă când lucrezi în aceeaşi

branşă. După cum te ştiu eu, sunt sigur că l-ai apostrofat în repetate rânduri.
Kate era prea bine dispusă pentru a răspunde acestei provocări, aşa că se mulţumi să spună:
- Eu nu l-am făcut niciodată să mă aştepte. Eram prea copleşită de personalitatea lui.
- Văd că foloseşti timpul trecut...
- Categoric! Competiţia era mult prea acerbă şi, oricum, mi-am dat seama că era mult prea îngâmfat.
- Aşa că i-ai dat şi lui papucii, comentă el. Eşti o fată dintr-o bucată, nu-i aşa?
Ei îi luă ceva timp ca să înţeleagă cuvintele lui. Simţi deodată că roşeşte.
- Cum poţi să spui aşa ceva? strigă ea. Relaţia mea cu Bill a fost cu totul altfel. Cu Michael nu am fost logodită, a fost doar o...
- O relaţie trecătoare? sugeră el ironic.
- Dacă aşa vrei să-i spui... N-a fost ceva serios. Nu-mi pierd timpul îndrăgostindu-mă, dacă asta vrei să sugerezi. Am fost îndrăgostită o singură dată sau cel puţin... cel puţin, aşa am crezut.
- Din păcate, pe Bill l-ai făcut să creadă că da, spuse el cu răceală.
- Ştiu şi-mi pare rău... începu ea.
Dar Robert îi tăie vorba.
- De ce naiba discutăm despre lucruri trecute? Ce-a fost, a fost! S-o lăsăm aşa.
Ea oftă şi rămase tăcută, regretând că venise. Indiferent de impulsul de moment care îl determinase s-o invite, era evident că încă n-o accepta. Când ajunseră la malul mării, Kate se gândi că ar fi fost mai bine dacă ar fi plecat singură.
În scurt timp, ajunseră la marginea oraşului Chartmouth.

Era o staţiune tipică de pe coasta de sud, cu hoteluri şi cafenele pe plajă. Pe la jumătatea drumului, Robert coti şi intră în parcarea unui hotel.

- Las maşina aici şi mă duc până la avocat.

Îşi privi ceasul.

- Mai avem timp de o cafea.

O luă de braţ şi o conduse prin intrarea din spate în holul hotelului.

- Aici obişnuieşte să se cazeze şi mătuşa Margaret, atunci când vine pentru câteva zile la mare. E de modă mai veche, dar e confortabil şi servesc cele mai bune fructe de mare din oraş. Ţie-ţi place homarul, Kate?

- Da, dar te rog să nu comanzi prânzul şi pentru mine. Am de gând să mă plimb singură. La ce oră ai de gând să pleci?

Se aflau la numai câţiva paşi de recepţie. Cu coada ochiului, Kate observă cum recepţionera deveni brusc mai atentă.

- Bună ziua, domnule Montgomery. Mă bucur să vă văd din nou! Ce pot face pentru dumneavoastră?

După cum se comporta, Robert părea să nu fi auzit ultima ei remarcă.

- Bună dimineaţa, Millie. Ai putea să ne comanzi câte o cafea acum şi prânzul, pentru ora unu.

- Da, domnule Montgomery. Cum se mai simte mătuşa dumneavoastră?

- Nu prea bine. Te rog să trimiţi cafeaua pe terasă. Să mergem, Kate.

O lăsă pe Kate să intre prima în camera spaţioasă, în care se aflau
câţiva oameni răzleţi care citeau ziarele de dimineaţă.
Kate alese o canapea dintr-un colţ mai îndepărtat şi-şi fixă privirea asupra mării ce scânteia în razele soarelui

tomnatic, până îşi recăpătă stăpânirea de sine.
- Ţi-am spus, nu vreau să iau prânzul aici, spuse ea încet. Te rog, schimbă comanda doar pentru o singură persoană.
- Ce naiba se întâmplă cu tine, Kate? De vreme ce am venit împreună, putem să şi mâncăm împreună.
- Frumos fel de a spune! izbucni ea. Dar e destul de evident că gestul tău nu înseamnă nimic. în acea seară, când m-ai însoţit la domnul Martin, am sperat... am crezut că ne vom înţelege mai bine. Dar, după remarcele pe care le-ai făcut astăzi, îmi dau seama că m-am înşelat.
în acel moment, chelnerul sosi cu cafelele.
- Deci, asta era! Kate, îmi pare că te-am supărat. îmi cer scuze pentru cuvintele spuse. Mi-ar prinde bine puţină relaxare după ce-mi voi rezolva problemele cu avocatul. Te rog, ia prânzul cu mine!
Kate îi întoarse zâmbetul, puţin nesigură.
- De acord, deşi sunt conştientă că mai mult m-am autoinvitat.
- Te rog, n-o lua de la capăt!... îmi face plăcere compania ta. O zi la mare, o fată drăguţă, până şi vremea e bună... Aşa că, hai să facem un târg: eu promit să nu ne mai certăm, în schimb, aş vrea ca azi să mă simt bine.
Robert putea fi foarte convingător atunci când vroia, dar îi putea face faţă, tocmai pentru că nu era genul ei. Dar, de vreme ce tot erau aici, puteau foarte bine să-şi facă ziua cât mai plăcută. Aşa ca îi spuse, zâmbind sincer:

-Atunci, hai să ne simţim bine! Chiar este o zi foarte frumoasă.

Căzură de acord să se întâlnească la ora unu fără un sfert, iar Kate
porni într-o plimbare de-a lungul falezei. Când ajunse în piaţă, işi aminti că nu cumpărase cadouri de Crăciun.

Timpul trecu repede într-un mod plăcut. După atâţia ani

de studenţie fără bani, acum îşi putea permite şi ea să se răsfeţe. Facu mai multe cumpărături pentru familia fratelui său decât pentru ea. Cumpără câte ceva şi pentru Maggie şi Ben, gândindu-se că ar fi prea mult dacă ar lua ceva şi pentru familia Montgomery. îşi achiziţionă şi pentru ea câteva rochii şi, în timp ce vânzătoarea îi impacheta lucrurile, observă cu disperare că era aproape ora unu. Ştia că Robert nu era genul de om pe care să-l laşi să aştepte...

Iuţi pasul către hotelul care era mai departe decât crezuse ea. Ajunse şi intră in viteză pe uşa de sticlă, dezechilibrând mormanul de pachete pe care îl ţinea în braţe. Cel din vârf îi căzuse deja, urmat de altul, când Robert apăru şi o ajută.

- întotdeauna faci aşa multe cumpărături? întrebă el amuzat şi făcu semn către un portar:
- Puneţi bine bagajele domnişoarei!
- Nu e nevoie, murmură Kate îmbujorată atât din pricina întârzierii cât şi a neîndemânării sale.

Robert luă şi restul pachetelor din braţele ei şi i le dădu portarului.

-Bănuiesc că vrei să te aranjezi puţin.. spuse cu un zâmbet ce-i aminti de părul ciufulit şi obrajii aprinşi. Voi comanda băuturile şi te aştept în sala de mese.

Kate îşi aranjă rapid machiajul, iar când se întoarse, Robert deja se sfătuia asupra meniului cu şeful de sală, ce părea a fi un vechi prieten.

Robert avusese dreptate. Mâncarea era excelentă, iar Kate, înfometată din pricina plimbării, înfulecă tot. Servi apoi câteva pahare cu vin şi refuză un lichior pentru că Robert îi spusese că avea de gând s-o ducă pe dealurile ce împrejmuiau oraşul.

- Acolo se află un vechi castel ruinat, dar încă impresionant. Şi poţi merge pe o rază de kilometri şi de-abia vezi un om, mai ales în această perioadă.
Urcară pe un drum accidentat, admirară castelul şi porniră mai departe de-a lungul costişei. Kate care iubea istoria, asculta absorbită tot ce-i spunea Robert despre acest colţ al Angliei.
Obosită, pentru că nu putea ţine pasul cu Robert, Kate se sprijini de o balustradă.
- Obosită?.. păru el surprins.
- Te umfli în pene! Tu ai picioarele mai lungi...
- îmi pare rău.Trebuia să-mi fi spus să încetinesc.
O pală de vânt îi aruncă o şuviţă de păr pe ochi. El şi-o indepărtă cu un gest grăbit şi îi zâmbi. Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de bine dispus şi trebui să recunoască în sinea ei că era extrem de atrăgător şi
o foarte bună companie.
După ce părăsiră vârful dealului, Robert o duse în partea veche a oraşului, unde se aflau bărci trase pe mal şi bătrâni care împleteau plase pescăreşti. Luară un ceai la o cafenea încântătoare, cu grinzi atât de joase, încât Robert trebui să se aplece.
Robert comandă un meniu generos, iar Kate spuse pe un ton de scuză:
- Cred că nu te aştepţi să pot mânca atât de mult după acel prânz enorm...
El îi răspunse râzând.
- Şi mie mi-e foame. De altfel, îmi place să ies cu fete cu un apetit atât de sănătos...
După ceai, în amurg, se plimbară pe faleză până ajunseră la hotel. De cum intrară in hol, o femeie ieşi din lift şi veni zâmbind către ei:

- Robert, ce surpriză! Ce e cu tine aici?

El se întoarse, o privi un moment şi răspunse cu un mic zâmbet:

- Elizabeth ! Să tot fi trecut doi ani...
- Mai mult, răspunse ea.

La prima vedere, părea a fi mai în vârstă decât Kate, chiar cu un sau doi mai mare decât Robert, fară a fi drăguţă, dar extrem de elegantă. Avea părul negru, aranjat clasic şi o figură inteligentă.

- Tocmai vroiam să iau masa. Mă însoţiţi?

-Noi am luat deja masa, dar vom veni să stăm cu tine, răspunse Robert .

în barul hotelului, Robert şi Elizabeth se aşezaseră pe o canapea,iar Kate luase loc într-un fotoliu, simţindu-se, cumva, în plus. Elizabeth fusese amabilă şi o interpelase în câteva rânduri, dar se vedea clar că cei doi se ştiau de multă vreme şi aveau multe de recuperat. Din discuţie, Kate află că se ştiau din copilărie şi învăţaseră împreună la Cambridge.

-Elizabeth este extrem de inteligentă. A depăşit toţi bărbaţii din generaţia ei.

Femeia respinse cu modestie complimentul.

- Kate, să ştii că a trebuit să muncesc foarte mult. Cam aşa trebuie să facă o femeie, dacă are norocul de a prinde un loc într-o universitate, nu?

în timp ce gesticula, Kate observase verigheta de pe degetul ei. în vreme ce se gândea la plimbarea de pe faleză şi la cât intenţiona Robert să mai rămână, observă o privire furişă care o studia. Elizabeth îşi mută privirea atât de rapid încât Kate se gândi că poate
i se păruse.

Robert o întrebă pe Elizabeth despre Africa de Vest, iar

Kate avu impresia că femeia dă semne de nelinişte. Poate că ar fi vrut să rămână singură cu Robert ; în definitiv, vechilor prieteni le face plăcere să discute singuri. îşi privi ceasul şi, când prinse un moment de tăcere, spuse:

-Tocmai a trecut de ora cinci. Trebuie să mai trec pe la un magazin, pentru că am uitat să cumpăr ceva...

-Nu cred că o să mai prinzi deschis, spuse Robert, dar Elizabeth adăugă rapid:

- Dacă te grăbeşti puţin, vei reuşi.

Kate ajunse în centru făcu câteva cumpărături, se mai plimbă aproape o oră pe malul mării, iar când se întoarse, îi găsi tot acolo. Stăteau aproape unul de altul, absorbiţi de discuţie. De această dată, aveau şi băuturi în faţa lor. Când o văzu, Robert se ridică şi o întrebă ce ar dori să bea. Elizabeth o întâmpină cu un zâmbet cuceritor şi Kate realiză că greşise atunci când se retrăsese. Mai băură o vreme, iar la plecare, Elizabeth spuse:

- Deci, rămâne pe marţea viitoare. De-abia aştept...

Când se despărţiră, ultima imagine pe care o văzu Kate fu a unei femei ce urca graţioasă treptele, cu un zâmbet satisfăcut pe faţă.

După ce urcară în maşină, Robert îi spuse.

- A fost un gest frumos că ne-ai lăsat să discutăm singuri. Aveam atâtea de recuperat.

- Mă gândeam eu... murmură Kate şi adăugă: Mi-a plăcut foarte mult de ea.

- Sentimentul a fost reciproc, o asigură el.

- Este văduvă?

Urmă un moment de tăcere.

- Despărţită, spuse pe un ton ce părea a impune tăcere.

După aproape o jumătate de oră de condus, el îşi privi ceasul.

- Opt fix. Există un vechi bar în următorul oraş. Vrei să oprim acolo pentru o gustare?
- Toată ziua numai asta am făcut, protestă fata. Nu te grăbeşti să ajungi acasă?
- Deloc. De altfel, o să avem nevoie de ceva, aşa încât cred că vom lua şi cina tot acolo.

Firma barului apăru curând în lumina farurilor. Robert parcă, iar Kate tremură când ieşi din maşină.

înăuntru era cald şi bine. Robert o conduse până la o masă de lângă şemineu. Comandă sandvişuri cu şuncă, suc pentru ea şi bere pentru el.

- Acesta e unul dintre cele mai vechi moteluri din Sussex. Kate îl asculta fericită şi relaxată în timp ce el îi spunea istoria locului şi descoperi cu plăcere că Robert putea discuta cu uşurinţă pe marginea foarte multor subiecte. Se gândi că nu era de mirare, ţinând cont de faptul că studiase trei ani istoria la Cambridge. îşi dădu seama ca nu era chiar un fermier dispreţuitor, aşa cum greşit îl considerase la început.
- Mai vrei un pahar? o întrebă el, apoi luă paharele şi se îndreptă către bar.

Kate observase, oarecum amuzată, ocheadele pe care i le aruncaseră femeile din jur şi se bucură că se arătase indiferent. Aici, cel puţin, părea un bărbat modest şi foarte atrăgător.

Gândurile îi alunecară catre discuţia avută cu Robert referitoare a fostul ei prieten de la spital.

Când se întoarse, Robert o găsi încruntată. Ridică paharul şi spuse:

- Noroc! Dar, ce e cu privirea asta feroce, draga mea Kate?

Ea ezită, neştiind cum să înceapă.

- Ne-am distrat bine astăzi, iar eu zic că ne-am înţeles bine. Dar ştiu că, mă rog... încă mai ai rezerve faţă de mine.

El o privi gânditor şi tăcut, ceea ce o forţă să continue:

- Vreau să spun că încă te deranjează cum m-am purtat cu Bill.

Cum el continua să tacă, ea zise pe un ton tăios:

- Nu-i aşa?

- Dacă tot ai deschis subiectul..., da, cred că da. Dar de ce să dezgropăm morţii? Bill s-a însurat şi e fericit. S-o lăsăm aşa...

- Dar eu nu vreau, insistă ea. Aş vrea să-ţi explic. Poate că-ţi vei schimba impresia faţă de mine.

- îmi vine cam greu să cred că ţi-ar păsa de impresia mea. Las-o baltă, Kate. Nu vreau să-ţi cunosc trecutul.

Kate regretă, tardiv, că nu tăcuse. Dar el se înşela. Ei îi păsa de ce credea şi ar fi vrut s-o asculte. Oftă, iar Robert se aplecă şi îşi lăsă mâna pe mâna ei.

- Hai, linişteşte-te. îmi pare rău dacă te-am supărat, dar nu e bine să zgândăreşti trecutul. Ce-a fost între voi, s-a terminat. Poate că te-am judecat pripit, nu ştiu. Oricum, eşti total diferită de cea pe care am cunoscut-o acum... cât? Patru ani?

Privind către foc, Kate spuse pe un ton nefericit:

- Ştiam că nu mă vei băga în seamă, iar eu eram atât de timidă, iar tu păreai atât de superior...

- Serios?!...

- Cel puţin, aşa mi se părea la acea vreme. Eram tânără şi nesigură pe mine... Oricum, şi tu te-ai schimbat. Eşti mult mai „uman”. Aşa cum ai fost astăzi, slavă Domnului!

- El râse atât de mult la cuvintele ei, încât atrase

privirile celorlalţi, iar Kate încercă să-l oprească:
- Liniştеşte-te! Lumea va crede că ai băut peste măsură.
El ignoră observaţia cu un gest al mâinii.
- Eşti potrivită pentru mine. îmi face mare plăcere să ies cu o fată ca tine, care gândeşte atât de liber. Mi-a plăcut ziua de azi!
- Şi mie... zise ea cu timiditate, bucuroasă că reuşise să nu strice în întregime plăcerea acelei seri.
Robert părea să nu se grăbească, aşa că ajunseră la Sherringdon Hall pe la ora unsprezece.
Acasă la Maggie, luminile erau aprinse. Ea şi Ben stăteau lângă sobă, cu ziarele pe genunchi, ca doi oameni căsătoriţi de ceva vreme. Robert îi privi pe cei doi cu un zâmbet mulţumit ce o nedumeri pe Kate.
Mai târziu, după ce bărbaţii plecară şi ele urcau către dormitoare, Maggie spuse:
- Nu te bucuri că te-am convins să accepţi ieşirea? Eram sigură că vă veţi distra de minune.
Kate se opri în cadrul uşii.
- M-am simţit minunat! Dar, nu înţeleg, Maggie! Credeam că te-ar deranja să ies cu Robert.
Maggie o privi nedumerită.
- De ce m-ar deranja?!
- Păi, ai zis - păreai chiar supărată că Robert se arată interesat de mine, nu că ăsta ar fi şi adevărul... se bâlbâi Kate oprindu-se încurcată.
Maggie părea uimită peste măsură.
- Robert?!? Ai crezut că eu pe Robert îl doream? Kate, e verişorul meu, aproape ca un frate! spuse ea şi începu să râdă.
- Atunci, la cine te refereai? Cred că nu la Ben...
Kate nu-şi putea da seama cum ar putea o femeie să aibă ochi pentru alţi bărbaţi, atunci când se afla Robert prin

preajmă.
Maggie se opri brusc din râs şi o privi cu reproş.
- Bineînţeles că la Ben mă refeream! E singurul om la care am ţinut vreodată. Din cauza lui m-am mutat cu serviciul mai aproape şi începusem să cred că am o şansă, până când... ai apărut tu.
- Of, Maggie! spuse Kate luând-o de braţ. Noi stăm atât de mult împreună din pricina slujbei, dar când voi pleca de aici, mă va uita imediat.
- Sper! spuse Maggie încercând să zâmbească. Dar Robert? Ce idee ciudată! zise ea şi începu să coboare treptele.
Deodată, se opri şi se răsuci brusc.
- Cum te-ai putut gândi că m-ar deranja că te-a invitat Robert? Trebuie să-ţi fi dat seama că a făcut-o numai din amabilitate...
Cuvintele lui Maggie îi confirmau propria bănuială. Poate că de acum încolo, purtarea lui va fi mai prietenoasă, dar ea nu asta îşi dorea de la el. Se simţea atrasă de el şi se gândea, înciudată, că ar fi vrut ca sentimentul să fie reciproc. în timp ce se dezbrăca, Kate îşi aminti cu plăcere cuvintele lui: „Mi-a plăcut ziua de azi!”
Adormi cu gândul că, atunci când o va cunoaşte mai bine, îi va oferi ocazia să-i explice de ce se purtase aşa cu fratele lui.

Capitolul 1

Când Kate se trezi duminică dimineaţa, destul de târziu, Maggie era încă în pat. Coborî să-şi facă un ceai. Aşteptând să fiarbă apa din ibric, avu o revelaţie. Expresia de aseară, de pe faţa lui Robert, era una de mulţumire; se bucura să-i vadă împreună pe Ben şi pe Maggie. înseamnă că ştia de dragostea lui Maggie şi se bucura să-i vadă împreună. O invitase la Chartmouth doar pentru a o îndepărta pe ea din calea lui Maggie.

îi părea rău pentru că îi păsa. Înainte de a afla adevărul, Kate nu se gândise nici o clipă că Robert ar fi interesat de ea.

Bucătăria se umplu de aburi. Kate sări şi opri focul, apoi rămase cu gândul la cât de bine se simţise cu o zi înainte. Frânturi de imagini cu ea şi Robert pe vârfurile stâncilor, cu părul în vânt, iar el părând mai tânăr şi mai cuceritor ca niciodată...

îşi muşcă buza, încercând să alunge gândurile dar, brusc, îi veni o nouă idee. Nu cumva Robert întârziase intenţionat ieri, la acel bar, pentru a-i lăsa mai mult timp singuri pe Ben şi Maggie? Şi nu pentru că i-ar fi făcut plăcere compania ei?

Trânti ceaşca de ceai pe masă şi nu-şi putu înfrâna lacrimile. Le şterse înciudată, şi-şi spuse că era din cauza orgoliului rănit, nu pentru
că-i păsa. Robert era, fără îndoială, cel mai atractiv bărbat pe care-l cunoscuse, dar nu avea nimic în comun cu el. Nimic! Părerile lor despre viaţă difereau şi nu trecuse decât o săptămână sau două de când se întreba dacă îl place sau nu.
Spera să nu-l mai vadă câteva zile, dar se întâmplă să-l întâlnească, totuşi, cu ocazia vizitei de luni de la lady

Howard.
- Bună, Kate! Bătrâna se simte bine?
- Se simte bine, spuse Kate în şoaptă încercând să-şi ascundă tulburarea.
Privindu-l, aşa cum era îmbrăcat, cu acea ţinută grosolană de lucru, îi părea chiar mai arătos decât îmbrăcat în haine de gală.
- Sunt grăbită. Diseară am o intervenţie, spuse ea şi se îndreptă către uşă. Robert mări pasul alături de ea.
- Stai mai uşor. Vroiam să te întreb ceva...
O luă de braţ şi o opri.
- Chiar sunt în întârziere!
Apropierea şi atingerea lui îi făcură inima să bată mai tare. El o privi cu curiozitate.
- Kate, s-a întâmplat ceva?
- Bineînţeles că nu! Dar ţi-am spus, mă grăbesc.
îşi smulse braţul şi plecă rapid mai departe, lăsându-l pe Robert mut de uimire.
Se alesese praful de hotărârea de a rămâne stăpână pe sine! Micul incident stărui în mintea ei toată seara, făcând-o să fie mult mai dificilă cu clienţii. Ghinionul făcu ca domnul Beaney să apară pe la şapte şi jumătate, exact când îşi revenea după o operaţie istovitoare.
Kate îl recunoscu imediat pe ursuzul bătrân ce-i arătase drumul către Sherringdon, în prima zi. Intră încet, sprijinindu-se cu dificultate în bastonul său şi arătând chiar şi mai urâcios.
- Credeam că-l voi găsi pe doctorul Ben, spuse el îmbufnat.
Aşa i se adresau pacienţii mai bătrâni lui Ben. „Doctor Nicholson” nu-i spuneau decât tatălui său.
- Dacă doreaţi un anumit doctor, trebuia să vă fi

interesat cine e de serviciu, spuse ea pe un ton neutru, hotărâtă să nu-şi piardă cumpătul.
în timp ce el se aşeză cu mare greutate, Kate îi cercetă fişa medicală. „Optzeci şi cinci de ani, probabil senil, dar nu se putea abţine să nu enerveze” se gândi ea.
- Care-i problema, domnule Beaney?
- Nici o problemă. Am venit după pilule.
Ea verifică pentru a vedea dacă se afla sub medicaţie. Avea Indocit, pentru artrită. După ce-i scrise reţeta, îl întrebă:
- Tabletele - nu vă dau indigestie?
- Normal că nu. Altfel, le-aş mai lua?...
- în regulă, domnule Beaney. Daţi-i asta domnişoarei Andrews, spuse Kate, reprimându-şi pornirea.
- Nu-mi luaţi tensiunea? Ben aşa face, întotdeauna.
Kate privi în fişă.
- Dacă vă simţiţi bine, nu e cazul. Sunt convinsă că nu v-ar face plăcere să fiţi examinat de o femeie, mai ales dacă nu e nevoie.
Adăugase asta pentru că ştia mentalitatea oamenilor referitor la femeile-doctor. Dar, de cum ieşi bătrânul din cabinet, se simţi ruşinată. Nu era corect să-şi verse nervii pe bătrân, oricât ar fi meritat-o, doar pentru că era supărată pe Robert.
Când ajunse acasă, Maggie deja plecase. Găsi un bilet în bucătărie prin care-i spunea că mâncarea era pregătită. Se hotărî să mănânce chiar acolo. Pe când înfuleca ultimii dumicaţi, auzi geamul de la bucătărie deschizându-se şi Robert îşi făcu apariţia. Ea îi deschise, surprinsă, uşa.
- Scuze pentru întrerupere. Credeam că ai terminat.
Se aşeză în faţa ei. Kate îşi luă un pahar de apă, ca să-şi facă de lucru.

- Ai plecat în aşa grabă, că nici n-am apucat să te rog să vii cu mine la piaţă, săptămâna asta. Joi, parcă, munceşti numai o jumătate de zi, nu?
- Aşa este.
- Ai ceva de făcut după-amiază?
- Nu.

Kate mai luă o înghiţitură de apă.

- Ai vrea să vii? Ar putea să te amuze, pentru că e ceva ce n-ai mai văzut.

Kate puse paharul jos.

- îţi mulţumesc, Robert , dar nu cred că e genul meu de activitate.

Cu toate că aceste cuvinte nu măguleau, ceva din vocea ei îl făcu pe Robert s-o privească insistent.

- Păcat! Mi-ar fi făcut plăcere să vii! zise pe un ton calm, după care se ridică, dar rămase pe loc.

Kate îşi reluă mâncatul, dar putea simţi privirea lui aţintită asupra ei, lucru deloc plăcut. înghiţi cu greu, luă o gură de apă şi-i spuse:

- Aş vrea să pleci!

Realizând grosolănia gestului său, adăugă repede:

- ...sau să te duci la Maggie, deşi nu văd rostul, pentru că e plecată.
- Nu-ţi place să vorbeşti în timp ce mănânci? Atunci, o să tac! spuse Robert pe un ton plăcut.

Spre iritarea ei, se aşeză din nou, stricându-i astfel şi puţina poftă de mâncare pe care o mai avea.

Kate împinse farfuria deoparte.

- Nu-ţi mai e foame? o întrebă cu înţelegere. Sau te-ai trezit cu faţa la cearşaf, azi dimineaţă?...

Kate se ridică brusc şi se îndreptă către cealaltă cameră.

- Uite ce e! Am avut o zi destul de proastă şi nu am

nevoie de companie. îmi pare rău că trebuie s-o spun aşa direct.
El o urmări până la uşă.
- Ooo, asta am înţeles! Dar aş vrea să ştiu de ce.
- De ce, ce?
Robert o luă de umeri şi o răsuci, cam brusc, spre el.
- De ce te porţi aşa urât. Ştiu că nu din cauza oboselii. Sâmbăta trecută ne-am simţit foarte bine împreună, sau cel puţin aşa am crezut... Cu ce ţi-am greşit? Recunosc că n-am nici cea mai vagă idee.
Mâinile sale coborâră, o prinseră de coate, şi o scuturară uşor.
- Ei, bine... Kate?
Ea se simţi foarte zăpăcită: pe de o parte, pentru că el n-o lăsa în pace, iar pe de alta, pentru că atingerea lui o afecta atât de tare.
încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui spori.
- Ei, bine... Kate?
Realiză că nu-i va da drumul până ce nu-i va răspunde, dar îi era teamă că nu se va putea controla.
- Şi mie mi-a făcut plăcere, până când mi-am dat seama de ce m-ai invitat. De ce ai vrut să plec...
Lui Kate îi fu imposibil să-şi menţină asprimea tonului. Expresia feţei lui se schimbă şi încercă s-o întrerupă, dar ea îl opri.
- Nimănui nu-i place să cadă de prost. Ooo..., nu mi-am făcut iluzii că ţi-ar plăcea compania mea, dar am crezut că e un gest prietenesc, nu un... nu un... act premeditat de a mă îndepărta din calea lui Maggie către Ben.
Robert îşi retrase mâinile şi îi aruncă un zâmbet trist.
- Vechea zicală referitoare la comportamentul temperamental al roşcatelor se pare că e adevărată. Hai,

Kate, nu-mi purta pică! Recunosc că m-am gândit la asta....
Robert ezită un moment.

- ... dar ideea mi-a venit pe moment, n-a fost chiar premeditată. Şi oricare ar fi fost motivele mele iniţiale, m-am simţit foarte bine cu tine şi aş vrea să mai repetăm povestea.

Era, întradevăr, o scuză foarte frumoasă, dar era mult prea supărată pentru a se mai putea îmbuna acum, aşa că se îndepărtă furioasă.

- Presupun că te-ai simţit foarte deştept. Sunt sigură că tu şi Elizabeth v-aţi distrat foarte bine pe seama mea, după ce am plecat.

Robert îi zâmbi cu blândeţe.

- Te porţi ca un copil. Nu crezi că exagerezi prea mult?

Remarca lui n-o linişti cu nimic.

-Cred că ar fi mai bine să pleci, înainte să spun ceva nepoliticos, spuse ea gâtuită de emoţie.

El ridică din umeri şi se îndreptă către uşă.

- Ar fi timpul să te maturizezi, draga mea Kate. Eşti la fel de egoistă ca Linda.

„Aşa sunt toţi oamenii îndrăgostiţi”, se gândi Kate cu amărăciune, după plecarea lui. Poate că era mai bine să recunoască adevărul. Poate că, odată diagnosticată corect, boala se va vindeca mai uşor. Chiar şi după toate cele întâmplate, se îndrăgostise de el. îl respecta pentru că era un om care ajuta vecinii la nevoie, se interesa de soarta oamenilor mai puţin norocoşi ca el...

Ajunsese să accepte chiar şi firea lui despotică, punând-o pe seama familiei şi conjuncturilor sociale. Nici nu se mai purta cu ea aşa cum o făcuse la început.

Râse cu poftă amintindu-şi cum îşi arăta sentimentele

faţă de el Diana Mitchell. Dar, se gândi Kate, nu cumva şi ea îşi arătase sentimentele prin această purtare?

Acest gând o făcu să roşească. Trebuia să fie mai precaută. Mâine va trebui să-şi ceară scuze, cu o atitudine cât mai firească, şi să sublinieze faptul că orice altă fată ar fi reacţionat la fel.

Următoarele zile îl văzu sporadic, când pe lângă grădină, fermă sau în curte, dar niciodată faţă în faţă.

în prima după-amiază liberă care veni, Kate se afla în camera ei, schimbându-se, când maşina Dianei apăru în curte şi trase în faţa porţii lui Robert. El ieşi şi, după ce vorbiră puţin, se îndreptară către grajdul cailor. Kate, care îi urmărise pe fereastră, simţi gelozia crescând în ea atât de mult, încât se sperie. Dacă- o, Doamne- dacă nu l-ar fi refuzat ieri, ea ar fi fost acum cu Robert, nu Diana. Se vedea după cum era marfa aranjată că el se pregătea de mers în piaţă... Ciuda o făcuse să-l refuze, iar el probabil că n-o va invita a doua oară.

Se trânti pe pat, gândindu-se cum să-şi petreacă acel liber. Aici nu avea alţi prieteni, în afară de Ben, iar până acum acest lucru n-o îngrijorase. Poate că i-ar prinde bine dacă şi-ar descărca sufletul unei prietene. Dar nu avea nici una. Va trebui să treacă de una singură prin această pasă proastă...

Cu ocazia următoarei vizite la lady Howard, bătrâna o întrerupsese nerăbdătoare:

- Eu sunt bine, dar tu de ce eşti aşa abătută? Te munceşte Ben prea mult?

Tatăl lui Ben decisese să se mute la sora sa din Cornwall, aşa că Ben îşi luase două zile libere pentru a-şi duce tatăl până acolo. încercă să-i explice acest lucru bătrânei, dar aceasta nu se lăsă uşor convinsă.

- Poate că suferi de ceva. Voi, doctorii, nu prea aveţi grijă de voi. Sau poate eşti îndrăgostită? Duci dorul cuiva?
Kate negă cu repeziciune, punând-o pe gânduri pe lady Howard.
- Ei, probabil că asta nu mă priveşte...
Bătu cu palma pe marginea patului:
- Aşază-te puţin, copila mea. Sunt plictisită de moarte.
Discutară despre sosirea Crăciunului, care urma să pice la jumătatea săptămânii. Lady Howard o întrebă dacă plănuia să-l petreacă la Glasgow, iar Kate răspunse că regreta că nu e posibil. Era liberă de Crăciun, dar timpul era prea puţin chiar şi pentru o scurtă raită cu avionul.
Maggie îi spusese că ea îl petrece de fiecare dată cu verişorii săi şi sugerase că e aşteptată şi ea, invitaţie pe care i-o făcu şi lady Howard:
- Asta înseamnă că, negreşit, vei petrece cu noi Crăciunul.
Kate agrease ideea de la prima invitaţie făcută.
- Nu cred, lady Howard. Adică, ar fi ciudat,nu? Eu nu fac parte din familie, ca Maggie, iar Crăciunul se petrece în familie...
Bătrâna ignoră scuza:
- Astea-s prostii! Trebuie să vii!
Se auzi o bătaie la uşă şi Robert intră, îmbrăcat de oraş şi zâmbindu-i afectuos mătuşii sale.
- Să înţeleg că partea profesională a vizitei s-a încheiat? Am văzut-o pe Kate urcând şi m-am plictisit de când o aştept.
Privirea, acum serioasă, i se mută la Kate.
Ea se ridică, cu degetele incleştate pe lângă corp. Observă privirea bâtrânei asupra ei şi se relaxă.
- Discutam despre Crăciun, spuse lady Howard. Kate nu

e sigură dacă să vină, dar nici n-o putem lăsa să-si petreacă singură ziua.

- Sigur că nu, aprobă Robert. Vine şi Maggie, şi Ben. Cred că-ţi va face mare plăcere, Kate. Vom fi mulţi oameni, ne vom distra de minune...

„Imposibil de refuzat cu delicateţe” se gândi Kate, surprinsă că el părea să o dorească.

Răspunse politicos că va avea în vedere acest lucru, observă nota de ironie din privirea lui Robert şi se îndreptă rapid către uşă.

- Am stat prea mult, iar la două am treabă la maternitate.

Maternitatea se situa la marginea unui sat învecinat şi, în general,

îi făcea plăcere să meargă acolo. Astăzi, însă, simţea că va trebui să facă un efort de voinţă pentru rezolvarea problemelor cu tinerele mămici. întâlnirea cu Robert o bulversase teribil. Efortul de a se controla o sleise de puteri.

Robert o ajunse din urmă.

- După cum arăţi, ţi-ar prinde bine ceva de băut. Hai să bem un pahar, pentru că am ceva de discutat cu tine

- Nu cred că... apucă ea să spună, dar Robert o luă zdravăn de braţ şi nu-i dădu drumul cât coborâră scările.

- N-am văzut o fată mai încăpăţânată ca tine...

O ghidă către bibliotecă, o cameră spaţioasă ce nu părea prea des folosită.

- Mai deschide cineva cărţile astea? întrebă ea arătând către rafturi.

Pusese întrebarea doar aşa... nu pentru că aştepta un răspuns.

Robert intui, aşa că spuse şi el, indiferent:

- Eu... Când am timp.

Pe o măsuţă se aflau o carafă şi două pahare. El turnă coniac pentru amândoi, luă o înghiţitură şi spuse:

- Te-am căutat toată săptămâna.
- M-ai căutat? Păi, ştii unde mă poţi găsi...
- N-am vrut să vorbesc de faţă cu Maggie şi nici n-am vrut să dau naştere la discuţii cerându-ţi o întrevedere între patru ochi...

El zâmbi uşor, părând mai puţin sigur pe el ca altă dată.

- Kate, îţi datorez nişte scuze.
- Da?! răspunse ea absentă şi luă o înghiţitură bună de coniac pentru a-şi ascunde confuzia.

Tuşi, lasă paharul pe masă şi-l privi suspicioasă.

Zâmbetul lui era mult mai larg acum.

- Binenţeles că da! Oricare altă fată de calibrul tău ar fi reacţionat la fel. Iar sarcasmul meu nu te-a ajutat cu nimic.

Ea îl ţintui cu privirea, gândindu-se la un răspuns potrivit simţind atracţia pe care o exercita asupra ei. Robert interpretă greşit această tăcere şi se încruntă:

- Deci, nu eşti pregătită să ierţi. îţi plac certurile, Kate.
- Sigur că nu. Dar... m-ai luat prin surprindere.
- Pentru că mi-am cerut scuze? N-ai o părere prea bună despre mine, aşa-i?

Robert îi făcu semn să ia loc.

- Arăţi obosită. Ai vreun motiv anume?
- A fost destul de muncă, săptămâna asta.

îşi rezemă capul pe spătar şi închise ochii, pentru că îi venea greu să-l privească.

- Eşti nefericită din cauza lui Ben? întrebă el încet.

Ea deschise brusc ochii.

- Nu ai de ce, continuă Robert, pe jumătate iritat şi pe jumătate amuzat. Mi-am pierdut vremea inutil. E îndrăgostit iremediabil de tine.

El traversă camera pentru a turna din nou în pahare, iar Kate îl privi cu ardoare, dorindu-şi să-i atingă părul negru, dar regretând pornirea. Faptul că îşi golise paharul atât de repede o făcu să se întrebe dacă nu cumva şi lui i se părea la fel de dificilă conversaţia. Sau poate, îşi zise ea sec, era genul de om care nu-şi cere scuze.

- Vorbeşti prostii, protestă ea. Ben pur şi simplu mă place.

- Nu asta e impresia pe care mi-a lăsat-o aseară. Am fost cu el să bem ceva la „Red Lion" şi nu mi-a vorbit decât despre calităţile tale, atât ca femeie, cât şi ca medic.

- Ceea ce ţie, probabil, ţi-a displăcut profund... Îmi pare rău dacă te-a plictisit!

Robert se întoarse şi veni spre ea. Puse paharul pe măsuţă, se aplecă asupra fotoliului şi-şi apropie faţa de a ei. Kate îşi lăsă capul pe spate şi pulsul i se acceleră. Îi privi tenul fin şi gura bine conturată, care se modelă într-un zâmbet batjocoritor.

- N-aş putea spune că n-am fost de acord cu el, spuse el pe un ton moale. I-am spus că eşti o fată pe cinste şi că numai un prost nu s-ar îndrăgosti de tine. Eşti o femeie de carieră, nu-i aşa, Kate? Cu toate astea, eşti suficient de feminină încât să atragi atenţia oricărui bărbat. Bietul Ben...

- Nu-i vina mea dacă Ben crede că s-a îndrăgostit de mine, protestă ea.

- Nu? Dacă într-adevăr nu-l vrei, încearcă să fii mai puţin provocatoare.

- Ah, lasă-mă în pace! spuse ea şi încercă să se ridice, dar el îi făcu vânt înapoi în fotoliu şi-şi ridică paharul.

- Ce se întâmplă cu tine? o întrebă el cu reproş. Eu

venisem să facem pace şi iată-ne din nou în prag de război.

Robert izbucni într-un râs forţat:

- Bănuiesc că nu e corect să te învinovăţesc pe tine, dar vara trecută începusem să cred că Ben se simte atras de Maggie.

Kate sări în picioare, încercând să-l ocolească.

- Credeam că numai femeile peţesc! Maggie s-ar simţi extrem de umilită dacă ar şti că vorbim aşa despre ea.

- Bineînţeles, numai că nu va afla. Ţin foarte mult la fata asta şi m-ar durea să văd că pierde şansa de a se mărita. Din păcate, este femeia unui singur bărbat: Ben sau nimeni altul.

- Eu nu voi mai fi aici mult timp, spuse Kate încet. Şase luni trec repede!

O durea gândul că nu-l va mai vedea niciodată pe Robert, poate doar va mai auzi de el ocazional, prin intermediul lui Angus. Se întrebă cum va fi în stare să suporte acest lucru.

Cuvintele lui Robert îi întrerupseră şirul gândurilor.

- O lună a şi trecut. Te rog să mă scuzi, Kate, mă întâlnesc cu Elizabeth la ora două.

Ea îşi goli paharul rapid, îi aruncă un zâmbet subţire şi spuse cu politeţe:

- Oricum, îţi mulţumesc pentru scuze. Bănuiesc că e vina mea pentru că această conversaţie a scăpat de sub control.

După plecarea lui, Kate se sili să mănânce un sandviş cu brânză şi rememoră faptele. N-avea nici un rost, se gândi ea deznădăjduită. Oricum nu-i mai putea schimba părerea! El o considera încăpăţânată şi egoistă, indiferent ce credeau ceilalţi. „O femeie de carieră”, spusese el, dar

ea nu era aşa. Nu era!

Când îl cunoscuse pe fratele lui, Kate era tânără şi uşor de impresionat. Fusese cucerită de şarmul lui şi flatată de faptul că cel mai râvnit burlac din spital îi acorda atenţie. O împinsese către o logodnă şi aproape un mariaj, dar Kate îşi revenise la timp şi realizase că nu era îndrăgostită. Ceea ce simţise pentru Bill era doar o puternică atracţie fizică, nimic mai mult, şi se gândise că asta nu era suficient pentru a lega doi oameni pe viaţă.

Relaţia lor deja scârţâia, pentru că Bill nu considera cariera ei un lucru important. Atitudinea lui dispreţuitoare faţă de entuziasmul ei pentru medicină a fost cauza rupturii finale. Amânase momentul nunţii, spunând că preferă să aştepte până când va fi pregătită. El încercase mai multe tactici de constrângere, iar când văzuse că rezistă îi dăduse un ultimatum - se căsătoreau imediat sau totul se termina.

În astfel de momente de criză, Kate regreta mai mult ca oricând moartea ambilor ei părinţi într-un accident de avion. Angus încercase s-o ajute să treacă peste asta, dar nu se putea compara cu mama sa. Acum ar fi avut nevoie de sprijinul lor, se gândi Kate cu regret. Chiar şi după opt ani, le simţea foarte mult lipsa.

Kate se întreba ce le spusese Bill părinţilor lui referitor la despărţire. În mod sigur, le oferise o versiune care îl avantaja pe el. Probabil de aceea n-o accepta Robert şi o vedea ca o femeie pe care n-o interesa decât cariera.

Poate că nici nu i-ar fi stricat să devină aşa, cel puţin pe perioada cât va lucra în Sherringdon. Munca susţinută acţiona ca un leac pentru inimile suferinde, iar ea avea avantajul unei meserii interesante şi pline de satisfacţii.

***

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Ben, câteva zile mai

târziu. Nu arăţi aşa de bine ca de obicei!

Stăteau amândoi în mijlocul drumului, gata să înceapă vizitele la domiciliu.

-Sunt în urmă cu somnul, zise Kate şi deschise uşa maşinii.

Ben o luă de braţ.

- Dar am avut o săptămână neobişnuit de liniştită! Te-ai schimbat de când ai venit aici, Kate. Şi ai pierdut şi culoarea aia frumoasă care te caracteriza!

Îi atinse uşor obrazul cu un deget.

- Nu din pricina muncii îţi faci tu griji, nu-i aşa? Pentru că n-ai avea de ce. Te descurci nemaipomenit!

- Nu, Ben, nu din pricina muncii.

Vântul bătea destul de tare şi o făcu pe Kate să se înfioare.

- ... şi nici din cauza vremii! De altfel, să ştii că am destule vizite de făcut.

După câteva vizite în sat, se opri la un copil al cărui tată lucra
pentru Robert. În timp ce-i dădea mamei ultimele sfaturi, Robert îşi făcu apariţia la poartă. Se apropie de ele, părând îngrijorat.

- Lui Nicky îi e în continuare rău, doamnă Williams? Mă bucur că, în cele din urmă, v-aţi hotărât să chemaţi medicul.

Tânăra femeie aşteptase mai mult decât trebuia, iar băiatul era destul de bolnav.

- Am încercat s-o conving pe doamna Williams să-mi dea voie să-l internez pe Nicky în spital, spuse Kate, iar Robert îşi arcui sprâncenele.

- Îi e teamă că nu se va simţi bine acolo, aşa că am ajuns la un compromis şi-l voi ţine douăzeci şi patru de ore pe antibiotice, iar dacă nu-şi va reveni, va merge la spital.

Doamna Williams, care abia se oprise din plâns, părea s-o ia de la capăt, iar Kate o bătu uşor pe mână, cu înţelegere.

- Nu-l ajută cu nimic pe Nicky să vă vadă supărată. O să mai trec azi pe aici, dar nu ezitaţi să mă sunaţi dacă intervine ceva.
- Sunteţi foarte amabilă, doamnă doctor. Păreţi mai înţelegătoare decât bărbaţii.
- În sfârşit, cineva care e de partea femeilor doctor! spuse Robert cu blândeţe în timp ce se îndepărtau, iar Kate zâmbi şi nu se deranjă să-i răspundă.

Era mult prea preocupată să se comporte natural faţă de Robert, aşa încât acesta să nu bănuiască fericirea care o cuprinsese pentru că se oprise să-i vorbească. De fapt, el oprise ca să discute cu doamna Williams; era un patron bun căruia îi păsa de familiile ce locuiau pe proprietatea lui.

- Ţi-ai schimbat părerea despre noi, Kate? A început să-ţi placă viaţa la ţară?
- Da, cred că da, şopti ea. Aici sunt mai puţine probleme sociale. Oamenii sunt mult mai prietenoşi, mai dispuşi să ajute. Fratele meu e nevoit adesea să accepte în spital pacienţi care nu sunt foarte bolnavi, dar care nu au pe nimeni care să-i îngrijească. În special bătrânii...

Kate privi peste umărul lui Robert şi observă că mai avea un pacient în maşină. Femeia întoarse capul şi zâmbi. Era Elizabeth Hannay, cea pe care o cunoscuse la Chartmouth.

Robert admise că ea era, apoi îşi privi ceasul şi spuse că trebuie să plece pentru că urma să ia prânzul cu Elizabeth la nişte prieteni.

Kate îşi continuă drumul gândindu-se la relaţia lui Robert cu Elizabeth . Era destul de evident că se vedeau des în ultima vreme. Oare erau îndrăgostiţi sau doar prieteni foarte apropiaţi? Robert îi spusese că Elizabeth era separată de soţul ei. Ar lua-o de soţie dacă ea ar divorţa? Kate oftă, gândidu-se că o femeie cu ţinuta şi experienţa

lui Elizabeth ar fi arătat foarte bine ca stăpână a casei.

Maggie îi povestise adesea despre vremurile când petrecerile date de familia Montgomery erau cunoscute în întreg ţinutul. Acele zile trecuseră, iar Maggie regreta că Robert nu se distra mai des, chiar şi la o scară mai mică.

- Munceşte foarte mult şi i-ar prinde bine mai multă distracţie, spusese ea.

Maggie respinsese ideea că ar fi nesociabil, aşa cum sugerase Kate.

- Robert este o gazdă nemaipomenită. Numai că aşa e el: muncă, muncă şi iar muncă. La început, a fost nevoit să facă asta pentru a pune ferma pe picioare. Acum, însă, ar putea s-o lase mai uşor. Are nevoie de o soţie, spusese Maggie gânditoare, fără să-şi dea seama că vorbele sale răsuciseră un cuţit în rana lui Kate.

Tânăra adăugase că ar fi fost timpul ca Robert să se hotărască; oricât de îndrăgostită ar fi fost, Diana avea şi ea mândria ei. Replica lui Kate fusese tăioasă, pentru a-şi ascunde deznădejdea.

- Cum poate lua un bărbat în considerare căsătoria cu o femeie, numai din interes? După părerea mea, e ceva înjositor.

Maggie sărise în apărarea vărului ei şi subliniase că nimeni nu ştia ce gândea Robert referitor la asta.

- E mult prea mândru pentru a-şi arăta sentimentele. Cred că ţine la Diana şi, dacă nu poate obţine femeia pe care o doreşte cu adevărat, ar fi în stare să accepte şi o căsătorie de convenienţă.

După această remarcă, Maggie îşi dăduse seama că mersese prea departe şi schimbase subiectul. Nefericită, Kate încercase să ghicească cine era femeia pe care o iubea Robert.

Acum credea că ştie răspunsul. Elizabeth ? Sau o altă femeie de care încă nu auzise?

În acea seară, Kate îi spuse lui Maggie că-l văzuse pe Robert cu Elizabeth .

- Ea este femeia la care te refereai? Cea pe care şi-o doreşte?

Privirea insistentă a lui Maggie o făcu să roşească.

- Ai spus ceva referitor la asta zilele trecute şi nu m-am putut abţine să nu te întreb.

- Nu eşti singura, îi spuse Maggie sec. Toate suntem curioase, dar nimeni nu îndrăzneşte să întrebe. Nici măcar mătuşa Margaret... Robert a fost îndrăgostit de Elizabeth cu ani în urmă, când au fost împreună la Cambridge. A cerut-o în căsătorie, dar ea l-a refuzat pentru un alt bărbat. Ce e mai rău e că acel bărbat era David Hannay, un bun prieten al lui Robert. A trecut cu greu peste acel moment, iar la puţină vreme mama sa a murit, aşa că a plecat în Canada.

- Iar ea este acum separată de soţ şi se văd foarte des. Bănuiesc că se vor căsători dacă ea obţine divorţul.

Kate îşi controla vocea cu mare dificultate.

- Sper că nu! exclamă Maggie. Niciodată n-am plăcut-o pe Elizabeth. A venit acum câţiva ani şi s-a învârtit pe aici, cântărind totul din priviri. A cântărit corect, bineînţeles, pentru că în acea perioadă proprietatea era condusă defectuos de tatăl lui Robert. Tocmai de aceea l-a ales pe David Hannay!

- O, Maggie! E foarte urât! O faci să pară o adevărată profitoare...

- Exact asta şi este! O căţea calculată, cu sânge-rece! I-a distrus viaţa lui Robert o dată, nu pot să cred că-i va permite s-o facă şi a doua oară!

Capitolul 8

Timpul zbură şi veni Crăciunul. Kate, superstiţioasă, lăsase împachetatul cadourilor pentru ultimul moment.

- Slavă Domnului că nu avem şi de gătit sau de decorat, spuse Kate din mijlocul unui morman de fundiţe şi hârtie de împachetat.
- Angus cu familia sunt în regulă? întrebă Maggie care se ocupa cu acelaşi lucru.
- Aşa se pare, răspunse Kate.

Angus tocmai o sunase şi-i urase „Crăciun fericit”, iar ea îi spusese că-l va petrece la familia Montgomery. El o asigurase că se va simţi minunat; un adevărat Crăciun ca la ţară, în acea casă deosebită.

Kate chiar îşi dorea să fie aşa. în ultimele săptămâni îşi mai temperase sentimentele şi se împăcase cu ideea că nu era potrivită pentru Robert . Renunţase şi la speranţa că o va mai invita să iasă cu el. Se văzuse mult cu Elizabeth , care venise în acea seară la familia Montgomery şi plănuia să stea pe toată perioada Crăciunului.

Era dureros pentru ea să-i vadă împreună, dar o ajuta să accepte inevitabilul.

Era trecut de miezul nopţii când fetele terminară de împachetat. Maggie se duse şi trase draperiile.

- Ce noapte minunată! Priveşte stelele! Dacă vremea se va menţine aşa rece, s-ar putea să avem zăpadă în curând.

Ziua de Crăciun a fost rece de-ţi tăia respiraţia;pe la ora unspresece, soarele dispăru. Maggie şi Kate merseră la biserică şi schimbară felicitări cu prietenii şi cunoscuţii. Era plăcut să locuieşti într-o comunitate mică. îţi dădea un plăcut sentiment al aparteneţei. Kate, obişnuită cu viaţa în oraşele mari, ştia că-i va lipsi acest aspect.

După ce toţi intrară în biserică şi se aşezară, îşi facu

apariţia şi corul bisericii. Tim şi Linda arătau mult mai îngrijiţi.
Apăru şi lady Howard, avându-i de-o parte şi de alta pe Robert şi Elizabeth . După ce o ajută pe mătuşa sa să ia loc, Robert se aşează lângă Elizabeth . Kate îl privi şi-şi dori cu ardoare să fi fost ea în locul lui Elizabeth , apoi îşi reprimă gândul.
- Tocmai a sosit şi Ben. A spus că va veni, dacă nu vor fi urgenţe, i se confesă Maggie.
Kate îl văzu şi-i făcu cu mâna. „Ce mai Crăciun va fi!...“ se gândi ea, amuzată. Măcar de-ar avea şi Maggie puţin noroc...
Când vicarul intră, lumea se ridică şi Kate uită de toate problemele.
După ce procesiunea luă sfârşit, fetele rămaseră să-i aştepte şi pe ceilalţi.
Kate stătea mai retrasă, dar Maggie, exuberantă, sări şi-l sărută pe Robert pe ambii obraji. După un moment de ezitare, o sărută şi pe mătuşa sa, care păru amuzată.
Lady Howard o văzu pe Kate şi-i susţinu privirea:
- Arăţi foarte drăguţ, copila mea. Dar aşa arăţi tu tot timpul... Păcat că Maggie nu are aceleaşi gusturi ca tine. N-ai putea s-o înveţi şi pe ea câte ceva?
- Lady Howard, vă rog...
Kate privi temătoare în jurul ei, dar Maggie nu mai avea cum s-o audă pentru că era ocupată cu altă familie.
Kate o sprijini pe bătrână pentru că aleea era alunecoasă din cauza gheţii. Apăru şi Robert pe cealaltă parte şi îi zâmbi.
- Crăciun fericit, Kate! N-am prins ocazia să-ţi urez mai devreme.
- Asemenea!...

Kate îşi jurase că se va simţi bine, indiferent ce s-ar întâmpla. Era o plăcere dulce-amară să fie oaspetele lui Robert şi să-l privească tratând invitaţii în maniera sa aristocratică.
La masă veniră o muţime de oameni: vicarul, familia Mitchel, câţiva fermieri cu familiile.
Kate stătea de vorbă cu soţia unui pacient, când o observă pe Diana agitându-se în jurul unui grup în care se afla Robert.
Fata avea toate motivele să fie îmbufnată: Elizabeth se afla în dreapta lui Robert, surâzătoare, ţinută dreaptă, haine perfect asortate. îşi sprijini o mână pe braţul lui Robert şi îi şopti ceva la ureche. El râse, facu o remarcă şi toată lumea din jurul lor începu să râdă.
Numai Diana nu se amuză şi părăsi grupul îndreptându-se către Kate. Când soţia fermierului se îndepărtă, Diana îi şopti nervoasă:
- Cât timp va sta?
- Pe perioada Crăciunului. Câteva zile, presupun...
- E o căţea nenorocită! izbucni sălbatic Diana şi Kate îi făcu semn să se tempereze.
- Poate te aude cineva...
- Nu-mi pasă! ricană Diana.
- Ar trebui...
Kate o luă pe fată de braţ şi o trase deoparte.
- îmi dau seama ce simţi, dar încearcă să nu atragi atenţia asupra ta. Dacă Robert e îndrăgostit de Elizabeth , asta e. Trebuie să accepţi ideea.
Era cât pe ce să spună „să acceptăm”... Râse forţat şi se gândi la ironia situaţiei: trebuia s-o consoleze pe Diana tocmai ea, care se simţea la fel de jalnic.

- Fruntea sus! murmură ea şi privi în jur. Observă că Robert şi Elizabeth îi urmăreau.

Era aproape ora trei când se aşezară, în sfârşit, la masă. Arăta extraordinar, cu toată argintăria şi paharele rânduite impecabil.

- Te delectezi privindu-le, dar înnebuneşti spălând la ele... comentă Linda.

Kate se aşeză între Ben şi Tim şi se înarmă cu lichior. „Alcoolul e un bun anestezic”se gândi ea şi privi către locul unde stătea Robert, încadrat de mătuşa sa şi Elizabeth . Ben, fiindcă era de serviciu, se limitase să bea doar o băutură aperitiv şi un pahar de şampanie.

- Voi recupera mâine. Atunci va fi rândul lui Kate să se abţină, anunţă el.

După cină, se aşezară în jurul focului aprins într-unul dintre saloane. Maggie, Kate şi Ben îşi puseseră cadourile pe grămada deja formată sub brad, iar acum sosise timpul despachetării. Kate avea îndoieli în privinţa codourilor ei pentru familia Montgomery, dar Maggie o asigurase că nu e nici o problemă dacă va lua o cutie cu bomboane de ciocolată pentru toţi.

Linda şi Tim îşi ridicară cadourile, citind mesajele de pe ele. în euforia generală, Kate uită de mica ei îngrijorare şi se grăbi sub brad la fel de nerăbdătoare ca toţi ceilalţi.

- „Pentru Kate, de la un pacient foarte recunoscător!” Vai, mătuşă Margaret, acesta este scrisul tău. Credeam că urăşti toţi doctorii!

Toată lumea râse, iar Kate adăugă pachetul auriu grămezii sale.

- Iată, încă unul pentru tine, spuse Linda. „Kate, de la Robert ”.

Inima ei tresări şi privi în direcţia lui Robert, dar acesta deja
desfăcea cadourile, aşezat lângă Elizabeth , pe o canapea de lângă foc. în faţa lor stătea lady Howard, care o invită pe Kate să i se alăture.

Kate deschise primul pachet; se bucură enorm decoperind o sticluţă de parfum ce purta un nume faimos.

- întotdeauna mi-am dorit aşa ceva! Va fi o plăcere să-l folosesc...

- Aşa şi trebuie, aprobă lady Howard. Voi, tinerii, nu prea mai îmbrăcaţi haine de gală...

Lady Howard avea o toaletă impecabilă: o drăguţă rochie de mătase, o superbă pereche de cercei cu diamante şi o broşă asortată.

Deschiseră şi restul cadourilor, iar Kate păstră ultimul cadoul lui Robert, fără a-şi da seama de ce.

Era plat şi avea o formă rectangulară. O carte, poate? îl pipăi curioasă şi regretă că nu-i cumpărase şi ea un cadou special.

- Hai odată, deschide-l! o impulsionă lady Howard.

Kate trase de fundiţă, scoase ambalajul şi citi titlul cărţii: „Sussex în timpul cuceririi normande". în timp ce dădea uşor paginile, zâmbi în sinea ei la gândul că Robert nu uitase zilele petrecute cu ea în Chartmouth. Numai atunci discutaseră despre invazia normandă.

îşi aruncă o privire spre Robert tocmai când Elizabeth îl săruta pe obraz, părând mulţumită. Nu..., foarte mulţumită. Extaziată! Era ceva ce sclipea, o bijuterie. Părea o broşă, pentru că Robert se aplecă şi i-o prinse de rochie.

Kate se întoarse rapid, silindu-se să n-o urască pe Elizabeth . Căută în jur pentru a găsi biletul cu dedicaţia, dar nu-l găsi.

- Ai pierdut ceva? o întrebă lady Howard.

Kate scutură din cap, apoi văzu biletul pe podea. îl ridică rapid şi-l strecură între paginile cărţii. „Va valora mult în zilele triste ce vor urma...” se gândi Kate şi, fără să-şi dea seama, oftă. Lady Howard văzu şi spuse, cu o neobişnuită blândeţe:

- Eşti un copil bun! Dacă ar fi avut niţică minte, şi-ar fi dat şi el seama...

Kate nu pretinse că n-a înţeles:

- Nu mă va ierta niciodată pentru că l-am părăsit pe fratele său. Aşa că nu putem fi nici măcar prieteni...

Cu acel „măcar” se dăduse de gol. îşi dăduse seama de cum îl spusese, dar bănuia că bătrâna îi ghicise de mult secretul.

Lady Howard o bătu uşor pe mână.

- Acum, că te-am cunoscut, îmi dau seama că eşti o fată de treabă. Tu şi Bill n-aţi fi putut fi fericiţi împreună. Ce mă uimeşte, e cum de v-aţi gândit că ar merge?

- Problema e că nu gândeam. Eram tânără şi naivă şi am confundat iubirea cu o simplă atracţie fizică.

Kate se simţea mai uşurată. Dacă ar fi fost tot atât de simplu şi în cazul lui Robert... Durerea pricinuită în momentul în care îl văzuse cu Elizabeth era cea mai intensă pe care o simţise vreodată.

Mai târziu, îl prinse un moment liber pe Robert:

- A fost drăguţ din partea ta. Sunt sigură că-mi va face plăcere.

îi spuse că şi el o citise.

- Elizabeth m-a ajutat s-o aleg. Şi ei îi place istoria.

Kate se simţi penibil. Probabil că fuseseră împreună la cumpărături atunci când se întâlnise cu ea în Chartmouth.

- O alegere bună, spuse cu politeţe şi se întoarse să plece.

în acel moment apăru şi Elizabeth, care-şi strecură mâna

sub braţul lui Robert şi-l întrebă dacă e pregătit pentru acea plimbare.

- O plimbare?! exclamă Maggie. Minunat! Ne-ar prinde bine puţină mişcare.

Elizabeth reuşi cumva să înlăture această idee, indicând faptul că dorea un moment de linişte doar cu Robert, după toată această agitaţie. Aşa că plecară singuri, în timp ce restul se adunară în jurul focului pentru un agasant joc de scrabble.

Pe Kate începu s-o doară capul, lacrimile stând să-i ţâşească. Ar fi vrut să stea deoparte şi să-şi deplângă soarta, dar asta ar fi atras atenţia asupra ei, aşa că preferă să piardă rapid la joc.

Robert şi Elizabeth se întoarseră pe când ceilalţi tocmai luau ceaiul, discutând despre iarna grea care se anunţa.

- Zăpada s-a depus deja binişor, anunţă Elizabeth .
- Sper să nu fiu solicitat în această noapte, bombăni Ben.

Kate se întrebă dacă privirea uşor încruntată a lui Elizabeth însemna ceva. Nu mai părea atât de mulţumită, iar figura lui Robert nu trăda nimic.

în timp ce Maggie făcea onorurile cu ceainicul greu de argint, Robert trecu să-şi ia o ceaşcă de ceai, apoi se aşeză lângă Kate.

- Te distrezi? o întrebă el nepăsător.

Kate îi dădu un răspuns convenţional, deşi inima bătea să-i spargă pieptul. Se întinse să-i atingă mâna ce stătea, neglijent, pe mânerul fotoliului ei. Se gândi cu disperare că se comportă ca o şcolăriţă...

Robert se întinse către ea.

- Nu pari că te-ai distra. Te neglijează Ben?
- Ce întrebare prostească! izbucni Kate stârnindu-i râsul.
- Ştii, Kate? Nu mă pot hotărî în privinţa ta. Tind să

cred că nu te interesează Ben şi totuşi... de ce arăţi aşa tristă? Doar e Crăciunul!...

- Nu sunt tristă! zise ea aproape ţipând. Mă bucur la fel de mult ca tine dacă Ben îi acordă mai multă atenţie lui Maggie. Am făcut tot ce-am putut ca să-l conving să...

Se întrerupse, pentru că Robert o privea zâmbind tulburător.

- Te cred, Kate. Acum, depinde de Maggie.

***

Era trecut de miezul nopţii când Maggie şi Kate ajunseră acasă, după ce înotaseră prin zăpada depusă. De la fereastra dormitorului său, Kate privi în curte şi se gândi că va trebui să se trezească mai devreme pentru a curăţa zăpada de la drum la garaj. Pentru că o spulberase vântul, din spatele casei, părea chiar mai mare.

A doua zi, la şapte şi jumătate, îşi luă micul dejun în fugă şi ieşi să dea zăpada din drum. Pe când se lupta cu peria şi lopata, apăru Robert cu câinii săi.

- Ce dumnezeu faci!? întrebă el.

- Chiar nu se vede?... contracară ea pentru a-şi ascunde plăcerea ce i-o pricinuia această întâlnire neaşteptată.

Robert i se alătură.

- Vreau să spun... de ce te ocupi tu de asta? O să trimit vreo doi oameni sau până mâine vei fi deja bolnavă.

Zâmbi şi-i scutură câţiva fulgi din păr:

- Eşti de serviciu, nu? Nu cred că ar trebui să ieşi singură pe o astfel de vreme. Nu ne putem permite să te pierdem în zăpadă.

Kate era impresionată de grija pe care i-o arăta, dar n-o arătă.

- Nu sunt aşa neajutorată. Avem şi noi zăpadă în Scoţia.

- Chiar şi aşa, tu nu eşti obişnuită să conduci pe

drumuri de ţară în asemenea condiţii.
Robert privi către cerul cenuşiu şi spuse:
- Va mai ninge. Să mă anunţi când vei primi o solicitare.
Apoi, se îndepărtă.
După zece minute, doi oameni de la fermă sosiră. Urniră maşina şi o aduseră la adăpost, în curtea principală, conform instrucţiunilor lui Robert.
Kate se opri nesigură unde s-o parcheze, când de după un şopron apăru Robert.
- Du-o sub acea şură. Dacă va mai ninge mult, va trebui să-ţi calci pe orgoliu şi să iei Land-Rover-ul meu.
- Oh! Dar... n-am mai condus aşa ceva.
- Dumnezeule! Nici măcar n-am pomenit că ai conduce tu...
Ea pufni la auzul unei asemenea observaţii şovine, iar el râse şi-o împinse uşor de-a lungul aleii.
- Ce-ar fi să mă tratezi cu puţină cafea? Nu prea mi-a priit micul dejun...
- Nici mie.
Maggie încă dormea, aşa că se apucă să facă pâine prăjită şi cafea, după care se aşeză faţă în faţă cu Robert. Era bucuroasă la gândul că Robert o va duce el cu maşina, dacă va fi cazul. Asta, dacă nu înţelesese greşit. Lui Elizabeth s-ar putea, totuşi, să nu-i placă...
- S-a trezit Elizabeth ? întrebă deodată.
- Nu. Felul nostru de a ne culca şi trezi devreme i se pare necivilizat.
- înseamnă că n-ar putea fi o bună nevastă de fermier, spuse ea şi se înroşi la privirea lui sarcastică.
- Ce repede tragi concluzii!... Ai uitat că ea are deja un soţ?
- Ai spus că sunt separaţi, mormăi Kate, iar el se încruntă.

- Separaţi. Nu divorţaţi. David e un bun prieten de-al meu.

Deci, avea reţineri în a face dragoste cu nevasta prietenului său, iar Kate se bucură să afle, pentru că-şi dorea să audă asta. Pe lângă asta, dacă renunţa la Elizabeth ...

întrerupse şirul acestor speculaţii prosteşti şi-i mai oferi lui Robert o ceaşcă de cafea.

***

Fetele urmau să petreacă Ziua Cadourilor tot la familia Montgomery. Kate fusese norocoasă şi nu avusese nici un apel sau măcar vreo vizită de făcut. Când ajunseră ele, imediat după prânz, deja se adunase multă lume pentru băuturi. Robert părea să ţină petrecerea deschisă pe toată perioada vacanţei; probabil că semăna tatălui său mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

- Dau un bănuţ pentru gândurile tale, apăru el subit lângă ea.

Kate stătea sprijinită de pervazul unei ferestre, singură. Robert i se
alătură, chipeş şi elegant, iar inima ei începu să bată mai tare.

- Mă gândeam cât de costisitor trebuie să fie tot, spuse şi arătă către mulţimea adunată.

Realizând cu teamă că iar se amesteca unde nu-i era treaba, continuă:

- Vreau să spun că... familia mea nu se distrează la aşa o scară. Eu... Eu nu sunt obişnuită cu aşa ceva.

Figura lui Robert se destinse într-un zâmbet.

- Nu te-a sfătuit nimeni să gândeşti înainte să vorbeşti, tânără Kate?

Ea roşi, urându-se pentru stângăcie.

- Tu ai cerut-o... Nu ştiu, e ceva la tine care...

îşi dădu seama că nici această replică nu era nimerită şi mai luă o gură de lichior, sub privirile lui amuzate. încercă din nou:

- Tu scoţi ce e mai rău din mine la suprafaţă! spuse tranşant, abandonând orice discreţie.

Robert începu să râdă şi o bătu pe umăr de parcă ar fi fost o şcolăriţă.

- Vino să cunoşti familia Langley. Nu-i ştii, nu-i aşa? Pentru liniştea ta, să ştii că noi ne distrăm aşa doar o dată pe an. Asta a fost o tradiţie pe care n-am vrut s-o încalc, indiferent de conjuncturi.

Kate încă stătea de vorbă cu familia Langley, când atenţia îi fu atrasă de o ceartă zgomotoasă în hol. Uşa salonului se deschise şi îi văzu pe Linda şi Tim, împreună cu o altă fată de aceeaşi vârstă a cărei figură îi părea familială. Era o fată blondă, care o vizitase o dată la cabinet, pentru un lucru de nimic; părea furioasă şi nu-şi dădea silinţa să-şi coboare vocea.

- Te-am avertizat, Linda Montgomery! Ţi-am spus să stai departe de Dave...

În acel moment, Tim o văzu pe Kate care îi urmărea şi închise uşa.

Tulburată, Kate se întoarse şi-l găsi pe Robert chiar în spatele ei.

- Ce naiba se întâmplă acolo? întrebă el. Ştiu că Tim şi Linda nu prea au maniere, dar am pretenţia să nu se certe cu oaspeţii mei.

- Este doar o discuţie de adolescenţi, zise Kate rapid şi-şi strecură o mână sub braţul său. Aş vrea să mai beau un pahar.

- Păi, văd că ai deja unul.

- Da, am.

Râse uşor nervos şi ignoră remarca, nerăbdătoare să-i distrag' atenţia.
- Te rog!
El îi luă paharul din mână:
- Eşti de serviciu... Iar acum câteva minute spuneai că nu vei bea decât unul! Ce fel de joc faci, Kate? Tim şi Linda pun ceva necurat la cale? Fata lui Watson e în stare de orice.
- N-o placi? Atunci de ce ai invitat-o?
- A venit împreună cu părinţii ei, spuse el scurt. Nişte fermieri decenţi şi muncitori, a căror fată nu e bună de nimic.
Îi aruncă o privire dură.
- Hai, Kate...
În acel moment, preşedinta Institutului pentru Femei năvăli peste ei, iar Robert fu angrenat într-o discuţie cu câteva femei de vârstă mijlocie.
Kate răsuflă uşurată. Se temuse că Robert va intra în hol şi va auzi ceva ciudat. Îşi putea imagina furia lui în momentul în care ar fi găsit-o pe sora sa certându-se cu o altă fată pentru Dave Hickman. Poate că ar fi mai bine să-i avertizeze...
Se strecură afară din salon, dar nu mai găsi pe nimeni în hol. Se auzeau voci dinspre biblioteca, aşa că deschise uşa:
- Mă scuzaţi că am dat buzna, dar am auzit fără să vreau şi m-am gândit să vă avertizez. Robert se întreabă ce se întâmplă. V-a văzut în hol, deşi nu cred că a auzit la fel de mult ca mine.
Linda îşi muşcă nervoasă buza.
- Va fi extrem de furios dacă va afla, iar Susan vrea să-i spună!
- Ce să-i spună?

Tânăra fată roşi şi evită privirea lui Kate.
- M-am găsit împreună cu Dave, în maşină.
- Oh, Linda!
Exclamaţia lui Kate era plină de reproş.
- Mi-ai promis că nu te vei mai întâlni cu el decât la colegiu!
- Atunci e o mincinoasă! sări Susan Watson.
Faţa ei drăguţă era schimonosită de furie.
- O voi spune fratelui ei, ca să-i fie învăţătură de minte!
Rămase cu gura căscată când îl auzi pe Robert din cadrul uşii:
- Da, domnişoară Watson? Ce ai să-mi spui?
Dur şi necruţător, avea o figură împietrită, aşa cum Kate nu-l văzuse niciodată.
Linda se albi şi se ascunse în spatele lui Tim, dar Susan îl înfruntă, sfidătoare:
- Dave e iubitul meu, i-am spus Lindei să-l lase în pace, dar ea se întâlneşte cu el în secret. Iar acum să suporte consecinţele!
- Taci din gură, Susan! strigă Tim, furios.
- Ba nu! Dacă n-ar fi vrut ca domnul Montgomery să afle, n-ar fi făcut-o! Aşa îi trebuie, dacă a intrat în bucluc!
Vocea lui Robert era rece şi dispreţuitoare.
- Ţi-am înţeles punctul de vedere, domnişoară Watson. Acum, poate ar fi mai bine să pleci. Vreau să discut cu sora mea... singur!
Fata se înroşi şi se îndreptă către uşă.
- Nu trebuie să fiţi atât de nesuferit! Am crezut că aţi vrea să ştiţi ce face sora dumneavoastră mai mică.
El o invită politicos să plece, iar ea ieşi cu o viteză care, în alte condiţii, ar fi amuzat-o teribil pe Kate. Dar acum, singura ei preocupare era s-o protejeze pe Linda de furtuna

ce se apropia.
- Robert, asta e perioada împăcărilor. N-ai putea să te mai abţii câteva zile? Sunt convinsă că Lindei îi pare rău.
- Oare?! întrebă el, sfidător. Mai degrabă regretă că a fost descoperită. Te rog să pleci, Kate. Şi tu, Tim!
Linda se agăţă de braţul fratelui său, speriată ca o fetiţă care ştia că a greşit.
- De ce nu poate să rămână şi Tim? Iar Kate oricum ştie totul...
Robert se întoarse brusc şi închise uşa. Părea să-şi ţină furia sub
control, dar nu mai avea mult până să izbucnească.
- Înţeleg...
Îi aruncă lui Kate o privire plină de reproş.
- Sunteţi o pereche drăguţă, nu-i aşa? Amândouă minţiţi de îngheaţă apele! Ştiam că tu eşti o mincinoasă, Linda, dar nu ştiam că şi tu, Kate!
- Robert , te rog, lasă-mă să-ţi...
- Nu mă interesează scuzele tale, Kate. Ştiai de această aventură a Lindei...
Făcu un gest de extrem dezgust.
- ... cu tânărul Hickman! Şi totuşi, când ţi-am spus că sunt îngrijorat, tu i-ai acoperit. Mi-ai spus că nu ştii nimic.
Linda, liniştită probabil că furia fratelui său se direcţionase momentan către Kate, se furişă spre uşă. Robert se răsuci brusc şi o luă de încheietură.
- Nu pleci nicăieri. Cu tine am mai multe de discutat!
Peste umărul fetei, Robert o privi dezamăgit pe Kate.
- Vrei, te rog, să pleci? Şi tu, Tim.
Cei doi plecară, înfrânţi. Tim îşi trecu nervos mâna prin păr.
- Pfui! Linda va sta acolo zece minute ce îi vor părea foarte lungi. Eu nu prea am chef să mă întorc la petrecere.

Tu?
- Cred că ar trebui să ne ducem, totuşi.
Kate se simţea la fel de zdruncinată ca şi el.
- Încearcă să te gândeşti că nu s-a întâmplat nimic.
Când intrară în salon, oamenii deja începuseră să plece. Susan Watson trecu pe lângă ei însoţită de un cuplu care păreau părinţii ei.
- La revedere! le spuse ea, cu un aer nepăsător şi chicoti prosteşte.
Privirea trufaşă a lui Tim îl făcu să semene, pentru un moment, cu
Robert .
- Nu pot s-o suport pe scorpia asta! şuieră el, iar Kate aprobă în tăcere.
- Cred că va trebui să ne ferim din calea fratelui tău până ce se va linişti.
Se alăturară lui Ben, lui Maggie şi altor tineri. Deşi stătea cu spatele la uşă şi era atentă la o glumă, Kate conştientiză exact momentul în care Robert se întoarse în salon şi se apropie de ei. Ea îi aruncă o privire rapidă, dar nu primi nici un răspuns. Gândul unei inevitabile răciri îi strică restul zilei lui Kate, aşa că mai mult ciuguli la prânz şi-şi lăsă mintea să zboare în timpul jocului de monopoly la care Tim insistase să participe.
Lady Howard se retrăsese în camera ei pentru a se odihni. Robert şi Elizabeth citeau, iar ceilalţi jucau, în faţa şemineului.
- Hai odată, Kate, strigă Maggie. E rândul tău!
Linda, mai tăcută decât de obicei, îi aruncă o privire înţelegătoare.
- Nu-ţi face griji, Kate. A fost necruţător cu mine, dar, până la urmă, tu eşti doar un oaspete. Nu cred că se va lua

prea tare de tine.
Aceste cuvinte i le şoptise la ureche, dar Kate scutură din cap a neîncredere.
- Cred că doar aşteaptă momentul potrivit. Mă voi strădui să nu-i dau ocazia!
Linda zâmbi amar, iar Kate, privind în jur, văzu că Robert o urmărea cu o figură aspră. Îşi mută rapid privirea, muşcându-şi buzele. Fu o adevărată uşurare momentul în care telefonul sună, iar apelul se dovedi unul de urgenţă. Din fericire, pacientul locuia în Sherringdon, iar drumul până în sat era relativ curat.
- Sigur te descurci singură? întrebă Ben, iar Kate aprobă sigură de sine.
- Trebuie să se obişnuiască să conducă şi în condiţii de vreme proastă.
După ce-i dăduse telefonul, Robert ţinuse ochii în carte şi nu-i ridicase nici în momentul în care ea plecă împreună cu Ben, care insistase s-o conducă.
- S-ar putea să ai nevoie de ajutor la pornire, zise Ben. Apoi adăugă curios:
- Ai idee de ce este Robert atât de supărat?
- Robert?
- Da. Iar tu pari vinovată, Kate. Ce i-ai făcut?
Kate se simţi uşurată când îi povesti lui Ben ce se întâmplase. El ascultă în tăcere, apoi clătină din cap dezaprobator:
- Ai fost tare prostuţă, draga mea fată. Cu siguranţă, Robert e furios peste măsură.
- Îmi eşti de mare ajutor, n-am ce zice! zise Kate răspicat. După ce termin cu această urgenţă, o să mă duc direct la Maggie acasă.

Era aproape ora şapte când se întoarse. Pacientul avea un ulcer perforat, lucru nu tocmai neobişnuit având în vedere excesele culinare din perioada Crăciunului. Fusese nevoită să-l interneze, dar ambulanţa întârziase mult din cauza drumurilor înzăpezite.
Drumul de întoarcere fu dificil, pentru că începuse din nou să ningă spulberat. Când ajunse şi lăsă maşina la fermă, îşi aminti de oferta lui Robert de a o duce în caz că avea nevoie, dar probabil uitase sau era prea supărat ca să-i mai pese de ea.
Intră în casa lui Maggie şi se aşeză în bucătărie, încercând să-şi încălzească degetele îngheţate. Deodată, se auzi soneria. Deschise uşa, iar Robert intră repede, scuturându-şi fulgii din păr.
- Vreau să discut cu tine, Kate.
O luă de braţ, neluând în seamă consternarea ei, şi o împinse în sufragerie.
- Nu trebuie să fii atât de dur, obiectă Kate, încercând să-şi facă puţin curaj pentru bătălia ce se profila.
Se aşeză în scaunul ei favorit, cu trupul încordat şi mâinile încleştate. Robert stătea în picioare în faţa ei.
- De ce ai făcut-o, Kate? întrebă el.
Dar ea nu putea găsi un răspuns care să nu-l enerveze mai rău.
- Hai, răspunde-mi! Trebuie să ai o explicaţie pentru acest comportament. Te-ai ataşat de cine nu trebuia? Plăcerea de a mă face pe mine de râs? Spune!
- Eu...
Îi aruncă o privire disperată.
- N-ai înţelege niciodată, pentru că ai uitat cum e să ai şaisprezece ani. Dar eu nu şi mi-a părut rău pentru Linda! N-au vrut să facă nici un rău!

- N-au vrut? Aşadar, eşti de acord ca o tânără ca Linda să facă dragoste pe bancheta din spate a maşinii? Crezi că băiatul s-a mulţumit doar cu câteva sărutări? Crezi?! Chiar crezi?!

Se aplecă peste ea, o prinse de umeri şi o scutură sălbatic.

- Niciodată n-am simţit nevoia să lovesc o femeie, dar acum o simt. Ai ştiut totul şi ai ştiut că sunt îngrijorat... Şi totuşi, ai tăcut! Ai un cod de valori foarte ciudat, Kate!

Mişcată de violenţa lui, Kate reuşi să încropească o scuză:

- Am stat de vorbă cu Linda. Am crezut că e suficient. Dacă ţi-aş fi spus, n-aş fi reuşit decât să-i fac probleme...

- Mai puţine probleme decât are acum.

- N-am vrut s-o înrăiesc. Am crezut că, dacă n-o voi trăda, voi avea mai multă influenţă asupra ei. Habar n-am avut că încă se mai întâlneşte cu Dave.

- Asta înseamnă că nu ştii să judeci oamenii. Linda a spus întotdeauna minciuni atunci când i-a convenit. N-ar fi fost mai înţelept, mai normal, să discuţi problema asta cu mine? Până la urmă, eu răspund de ea până la majorat!

Kate simţea un amestec de ruşine şi indignare - ruşine pentru că ştia că mânia lui era justificată şi mânie pentru că onestitatea o obliga să admită acest lucru.

Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Robert, şi-ar fi cerut scuze. Aşa, însă, încercă să-şi justifice purtarea.

-Înţeleg, Kate. După părerea ta, eu sunt neînţelegător şi prea exigent cu fata, iar asta ar trebui să scuze comportamentul tău iresponsabil! După părerea mea, eşti la fel de imatură ca Linda!

-Nu m-am exprimat prea bine, zise ea, deznădăjduită. Nu asta e părerea mea. Vreau să spun că... asta am crezut

atunci când te-am văzut prima dată.

Înţelese că această abordare era periculoasă şi începu din nou.

-Recunosc, am greşit când am avut încredere în Linda. Dar nu crezi că această purtare a fost modul ei de a protesta faţă de un cod moral prea strict? Voia să fie ca şi celelalte fete de la colegiu sau, oricum, nu domnişoara Montgomery din Sherringdon Hall!

Se lăsă o scurtă tăcere. Robert era încă furios, dar părea să se gândească la spusele ei. În final, acceptă că ar putea fi ceva adevăr în vorbele ei, dar o întrebă dacă luase în calcul şi motivele lui David Hickman.

Ea îl privi uimită.

- Ai văzut genul de fată cu care umblă Hickman? întrebă el. Susan Watson? De ce l-ar interesa o fetiţă ca Linda?

- Pentru că e foarte drăguţă, replică ea.

- Şi necoaptă! Nu ţi-a trecut prin cap că ar putea avea motive ascunse? Să se răzbune pe mine?

- Ce idee bizară!

- Nu chiar. L-am concediat pe tatăl său acum câţiva ani, pentru că l-am prins cu lucruri murdare şi am stat de vorbă de câteva ori şi cu Dave. N-am nici o îndoială că întreaga familie mă urăşte de moarte.

Robert se întoarse şi dădu să plece, dar, după un moment de ezitare, se aşeză.

- Indulgenţa n-o va ajuta pe Linda. Aşa că, să încercăm să tratăm problema civilizat! Poate că şi tu ai dreptate, deşi numai Dumnezeu ştie că am încercat să fiu înţelegător.

Pentru câteva momente, stătu cu capul plecat, părând obosit şi descurajat. Apoi redeveni el însuşi, dârz şi stăpân

pe sine.
- Îţi dai seama că Linda va fi rănită, dacă am dreptate?
Kate se foi în scaun.
- Îmi pare rău. Ştiu că... am greşit că nu ţi-am spus.
Probabil că scuza venise prea târziu, pentru că el răspunse pe un ton rece:
- Chiar îţi pare rău? Dar răul e deja făcut, nu-i aşa? Îmi dau seama foarte bine de ce te-ai purtat aşa. Ţi-a făcut plăcere s-o ajuţi să mă înşele.
- Nu! protestă ea.
- Nu te-ai deranjat niciodată să-ţi ascunzi antipatia, deşi începusem să cred că... Mă rog, n-are nici o importanţă, decât în ceea ce o priveşte pe Linda.
- Ba are importanţă, spuse Kate amărâtă. Ţi-am spus, doar la început am simţit aşa!
- Oare? Oricum, nu uita oferta mea de a te duce cu maşina la urgenţe. Vremea se anunţă rea.
Rănită de răspunsul său glacial, ea replică:
- Dacă o să am nevoie de ajutor, o să-l rog pe Ben.
- Nici maşina lui Ben nu face faţă. Numai Land-Rover-ul se poate descurca în asemenea condiţii. O fac pentru binele pacienţilor, nu al tău.
Vorbele grele o răniră mai mult decât crezu el.
- De acord, dar nu s-ar putea să fie şofer unul din oamenii tăi?
- Oamenii mei muncesc foarte mult, iar astăzi este sărbătoare. Nici nu mi-ar trece prin cap să fac aşa ceva. Dacă va fi cazul, va trebui să mă suporţi pe mine.
- Bine, dar sper să nu fie cazul.
- Nici mie nu-mi face plăcere, draga mea, zâmbi el dispreţuitor şi plecă.
Kate rămase îngândurată, regretând că nu putea da timpul înapoi cu câteva luni.

Capitolul 9

în acea seară nu avu nici o urgenţă, dar nici nu putu adormi rememorând scena dintre ea şi Robert. Poate că n-o prea simpatizase, dar în ultima vreme parcă se purtase mai frumos cu ea. Acum, însă, probabil că o dispreţuia profund pentru că nu fusese cinstită cu el.

Dimineaţa o găsi trează şi cu dureri de cap. Coborî greu din pat şi o invidie pe Maggie pentru concediile lungi de care avea parte.

Era vineri, iar lucrurile reveniseră la normal. Făcu cu bine faţă volumului de muncă încurajându-se cu gândul că în week-end-ul care se apropia era Ben de serviciu. Vizitele la domiciliu se întinseră până spre ora cinci din cauza drumurilor înzăpezite. Domnişoara Andrews îi dăduse o cazma şi o bucată de frânghie, în caz că va fi nevoie.

Kate nu avusese nevoie de ele deşi, în două cazuri, fusese nevoită să lase maşina mai departe şi să meargă pe jos până la ferme.

- Am cizmele pline de apă, se plânse ea când ajunse la cabinet.

- Beţi un ceai, doamnă doctor! o consolă farmacista. Tocmai i-am dus una şi doctorului Ben.

Ben o primi cu entuziasmul care-l caracteriza, dar nu-i plăcu paloarea ei.

- Frigul ăsta poate veni oricui de hac. Odihneşte-te în week-end şi să sperăm că se va îmbunătăţi vremea de luni încolo.

Totuşi, continuă să ningă toată sâmbăta, iar la radio se anunţară viscole puternice.

- De mult n-am mai avut aşa zăpadă, spuse Maggie, cuibărită confortabil pe canapea. Dar tu de ce eşti aşa neliniştită, Kate? N-ai nimic de făcut?

- Am destule, oftă ea şi se apucă, fără tragere de inimă, de cârpitul unui morman de rufe.
Petrecuse două zile chinuitoare dorindu-şi, nehotărâtă, să-l întâlnească pe Robert. îl zărise o dată pe drum, cu labradorii săi, îmbrăcat de lucru şi părând foarte preocupat. Bănuia că avea multe probleme din cauza vremii şi-i păru rău că mai adăugase şi ea câteva.
Ezita să i se destăinuie lui Maggie, pentru că aceasta îşi adora verişorul şi probabil că n-ar fi înţeles-o. Până la urmă, se hotărâse să discute cu Ben.
Acesta o ascultă şi-şi tăie o tartă cu mere.
- Eşti o fată tare zăpăcită, Kate, dar cred că înţeleg de ce ai făcut asta. Erai hotărâtă să-l antipatizezi pe Robert chiar de la început. Am observat şi eu şi Maggie. Eu sper să găseşti o cale de împăcare cu el...
- El nu vrea împăcare, Ben. Am încercat să-i spun că-mi pare rău...
Vocea i se pierdu, deşi făcea eforturi mari de a se controla. Se
repezi către batistă şi îşi suflă nasul, conştientă că Ben se oprise şi o urmărea cu mare atenţie.
- Sunt... foarte nefericită, mai spuse ea şi începu să plângă.
Reuşi cu greu să se oprească. Se ridică de la masă, se duse la geam
şi spuse:
- Scuză-mă! Nu prea sunt genul care plânge... reuşi să îngaime.
- Ştiu... spuse Ben, încet. Tocmai de-asta mă şi mir. Stai jos, Kate! N-ai vrea ca doamna Smith să te vadă în starea asta.
Kate se aşeză, dar arăta destul de dărâmată în momentul în care intră doamna Smith aducând cafeaua.
Ben rupse primul tăcerea.

- De ce eşti aşa de tristă, Kate? De ce ţi-ar păsa de ce crede Robert despre tine?
- Pentru că...

Ezită, apoi continuă cu amărăciune:

- Pentru că aş vrea măcar să aibă o părere bună despre mine.

Figura lui Ben păru îngrijorată.

- Deci, te-ai răzgândit în privinţa lui, Kate? Asta e?

Ea aprobă, ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar Ben scăpă furculiţa pe farfurie.

- Nu-mi vine să cred! Oh, Kate, nu se poate să fi fost atât de nechibzuită...

Kate se simţi uşurată să recunoască:

- Ba da, Ben! Am fost foarte nechibzuită! M-am îndrăgostit de un om care nu m-a plăcut niciodată şi care acum mă dispreţuieşte. Dar iubirea nu alege, pur şi simplu se întâmplă... Nu-i aşa?

Ben zâmbi amar.

- Şi asta e adevărat. Nu ştiu ce să spun...
- Nu e nimic de spus, dragă Ben. Mai mult am încurcat lucrurile... Cu cât voi pleca mai repede, cu atât va fi mai bine.

Ben amestecă în cafea şi spuse:

- Da cred că aşa este. Totuşi, într-o vreme începusem să sper că... E păcat, pentru că erai foarte potrivită pentru acest cabinet, iar tata începuse să accepte că avem nevoie de un al treilea partener.
- Vei găsi altul destul de uşor, răspunse Kate, uşurată că discuţia alunecase pe alt făgaş. Din ce în ce mai mulţi medici sunt nerăbdători să scape din această cursă de şoareci, care e oraşul.

Altădată nu gândea aşa. Glasgow fusese întotdeauna căminul ei. încă îl iubea pentru gălăgia sa plină de viaţă, dar nu mai vroia să muncească toată viaţa acolo. Iar în ceea ce priveşte cariera, pe care altădată o considera atât de importantă, acum nu-i mai păsa.
Kate se gândea la vorbele lui Ben în timp ce conducea spre Maggie, pentru a lua ceaiul. Dacă s-ar răzgândi şi ar accepta, ar mai vrea Ben? Mai ales că ştia că e îndrăgostită de Robert?
Trase maşina în faţa uşii lui Robert, pentru vizita la lady Howard.
Bătrâna se simţea mai bine şi o primi într-un salonaş.
- Ia loc şi bea un ceai cu mine. Toţi sunt plecaţi, iar eu mă plictisesc teribil.
Kate rămase pentru a o mai înveseli şi ascultă cu viu interes poveştile bătrânei despre viaţa în colonii.
Era atât de absorbită încât nici nu auzi uşa deschizându-se şi Robert intră.
- Bună ziua, mătuşă Margaret. Ţi-a mai rămas nişte ceai?
Kate înţepeni, cu privirea la focul ce ardea în cămin. Când se întoarse, Robert deja se aşezase şi-şi turna o ceaşcă.
- Voi cere să mai facă, spuse lady Howard, dar Kate sări în picioare:
- Nu vă deranjaţi, mă duc eu!
Când se întoarse, cei doi discutau despre data când va pleca lady Howard. Kate puse ceainicul pe masă şi se întoarse la locul ei. Dacă Robert ar fi fost un pic mai prietenos, i-ar fi făcut chiar plăcere să mai stea, dar aşa... Acum căuta un pretext pentru, că nu mai putea suporta suferinţa ce i-o pricinuia. Deodată, Robert o întrebă:
- Tu nu eşti de aceeaşi părere, Kate?
Ea tresări şi admise că nu fusese atentă la conversaţie.

- Tocmai îi sugeram mătuşii să mai rămână o săptămână sau două. Nu e plăcut să călătoreşti pe această vreme tocmai până în Londra.
- Prostii! E o călătorie de două ore, nu un drum până la Polul Sud, ripostă lady Howard.
- Durează mai mult de două ore, ţinând cont de vremea asta. Cel puţin, mai aşteaptă câteva zile.

Robert o privea cu afecţiune pe mătuşa sa. Subit, îi adresă din nou întrebarea lui Kate:

- Tu nu eşti de aceeaşi părere?

Kate ezită, surprinsă că se deranjase să-i ceară opinia.

- Poate că aşa ar fi mai bine... dar totul depinde de mătuşa ta, nu?

Lady Howard zâmbi şi o bătu pe mână.

- Ce copilă bună! Voi pleca când voi vrea eu, dar, dacă mă gândesc mai bine...

Privirea ei se mută de la Kate la Robert.

- ... cred că mai sunt câteva probleme de rezolvat aşa că, probabil voi pleca după aceea.
- Mătuşă Margaret, eşti o bătrână tare neastâmpărată. Acum ce mai pui la cale? întrebă Robert amuzat.
- Tinere, vreau câteva răspunsuri sincere. Pentru început, de ce eşti aşa urâcios cu această biată copilă?

Biata copilă deveni stacojie, când Robert o privi ironic şi spuse:

- întreab-o pe Kate!

Kate dădu să se ridice, dar gestul poruncitor al bătrânei o ţintui pe loc.

- Nu aş vrea să vorbesc despre asta...

Bănuia că încerca degeaba să se justifice, dar îşi dădu toată silinţa evitând privirea lui Robert.

- Şi, te rog n-o mai chinui pe Linda, încheie ea. Bietul

copil a spus deja ce avea de spus.
Lady Howard îşi examină superbele inele cu diamante şi spuse:
- Aşa-i şi trebuie, dacă s-a purtat ca o fată de la ţară!
- Dar, ea este o fată de la ţară... se aprinse Kate, dar regretă imediat când surprinse privirea înfuriată a bătrânei. Adică... vreau să spun că aparţine satului Sherringdon la fel ca ceilalţi.
Kate încheie cu un zâmbet pierdut ce nu reuşi deloc să înmoaie iritarea bătrânei tirane.
- Nu fi obtuză, copilă!
- Kate nu e obtuză, mătuşă Margaret, zise Robert pe un ton sec. Nu ţi-ai dat seama până acum că ea dezaprobă toate obiceiurile la care noi ţinem?
- Ne îndepărtăm de la subiect, spuse Kate rapid. Vă rog, lady Howard, încercaţi să înţelegeţi de ce s-a purtat Linda aşa. Robert i-a interzis să se mai vadă cu acel băiat, dar fără a-i da un motiv serios.
- Motivul lui era perfect întemeiat, replică bătrâna doamnă.
- Dar nu şi pentru Linda! Nu vă daţi seama? Linda e tânăra şi fără experinţă, Dave e drăguţ în felul lui, în plus, reprezintă fructul interzis, ceea ce-l face şi mai incitant. înţelegeţi, nu?
în agitaţia ei, Kate se ridică şi o luă de mâini pe lady Howard. Apoi se aşeză la loc, descumpănită.
- Dacă Robert nu înţelege, de ce aţi înţelege dumneavoastră...
- Pentru că eu sunt femeie, spuse lady Howard pe neaşteptate. Şi pentru că încă îmi mai aduc aminte de copilăria mea ca fată. Robert, te rog să te duci s-o găseşti pe acea obositoare nepotă a mea şi spune-i să vină aici!

îi dădu voie lui Kate să plece, nu înainte de a o certa din priviri pentru amestecul avut.
Imediat ce ieşi din casă, apăru şi Elizabeth Hannay.
- Domnişoară Ferguson! Aveţi un moment liber?
înaltă, suplă, îmbrăcată cu un taior elegant şi pantaloni mulaţi, Elizabeth se îndreptă către ea.
- Cum se simte lady Howard?
Kate răspunse că se simte bine.
- Bun. Asta înseamnă că va pleca într-o zi sau două?
Surprinsă, Kate rămase fără replică. Elizabeth zâmbi vag.
- Nu-mi spune că-ţi va pare rău. Probabil e un pacient agasant.
Kate nu-i întoarse zâmbetul. De câtva timp, îşi tot storcea mintea cu
Elizabeth. La început, o admirase. Acum realiză că femeia era mai mult decât maliţioasă.
- Eu nu discut despre pacienţii mei, spuse cu răceală şi dădu să plece.
- Asta denotă pedanterie... spuse Elizabeth uşor, iar figura i se schimbă. Eu, până la urmă, sunt o prietenă de familie. Robert îmi spune tot.
- Ei bine... bravo ţie! exclamă Kate.
Când să plece, Elizabeth continuă cu o voce scăzută şi controlată:
- Inclusiv mica escapadă a Lindei şi rolul tău în toată treaba asta. N-aş vrea să fiu în pielea ta dacă fata se va dovedi gravidă.
Răutatea era acum făţişă, iar acel zâmbet o făcea să pară şi mai dezagreabilă.
Kate o privi cu dezgust.
- Ce lucru oribil ai spus! Ştiu că Linda e un copil prostuţ, dar nu îţi este deloc milă de ea?

- Absolut deloc! Dintotdeauna a fost o obrăznicătură răsfăţată. Şi-a făcut-o cu mâna ei. Poate îi va fi învăţare de minte.
O studie pe Kate, care deja se înfuriase, cu o privire vicleană.
- în locul tău, m-aş feri din calea lui Robert. Acum ai chiar mai puţine şanse şi decât scorpia aia proastă de Diana.
Masca de doamnă pe care o afişa căzuse definitiv, iar ostilitatea era evidentă.
Tulburată de acest incident, Kate se întoarse acasă, unde Maggie tocmai pregătea ceva pentru ea. După ce o invită să mănânce, Maggie începu să turuie veselă că ieşise cu Ben şi plănuiau să se mai vadă şi la sfârşitul săptămânii.
Kate se bucura pentru ea, dar nu se putea concentra la discuţie, iar Maggie observă.
- S-a întâmplat ceva? Eşti cam abătută...
Kate îi reconstitui toată scena cu Elizabeth , omiţând din bun-simţ ultimele cuvinte.
- Comportamentul o reprezintă... Nu te lăsa afectată! o sfătui Maggie.
- Dar nu mă pot abţine! oftă Kate. A fost... obscenă. De ce mă urăşte aşa de mult?
- Pentru că priveşte fiecare femeie tânără şi frumoasă ca o potenţială rivală. Stai liniştită.
Kate se înecă cu ceaiul.
- Maggie, dar asta e o nebunie! înţeleg să fie geloasă pe Diana, dar nu pe mine.
Maggie o privi puţin pieziş.
- Vreau să spun că Robert e supărat pe mine pentru că am... am acoperit-o pe Linda într-o problemă.
- Ştiu toată povestea, spuse Maggie dezaprobator. Eu

cred că Robert are motive serioase să fie supărat. Ce e curios, totuşi, e că pare a fi mai mult rănit, decât supărat. Mai ales în ceea ce priveşte implicarea ta...
Se părea că Robert i se destăinuise lui Maggie şi îi ceruse părerea despre cum ar trebui să procedeze cu Linda. O mai întrebase, de asemenea, dacă i se păreau justificate criticile lui Kate.
- Fii sinceră, Kate! Cum ai putut fi atât de răutăcioasă? Robert încearcă din răsputeri să-şi păstreze calmul cu cei doi.
- Of, Maggie! Nu începe şi tu acum! Eu doar încercam să văd lucrurile din perspectiva Lindei. Şi, oricum, refuz să cred că Robert ar putea fi rănit, cu atât mai puţin de mine.
- Oricine poate fi rănit. în ciuda aparenţei de duritate pe care o afişează, Robert e la fel de vulnerabil ca oricare, atunci când prietenii îl dezamăgesc.
- Nu mă gândeam că mă priveşte ca pe un prieten... murmură Kate.
- Normal că aşa te vede. Sau, te vedea... Nu mai departe de acum câteva zile, îmi spunea ce doctor minunat eşti, cât de frumos te porţi cu bătrânii şi copiii. închipuieşte-ţi că de faţă era şi Elizabeth, căreia nu cred că i-a făcut prea mare plăcere să-l vadă admirându-te.
Kate se gândi cu tristeţe că Robert revenise la vechile păreri şi-i păru cu atât mai rău, cu cât era întreaga ei vină. Recunoscu că greşise având încredere în Linda şi că ar fi un adevărat dezastru dacă ar fi însărcinată. Acest gând o frământă toată seara. Se gândi că Maggie era la Ben, îi telefonă Lindei şi o invită să vină până la ea.
Linda păru încântată de invitaţie şi nerăbdătoare să-şi descarce sufletul.
- Mătuşa Margaret n-a fost nici pe departe atât de

înspăimântătoare ca Robert . De fapt, a fost chiar cumsecade, de îndată ce a înţeles că nu... ăăă, ştii tu!
Fata roşi şi privi afară pe fereastră.
- Nu sunt chiar aşa nătângă cum mă credeţi voi! Dă-i ce vrea unui băiat ca Dave şi nici că-l mai vezi a doua oară.
- O remarcă foarte cinică din partea unei fete de şaisprezece ani! râse Kate, realizând că temerile ei fuseseră nefondate.
- Dar adevărată... spuse Linda, apoi se descălţă şi se întinse pe canapea.
- Nu ai treabă? Pot să mai stau un pic?
- Sigur că da. Numai să nu primesc vreun apel...
- Ai fost o fată de treabă, Kate. Ai fi putut să te porţi şi tu la fel de urât ca Robert pentru că... pentru că am deformat puţin realitatea.
- Asta ar fi pus capac la toate, spuse Kate cu reproş. Dar nici eu n-am fost cinstită cu fratele tău.
- Ce m-a deranjat, a fost când mi-am dat seama că Dave n-a meritat toată agitaţia asta. încă se mai vedea cu Susan în perioada când era cu mine, deşi jurase că n-o va face. Oricum, am terminat cu băieţii. O să rămân la caii mei. Sunt mai buni decât oamenii.
Kate o privi cu amuzament şi uşurare, pentru că episodul Dave nu părea s-o fi marcat. Ba chiar părea s-o fi maturizat şi, măcar pentru acest lucru, Robert ar trebui să fie răspunzător.
Lady Howard nu dădea semne că s-ar grăbi să plece, aşa încât Kate continuă să-i facă vizite, mulţumită că starea de sănătate a bătrânei se îmbunătăţea. Kate află că Elizabeth se mutase în Chartmouth, iar Diana îi dădea din nou târcoale lui Robert.
într-o dimineaţă se întâlni cu ea chiar în curte. Fata era

mândră de petrecerea cu dans pe care o dădeau anual părinţii ei, un eveniment foarte apreciat de societatea locală.

- Sper că nu vei fi de serviciu în acea seară? întrebă Diana.
- Ba da. Dar, oricum, eu n-am fost invitată... răspunse Kate.
- Doamne, chiar aşa? Mama face invitaţiile. Probabil că a uitat că încă mai eşti aici.

Amintindu-şi caracterul arogant al doamnei Mitchell, Kate se gândi că omiterea a fost mai mult deliberată, dar Diana insistă ca ea să vină.

- Maggie vine de fiecare dată. E valabil şi pentru tine.
- Dar, dacă sunt de serviciu...
- Ce dacă? Poţi să răspunzi apelurilor şi de la noi. Vino!

Diana se întoarse şi-l salută pe Robert, care tocmai ieşise din casă. El fu de acord cu fata că toată lumea s-a dus la petrecerea familiei Mitchell, dar nu-l interesă dacă va veni sau nu şi Kate. O luă pe Diana de braţ şi plecară către grajdurile cailor.

în acea seară, doamna Mitchell telefonă şi confirmă invitaţia, dar nu cu acelaşi entuziasm ca fiica sa.

Kate se consultă cu Ben, iar acesta se oferi să-i ţină locul pe perioada dansului.

- Eu pot să mă duc la un pacient în ţinută de seară, dar cred că ar fi puţin ciudat să te duci tu... în rochie de seară.

Kate râse şi se lăsă convinsă.

- Eşti un drăguţ, Ben. Sper să am parte de tot atâta consideraţie şi când mă voi duce la cabinetul lui Angus.

Sâmbătă seara, Ben telefonă şi le anunţă că trece să le ia.

- Aveţi destul timp să vă ferchezuiţi. Ne vedem la opt.

Sosi însoţit de fiul vicarului, care venise de la universitate pentru vacanţa de Crăciun. Fetele urcară în maşină, atente să nu-şi ude pantofii sau să-şi agaţe rochiile.
Din cauza drumurilor înzăpezite, ajunseră mai greu la casa familiei Mitchell. Colonelul, împreună cu soţia, îi întâmpinară în holul principal, dar zâmbetul doamnei Mitchell păli când o văzu pe Kate.
- Ce rochie frumoasă ai, Kate! Bejul ăsta se asortează foarte bine cu părul tău roşcat. Şi rochia ta îmi place, Maggie. De unde ai cumpărat-o?
Flecărea entuziasmată dar, când să coboare treptele, amuţi brusc.
Tocmai sosise Robert, însoţit de familie. Diana oftă şi le şopti:
- Nu-i aşa că ceilalţi bărbaţi pălesc în comparaţie cu el?
Era o remarcă simplistă, dar adevărată.
Ben şi Jack, fiul vicarului, li se alăturară şi apoi toţi se mutară în salonul unde lumea deja dansa. Jack părea s-o trateze pe Kate ca parteneră, iar lucrurile se potriviră de minune pentru că era un băiat destul de plăcut şi Ben rămânea cu Maggie.
De faţă mai erau şi o mulţime de oameni în vârstă care urmăreau dansul sau jucau cărţi. Colonelul Mitchell, după câteva dansuri de onoare, se retrase în salonul de biliard împreună cu câţiva bătrânei.
- Dragul de el urăşte distracţia, îi spuse lady Howard lui Kate, în momentul în care aceasta se aşeză pentru o binemeritată odihnă.
- Atunci, de ce le mai organizează?
- Pentru a-şi mulţumi femeile.
Lady Howard îi urmări din priviri pe Robert şi Diana, care dansau împreună.

- Fata aia seamănă din ce în ce mai mult cu mama ei.
- La atitudine, poate, dar cred că ea e mai drăguţă.

Kate coborâse glasul, dar bătrâna nu-i urmă exemplul.

- Hmm. Eşti sigură că-ţi place de ea? Probabil ştii că umblă după nepotul meu...
- Lady Howard, vă rog! Ne poate auzi cineva!
- Prostii, e prea mult zgomot.

Bătrâna doamnă se aplecă spre Kate:

- Ei? Nu te-ar deranja dacă s-ar mărita cu el?

Kate făcu un gest de neputinţă.

- Nu prea contează cum mă simt eu, nu? Dacă va vrea, o va lua de soţie.
- Cedezi prea uşor, micuţo! Tu eşti mult mai drăguţă decât Diana şi de zece ori mai inteligentă. De fapt, am ajuns la concluzia că ai fi cea mai potrivită fată pentru Robert !
- Vă mulţumesc! Sunt uimită că am trecut testul. Dar, ştiţi că nu sunt vreo moştenitoare?
- Cunosc foarte bine acest lucru, domnişoară! spuse lady Howard, neplăcut surprinsă de sarcasmul fetei. Sigur, ar fi fost drăguţ dacă ai fi avut bani, dar dacă Robert îmi va cere părerea...
- Ah, opriţi-vă! Opriţi-vă! strigă Kate. Robert nici măcar nu mă place. în seara asta, n-a dansat nici măcar o singură dată cu mine.

în acel moment, Jack apăru cu două pahare de punci şi o invită la dans.

- Femeia aia mă îngrozeşte. Şi nici nepotul ei nu e mai breaz.
- Robert?

Kate era surprinsă că acest tânăr drăguţ şi vânjos se lăsa intimidat de Robert. Jack rânji:

- Nu e de acord cu mine. Crede că profit de tata, ceea ce e adevărat. Şi are o limbă foarte ascuţită pe care nu pierde nici o ocazie să o folosească.
- Asta aşa e, spuse Kate şi se gândi că îi plăceau mai mult vremurile acelea decât indiferenţa studiată cu care o trata acum.

Dansul dură până aproape în zori, iar Kate îşi dorea să se termine cât mai curând. Luă masa cu Jack, dansă de mai multe ori cu el şi observă că Robert dansase mai mult cu Diana.

La sfârşitul unui dans, întâmplarea făcu ca cele două cupluri să se afle unul lângă altul. Diana, îmbujorată şi fericită, le oferi un zâmbet larg.

- Hai să bem ceva! Să ne aşezăm şi să aşteptăm bărbaţii, Kate.

Kate o urmă pe fată până în seră şi luă loc pe unul dintre scaune,

în timp ce Diana continuă să danseze cu un partener imaginar.

- Am schimbat strategia, chicoti ea. Poţi să mai acorzi atenţie şi altor bărbaţi din jurul tău, nu?

înainte ca ea să poată răspunde, intrară bărbaţii cu băuturile. în scurt timp, deveni evident că Jack şi Diana erau vechi prieteni.

- Dacă „prieteni” e termenul corect... râse Diana. Odată, mi-a făcut vânt în iaz. îţi mai aminteşti, Jack? Mama a fost peste măsură de furioasă.
- îmi amintesc, zâmbi el. Dar ai uitat să menţionezi că, pe vremea aceea, aveam numai zece ani.

Kate îi asculta, ferindu-şi privirile de Robert. Când cei doi plecară să danseze, se simţi complet neajutorată, deoarece

rămăsese singură cu Robert.
Muzica se auzea în surdină, iar ea se ruga ca Robert să rupă tăcerea aceea stânjenitoare. Tocmai când se hotărî să plece, Robert se apropie de ea.
- Dansezi? Sau preferi să stai deoparte?
Ea se îndepărtă, cu inima bătându-i nebuneşte.
- Nu e nevoie să fii politicos. Nu mă aştept la asta.
Robert îşi arcui sprâncenele şi râse.
- Ce fată caraghioasă eşti! De ce n-aş vrea să dansez cu tine?
- Ştii bine de ce. De altfel, sunt obosită. Aş prefera să pleci.
De îndată ce spuse aceste cuvinte, îşi dori să mai rămână. Dar el părea mai degrabă amuzat.
- Cauţi ceartă, Kate?
Degetele sale alunecară uşor pe pielea braţului ei.
- Eşti foarte drăguţă în seara asta. îmi place rochia ta, zise şi-şi mută mâna către umărul ei.
Kate se încordă, el râse din nou şi o răsuci spre el.
- Nu am chef de certuri, începu ea.
El îşi lipi gura de buzele ei, la început uşor, apoi cu intensitate. Ea îl prinse de păr şi-l trase, copleşită de dorinţă.
Brusc, Robert îi dădu drumul şi se aşeză pe scaun.
- N-a fost mai bine aşa, decât să ne certăm? o întrebă el blând.
Kate realiză că tocmai intrau şi alţi oameni în seră. Reuşi să le
zâmbească şi să-i salute, dar nu avu curaj să-l privească pe Robert . Se gândea dacă se trădase răspunzându-i atât de pasional. Oare el râdea de slăbiciunea ei?
- C...cred că mi-ar face plăcere un dans, se bâlbâi ea şi

dădu să se ridice, dar Robert o prinse de mână.
- Acum e prea târziu. De altfel, spuneai că eşti obosită...
Celelalte cupluri luaseră loc în spatele unor straturi cu flori. Kate
aruncă o privire rapidă către Robert, dar figura sa nu trăda nimic. Nu o privea ironic, dar nici nu-şi putea da seama ce ar însemna.
- De ce mă priveşti aşa? întrebă ea şi-şi îndepărtă o şuviţă rebelă cu un gest nervos.
El încă o ţinea de braţ.
- Relaxează-te, Kate. Mă faci să cred că n-ai mai fost niciodată sărutată.
- Nu în felul ăsta, spuse ea pripit, iar expresia lui se schimbă.
- Nici măcar de Bill? Ce mărturisire!
Strângerea lui spori, iar Kate închise ochii pentru a nu se trăda. îl iubea atât de mult şi îşi dorea enorm să i-o spună, dar în inima ei simţea că nu ar vrea s-o audă. în ultimele cinci minute, el se amuzase doborându-i toate defensivele. Tot ce mai putea spera era ca el să aibă decenţa şi să facă uitat acest lucru.
- Deschide ochii, micuţo! spuse Robert şoptit. Iată, vine tânărul Jack.
Deşi vocea îi părea amuzată, se putea desluşi nemulţumirea...
- Ben crede că e vremea să ne despărţim, spuse Jack şi zâmbi către ei, părând foarte satisfăcut de ceva.
- Unde e Diana? întrebă Kate.
- Salută oamenii care pleacă. Ştii ceva? Uitasem cât poate fi de amuzantă Diana. Ciudat, să locuim la aproape doi paşi şi...
în timpul ultimului dans cu Jack, Kate îl văzu de câteva ori

pe Robert. O dată, îl văzu privind încruntat către ei. Regreta episodul din seră? Se întreba cum va reacţiona ea la următoarea întâlnire?
Dansul fu întrerupt de Ben, care o anunţă că aveau treabă. în drum spre Maggie, Ben şi Kate se ciondăniră în joacă despre cine să facă vizita.
- Nu-mi va lua mult să mă schimb. Normal că eu mă voi duce, Ben.
După ce ajunse acasă şi se schimbă, Kate plecă, lăsându-l pe Ben cu
Maggie, care radia de fericire.
Apelul se dovedi a fi chiar o urgenţă, dar sigura ei nemulţumire se datora faptului că apelul nu fusese făcut mai din timp. Pacientul suferea de douăzeci şi patru de ore şi avea apendicul perforat. Aşteptă să vină ambulanţa, apoi plecă acasă.
îşi privi ceasul şi se gândi că era prea târziu pentru a se mai duce la culcare. Pe când ieşea din maşină, apăru şi Robert pe poartă. Fiindcă era prea obosită pentru a-şi mai controla reacţiile, Kate îi zâmbi şi-l întrebă:
- De ce nu eşti în pat?
- Te aşteptam.
Robert îi luă servieta şi cheile din mână şi îi deschise uşa.
- Cum se simte bătrânul Gooding? Ben mi-a spus că ai fost solicitată.
- Va avea nevoie de o intervenţie chirurgicală.
Kate porni către bucătărie şi îşi făcu de lucru cu fierbătorul şi prăjitorul de pâine pentru a-şi masca nesiguranţa şi confuzia.
O felie de pâine se arse, iar Kate o aruncă spre coşul de gunoi, dar rată. Robert începu să râdă.
- Chiar trebuie să stai avolo şi să mă priveşti de sus?
- Dragă Kate... spuse el cu neaşteptată blândeţe.

Probabil că eşti foarte obosită.
Probabil că nici el nu dormise, dar arăta enervant de proaspăt şi bine bărbierit.
- Aşa este, sunt obosită. Şi aş vrea să pleci.
- Deci, tu crezi că atacul e cea mai bună apărare? întrebă el, neluând în seamă tonul ei.
Robert se ridică şi înaintă spre ea, iar Kate se dădu înapoi până simţi dulapul din spatele ei. El îi luă felia de pâine din mână, privind-o cu un aer misterios.
- Relaxează-te, dragă fată! E mult prea dimineaţă pentru a relua de unde rămăseserăm aseară. în momentul acesta, mă interesează mai mult să mănânc decât să fac dragoste.
Ea se simţi ca o proastă şi datorită faptului că el domina atât de bine situaţia.
- Ce tupeu ai! Ce te face să crezi că te doresc... te vreau, în sensul ăsta?
Feliile săriră din prăjitor şi el le scoase.
- Revino-ţi, Kate!
Puse untul pe pâine şi începu să-l întindă.
- Poftim! Mănâncă şi poate că te vei mai tempera.
Fierbând de nervi, Kate se apucă şi ea de uns, dar nu reuşi să menţină tăcerea:
- Eşti foarte sigur pe tine. Să înţeleg că te consideri irezistibil?
- Siguranţa nu are nimic de-a face cu asta, spuse el încet. Sunt realist, iar tu nu. Ţi-a plăcut când te-am sărutat, deşi n-o să recunoşti niciodată. Dar şi mie mi-a plăcut. De ce faci tu o problemă din toate lucrurile? Aseară, eram amândoi bine dispuşi din cauza petrecerii, pentru că altfel nu s-ar fi întâmplat.
Kate luă o gură generoasă de ceai şi-şi mai recăpătă cumpătul, deşi, în sinea ei, era sfâşiată de disperare şi regret. Ştiuse dintotdeauna că nu însemna nimic pentru

Robert, dar o durea să-l audă spunând-o.
- Exact aşa cred şi eu, spuse ea cu grijă. Iar acum, dacă-mi permiţi, mă voi duce la culcare. Cu puţin noroc, mai prind o oră sau două de somn înainte să apară vreun apel.
Robert se ridică politicos, dar o mai reţinu câteva momente cerându-i detalii despre domnul Gooding.
- Toată viaţa a muncit pentru noi, ca văcar. Un bătrân de treabă. L-a însoţit la spital şi soţia?
Kate confirmă.
- Acum voi pleca. Pot să-mi dau seama când nu sunt dorit...
La uşă, se opri din nou:
- Nu te-aş fi deranjat dacă nu m-ar fi îngrijorat soarta bătrânului Gooding.
Ridică o mână, o salută şi plecă.
Kate se gândea, în timp ce urca treptele, cum de fusese atât de naivă încât să-şi închipuie că venise s-o vadă pe ea...
Tristeţea, combinată cu oboseala, îi produseră o stare letargică. Reuşi să-şi scoată doar bluza şi se trânti în pat. Maggie, grijulie, îi aduse o sticlă cu apă caldă pe care Kate o îmbrăţişă recunoscătoare şi adormi cu gândul la Robert .

Capitolul 10

Zăpada dură şase săptămâni, dar acum era mai uşor de condus maşina. Când veni dezgheţul, drumurile din Sussex se umplură de noroi.

în timp ce mergea spre casă, Kate se gândi ce văzuse ea aşa frumos în viaţa la ţară. Când i se destăinui şi lui Maggie, aceasta începu să râdă. Fata o îmbărbătă şi-i spuse că ce era mai rău nu trecuse. Acoperişul picura, iar câteva ţigle căzuseră din cauza greutăţii zăpezii.

- Ne atrage atenţia că se topesc zăpezile. Robert spunea de mult timp că acoperişul nostru are nevoie de reparaţii, dar acum va trebui să mai aşteptăm până se îmbunătăţeşte vremea.

în dormitorul ei, Kate stătea şi privea către mulţimea bizară de ligheane şi recipiente ce se umpleau rapid cu apă.

- Ce ne facem? întrebă Kate cu dezgust. Nu o să avem prea multe şanse de somn diseară. Poate doar dacă vom dormi la mezanin...
- Nu va fi nevoie, zâmbi Maggie. Robert spune că trebuie să ne mutăm la el.

Kate încercă să se opună, pretextând că ea poate dormi şi pe canapeaua din antreu şi că avea şi telefonul la îndemână.

- Dacă dorm la Robert, se vor ivi situaţii penibile atunci când voi fi de serviciu.

Maggie nu mai încercă s-o convingă şi începu să strângă vasele ce se umpleau văzând cu ochii.

- O să aveţi nevoie de ceva mai mare, spuse Robert când veni să evalueze paguba. O să vă trimit nişte recipiente de la fermă. Fetelor, veniţi când sunteţi gata.
- Kate ar prefera să rămână aici, spuse Maggie.

Kate roşi atunci când Robert o privi cu reproş.

- Nu fi prostuţă, Kate. Îţi va fi mult mai bine cu noi.

El înlătură argumentele ei legate de telefon, spunându-i că există o extensie în unul din dormitoarele libere.

- Sigur poţi să ne suporţi câteva zile, nu?

Pentru că ar fi fost nepoliticos să refuze, Kate acceptă propunerea, cu o oarecare ezitare.

Ar fi făcut orice ca să-l evite pe Robert, din acea dimineaţă de după dans. Lady Howard părăsise Sherringdon imediat după acel eveniment, aşa că nu mai exista nici un motiv să viziteze acea casă. Se concentrase numai asupra muncii sale, ceea ce o făcuse să câştige cel puţin respectul domnişoarei Andrews. Farmacista mai spusese că ar fi bine să poată rămâne şi după întoarcerea doctorului Nicholson, programată la începutul lui aprilie.

Ben o întrebase dacă îl va ajuta în primele două săptămâni după întoarcerea tatălui său, astfel ca bătrânul să poată intra treptat în ritm, dar nu sugerase nimic pe termen lung. De aceea, Kate se obişnuise deja cu gândul că va pleca din Sherringdon.

În plus, se resemnase şi cu ideea, din ce în ce mai probabilă, că Robert şi Diana îşi vor anunţa logodna. Tânăra îşi înteţea vizitele, fie singură, fie împreună cu Jack, fiul vicarului. Kate se gândea că logodna era doar o chestiune de timp, iar Maggie era înclinată să-i dea dreptate.

- N-aş spune că se potrivesc perfect, dar cel puţin au destule lucruri în comun.
- Poate lucruri superficiale cum ar fi caii şi ferma, dar cum ar putea să se potrivească Diana cu un bărbat atât de inteligent ca Robert?
- N-ar putea, acceptă Maggie. Într-o vreme, Elizabeth i-ar fi putut oferi toate astea, dar făcuse o alegere şi nu mai

putea da înapoi.
- Aşa să fie? Dacă ar obţine divorţul, Robert nu s-ar însura cu ea?
- Nu.
Maggie părea foarte sigură de asta.
- Acum e mai în vârstă şi mai înţelept. O poate vedea pe Elizabeth exact aşa cum este. În săptămâna când a stat cu ea, s-a lecuit o dată pentru totdeauna.
- Dar păreau atât de apropiaţi! murmură Kate. Credeam că Robert este îndrăgostit de ea...
- Aşa a crezut şi Elizabeth . A suferit un adevărat şoc atunci când şi-a dat seama că era doar prietenos. Nu voia decât s-o convingă să se întoarcă la soţul ei.
- Oh, Maggie! Mă bucur atât de mult! exclamă Kate, apoi roşi. Elizabeth nu e ceea ce-i trebuie lui Robert, nu e un... un om bun.
- Mai direct, e o scorpie, adăugă Maggie. Cel puţin Diana e o fată de treabă, deşi ar face bine să nu-l mai încurajeze pe Jack.
Drăguţă, simplă, cam plictisitoare, dar Robert era un fermier încăpăţânat, nu un bărbat romantic. Ar fi considerat căsătoria cu Diana o partidă bună, dacă prin asta ar fi putut reda fermei sale strălucirea de odinioară. Şi nu s-ar fi împiedicat de un tânăr ca Jack, dacă într- adevăr ar fi dorit-o!
Întinsă în pat, în prima noapte în casa lui Robert, Kate încerca să se convingă că nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de un bărbat care privea viaţa cu atâta sânge-rece.
Dimineaţa, când coborî la micul dejun şi-l găsi pe Robert mâncând singur, îşi dădu seama de greşeala raţionamentului său - l-ar fi iubit orice ar fi făcut! Ba chiar

era recunoscătoare pentru aceste zile petrecute la el acasă, pentru că avea de ce să-şi amintească atunci când va fi departe, la Glasgow. Aşa că se aşeză în faţa lui şi-i răspunse la „bună dimineaţa” sigură pe sine.

- Pari obosită, Kate. Dormi prost într-un pat străin?

Ea ridică privirea.

- Da, aşa e. M-am obişnuit la Maggie.
- Bănuiesc că ai nevoie de o vacanţă. Andy mi-a spus că ai muncit foarte mult.
- S-ar putea...
- Îţi pare rău că vei pleca în curând?
- Nu. Sunt bucuroasă! răspunse cu un ton ce-l făcu să-şi ridice sprâncenele.
- Te-ai săturat de viaţa la ţară sau de companie?
- Adevărul e că au început să-mi lipsească luminile puternice şi atmosfera stimulativă a marilor oraşe.

Figura lui părea impenetrabilă.

- Înţeleg, Kate. Şi eu, prostul de mine, credeam că ai început să te ataşezi de acest loc!
- Ce idee ciudată! exclamă ea, minunându-se de propria-i abilitate de a minţi cu seninătate.

Din fericire, în acel moment apăru Maggie, care interveni salvator în discuţie.

Kate sorbi o gură de cafea şi se întrebă dacă pe Robert îl deranja într-adevăr uşurinţa cu care ea se despărţea de căminul lui. Şi-ar fi dorit să-i spună că cel mai mare vis al ei era să-şi petreacă restul zilelor cu el, în acea casă.

Oftă prelung, atrăgând atenţia celorlaţi.

- La ce te gândeşti? întrebă Maggie.

Robert răspunse în locul ei:

- Îşi face griji să nu fi ratat ceva important cât timp a lâncezit la noi, la ţară. Tânăra Kate este o femeie de

carieră!
Tonul tăios al vocii sale păru s-o surprindă chiar şi pe Maggie.
- Ce prostii spui! Ştii că viitorul lui Kate este stabilit - o să lucreze la cabinetul fratelui său.
- Asta până apare ceva mai bun. Munca la un cabinet de medicină generală nu e suficient pentru o fată atât de ambiţioasă cum e Kate, deşi ar putea fi o trambulină...
- Nu-i adevărat! strigă Kate. Exagerezi! De ce eşti atât de răutăcios?
Dezamăgită până la lacrimi, sări în picioare şi fugi din cameră,
înşfăcând geanta de pe măsuţa din hol. Din cauza lacrimilor şi a mâinilor ce-i tremurau, nu observă că uşa era zăvorâtă şi încercă în zadar s-o deschidă.
- La naiba!
Robert , care venise pe nesimţite în spatele ei, o împinse deoparte.
- Dă-mi voie! Are obiceiul să se înţepenească.
Trase zăvorul şi deschise larg uşa grea. Zilele mohorâte lăsaseră locul unui soare strălucitor; deşi era februarie şi ora era matinală, căldura deja se simţea.
- Frumoasă zi! remarcă Robert şi o urmă pe alee.
Kate nu simţea nevoia să-i răspundă şi se îndreptă spre maşină. Când să iasă din curte, Robert apăru în dreptul porţilor şi-i făcu semn să oprească.
- Îmi pare rău, dar mă grăbesc, îi spuse ea prin fereastra deschisă şi rulă încet mai departe.
El nu se mişcă din calea maşinii, aşa că se văzu obligată să frâneze.
- Te rog, Robert ! Trebuie să ajung la cabinet!
- La naiba cu cabinetul! Şi oricum, e prea devreme, după

cum bine ştii!
Se repezi la fereastra deschisă.
- Ascultă, Kate! Îmi pare rău dacă te-am supărat!
O privi complet nedumerit.
- Eu doar te tachinam. N-ai simţul umorului, nu-i aşa?
- Nu mă tachinai! Chiar vorbeai serios şi voiai să mă răneşti!
- De ce te-ar deranja să fii numită „o femeie de carieră”? Nu asta eşti?
- Dacă te referi la faptul că-mi iubesc munca, atunci da. Dar felul în care o spui face să sune ca o insultă.
- N-ar trebui să fii atât de sensibilă. În plus, în momentul în care a trebuit să alegi între carieră şi căsătorie, ai ales cariera. Şi nu mă îndoiesc că ai face la fel şi a doua oară.
Tristeţea lui Kate se transformă în mânie.
- Nu ştii nimic despre asta. Ai auzit numai versiunea lui Bill. Nu că m-aş deranja să-ţi spun şi versiunea mea! Dă-te la o parte din calea mea!
Apăsă atât de tare pe accelerator, încât Robert trebui să facă un salt pentru a evita un accident.
Când ajunse la cabinet, Kate se simţea ruşinată de comportamentul ei. Seara, înainte să se ducă la culcare, intră în biroul lui Robert şi-l găsi luptându-se cu documentele contabile.
- Îmi pare rău că te întrerup. Eu... voiam doar să-mi cer scuze.
După privirea absentă, se vedea că era încă absorbit de muncă.
- Pentru că am fost necuviincioasă, vreau să spun. Şi că... aproape te-am călcat cu maşina.
El deveni mai atent.

- Da, într-adevăr. Ar fi fost chiar caraghios dacă ar fi trebuit să-mi dai primul ajutor, nu?
Zâmbi cu un farmec care o dezarmă pe Kate, care râse uşor.
- Oh, Robert ! Chiar trebuie să ne certăm de fiecare dată? Ar fi atât de frumos dacă am putea fi prieteni!
- Ar fi, Kate?!
El se foi în scaun şi-şi frecă îngrijorat fruntea.
- Doamne, cât urăsc să fiu îngropat în hârtii!
Kate îl privi cu compătimire.
- Robert, îmi pare atât de rău! Nu trebuia să te deranjez acum, când ai treabă.
- Nu. E frumos din partea ta că ai venit.
Ridică un pumn de chitanţe şi le privi înciudat.
- Maggie e de părere că mi-ar trebui o nevastă bogată.
Kate simţi că i se taie respiraţa.
- Ar fi şi asta...o soluţie. Nu te mai reţin. Noapte bună!
- Nu, stai şi bea un pahar cu mine. Mi-ar prinde bine o pauză.
- Dacă într-adevăr ai timp...
Robert îi turnă un pahar de lichior, iar ea se aşeză, picior peste picior, privind către focul din şemineu.
- De ce eşti atât de solemnă?
- Mi se pare o mare greşeală să nu te căsătoreşti din dragoste, spuse ea gândind cu voce tare.
El îşi miji ochii şi o întrebă cu răceală:
- Spui asta la modul general sau te referi chiar la mine?
- Ăăă...mă refeream la ce-ai spus tu - căsătoria cu o femeie bogată. Eu nu m-aş putea căsători cu o astfel de persoană, dacă nu aş fi şi îndrăgostită...
Vocea ei se pierdu sub insistenţa privirii lui Robert.
- N-ai putea, draga mea? înseamnă că nu eşti atât de

practică pe cât te-am crezut. Banii durează mai mult decât dragostea, dacă sunt bine gestionaţi.

- E absolut oribil ce spui!

- Dar adevărat. Priveşte în jurul tău. Câte căsătorii fericite vezi?

- Multe, se încăpăţână Kate. Numai că tu le vezi doar pe celelalte.

- Poate. Din câte ştiu eu, părinţii mei se iubeau enorm la început. Dar asta n-a durat; şi-au făcut viaţa un iad unul celuilalt.

- Eu am fost mai norocoasă decât tine. Părinţii mei erau de nedespărţit. Tocmai de aceea au şi murit împreună într-un accident de avion. Dacă aş iubi şi eu un om atât de mult, aş prefera aceeaşi soartă. Mama spusese întotdeauna că ar vrea să moară prima.

Kate nu se mai putu abţine şi izbucni în lacrimi.

- Linişteşte-te, micuţo! îi spuse el cu blândeţe. Nu neg că mai există şi excepţii, dar cred că şi părinţii tăi s-au mai certat din când în când.

- Sigur că da, dar dacă există respect şi iubire, orgoliile nu pot strica o căsnicie.

- E frumos să întâlneşti pe cineva care mai are idealuri. Ale mele s-au dus de mult...

Robert îşi privi câteva momente paharul, apoi o întrebă brusc:

- De ce te-ai despărţit de fratele meu?

Kate căuta de luni de zile un prilej să-i poată vorbi de acest lucru. Acum, însă, nu-şi putea găsi cuvintele. Cu mare greutate, făcu tot ce-i stătea în putinţă să-i explice cât mai bine, dar nu fu sigură dacă reuşise.

- Poate că n-am fost suficient de elocventă... încheie ea oftând. Tare mult mi-ar fi plăcut să te pot face să înţelegi.

Robert îşi întoarse privirea spre ea.
- îmi pui judecata la îndoială... Bill e fratele meu, sunt foarte ataşat de el, dar ştiu cât poate fi de egoist. Nu pot să-mi dau seama cum a putut crede că te-ai lăsa de medicină?
- Vrei să spui că eşti de aceeaşi părere cu mine?!
- Bineînţeles că da. Ar fi fost o risipă uriaşă de talent. Ca să nu mai punem la socoteală şi anii costisitori ai stagiaturii.
- Bill nu ţi-a spus motivul despărţirii noastre?
- Dacă mi-ar fi spus, nu m-aş fi purtat aşa. Să spunem că... mi-a dat o altă versiune.
- Dar tu crezi versiunea mea? întrebă ea nerăbdătoare, iar el aprobă convins.
- Da, Kate. Şi cred că ai făcut bine că nu te-ai măritat cu el. N-aţi fi fost niciodată fericiţi.
- îţi mulţumesc pentru înţelegere, Robert! spuse ea şi clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile. Nu te mai reţin. Nu munci prea mult!
- Bine, doctore, spuse solemn şi, spre surprinderea lui, Kate îi zâmbi cu foarte multă căldură.
în acea noapte dormi cum n-o mai făcuse de mult timp. în următoarele zile fu atât de voioasă, încât observă şi Maggie:
- începusem să-mi fac griji în privinţa ta, Kate. Nu vreau să par indiscretă, dar pe tine te frământa ceva, nu?
- Da, cred că da, admise Kate.
- Dar acum, lucrurile stau mai bine?
Mai bine, datorită lui Robert care se dovedise mai înţelegător şi mai bun decât de obicei. Dacă nu putea spera la mai mult dar, cel puţin rămânea cu satisfacţia muncii.
***

în acea săptămână, constructorii reparară acoperişul şi fetele se mutară înapoi.
Kate trecea din ce în ce mai rar pe la cabinet, iar pacienţii începuseră să simtă.
„Ne va fi foarte dor de dumneavoastră”, îi spusese de curând o femeie. „Şi doctorul Ben e bun, dar dumneavoastră sunteţi mai înţelegătoare, ca femeie... ”
La întoarcere, pe drumul către fermă, îi văzu pe Robert şi Diana călărind împreună. Exersau pentru concursul care se apropia
- Vom avea nevoie de tine ca doctor oficial, o informă Robert într-o seară.
- De ce eu? N-ar fi mai potrivit Ben?
- Ben spune că face lucrul ăsta de ani de zile şi că a venit şi rândul tău. în plus, va pleca cu Maggie în week-end, la Londra.
Kate încercă să-i convingă că o ambulanţă era suficientă.
- Aşa s-a procedat de fiecare dată, interveni Linda. Unele sărituri sunt destul de dure şi s-ar putea întâmpla accidente. Oamenii se simt mai bine când ştiu că e un doctor în preajmă.
Aşa că, în ultima sâmbătă din martie, Kate sosi la intrarea pe terenul închiriat de un fermier local. Concursul era în scopuri caritabile, pentru ajutarea unui grup de spitale, iar intrarea era cu plată.
Kate se scotoci după bani, dar bărbatul de la poartă o opri.
- Nu luăm bani de la doctori. Distracţie plăcută!
Se îndreptă către bâlciul destinat celor care nu erau interesaţi de cursă, localiză ambulanţa şi se duse spre ea. Personalul o întâmpină ca pe un vechi prieten.
- Să sperăm că nu vom fi foarte ocupaţi, doctore. Dacă vor cădea, măcar vor ateriza pe un sol moale.

Kate râse şi privi către mulţimea gălăgioasă. Oare pe unde era Robert? Prima cursă urma să înceapă. Kate făcea eforturi vizibile să vadă cât mai bine feţele concurenţilor aliniaţi la start.

- Vrei să-ţi împrumut binoclul meu? întrebă Robert din spatele ei.

Kate se răsuci rapid spre el.

- încercam să văd dacă te afli printre cei de la start. Adică...vroiam să văd dacă recunosc vreunul dintre ei.
- Sunt prea bătrân pentru cursa asta, spuse el amuzat. Este numai pentru cei sub şaisprezece ani. Dar dacă vrei, poţi paria pe Johnny Palmer. Călăreşte ca un diavol. Numai că va trebui să te grăbeşti, să nu se închidă casa.

Robert o conduse prin mulţime până la casa de pariuri, iar ea puse pe tejghea o liră. Bărbatul fluieră admirativ:

- Eşti o mică îndrăzneaţă, nu-i aşa?
- E pentru o cauză bună. Am înţeles că toţi banii merg la spitale, nu?
- Mai puţin cheltuielile noastre.

Kate ştia că Robert e unul dintre organizatori şi că toată familia concura, inclusiv el. Le făcu cu mâna lui Tim şi Lindei, apoi o văzu pe Diana cu băiatul vicarului.

- Acela nu este Jack Simmons? Credeam că s-a întors la universitate.
- Poate că a început vacanţa. Oricum, stă mai mult week-end-urile. El şi Diana au devenit foarte apropiaţi.

Kate îi aruncă o privire pe furiş, dar pe faţa lui nu se putea citi nimic.

După ce o conduse într-un loc de unde se putea vedea mai bine, Robert plecă împreună cu un alt concurent.

Kate, care se aştepta să fie plictisitor, descoperi că era destul de distractiv. Asculta părerile competente din jurul ei, iar cineva o recunoscu şi o salută cu căldură.

Urmări câteva curse, pierdu câteva lire şi pulsul i se acceleră când observă că Robert se alinia pentru următoarea cursă. Dar se enervă pentru că era chemată la ambulanţă din cauza unui copil care căzuse dintr-un copac. Kate mai aruncă o privire prin binoclu către figura familiară a bărbatului pe care îl iubea şi se duse către punctul de prim-ajutor. Rezolvă rapid problema, punând în atele fractura puştiului şi se întoarse la locul ei.

- Cine câştigă? întrebă ea pe soţia unui fermier.

Femeia spuse ceva de primii trei, dar nu se putea înţelege mai nimic din pricina larmei.

- Cine se află în frunte?

Kate încerca zadarnic să-i urmărească prin binoclu; deja se mişcau prea rapid.

Femeia îi spuse că primii trei sunt Robert şi încă doi pe care ea nu-i cunoştea.

- Am pariat pe domnul Montgomery. De când s-a întors din Canada, a câştigat în fiecare an. Bărbăţelul meu spune că e cel mai bun din tot ţinutul, iar el ştie ce spune!

Kate se simţi mândră ca o mamă al cărei copil tocmai fusese lăudat. Se simţi apoi ridicolă şi se gândi că nu era bine să fie atât de obsedată de o persoană. Dar ea era. Şi nu-şi putea înfrâna pornirile şi sentimentele.

- Urmează saltul cel mai spectaculos. E rezervat numai celor mai buni. Iată-i! Ce ţi-am spus eu? Omul meu e în frunte.

- Robert..., suspină Kate. Hai, Robert!

Văzu calul său înălţându-se pentru spectaculosul salt, apoi confuzie. Doi sau trei cai erau la pământ, călăreţii rostogolindu-se în ţărână. Mai mult nu apucă să vadă, pentru că mulţimea din jur deja îi înconjurase.

Soţia fermierului spuse dezamăgită:

- Am pierdut. Se pare că domnul Montgomery se numără printre cei care nu pot face saltul...

Kate alergă prin mulţime către prietenii ei de la ambulanţă.
- Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Voi ştiţi ceva?
Unul dintre oameni scotea o brancardă.
- Jock e de părere că unul dintre ei încă se află la pământ, dar ceilalţi doi sunt teferi. Mergem să aruncăm o privire. Doctore, vii cu noi?
Kate îi urmă îndeaproape, luptându-se cu noroiul şi băltoacele create în noaptea precedentă. Ajunseră la mulţimea adunată lângă obstacol şi îndepărtară mulţimea. Robert era întins pe spate, ţeapăn şi plin de noroi. Unul dintre concurenţi se aplecase asupra lui şi îi lua pulsul, dar când văzu medicii se ridică uşurat.
- Slavă Domnului că ai venit, doctore! Mi-e teamă că a păţit-o...
Kate avea să reţină aceste momente ca fiind experienţa cea mai
teribilă pe care o avusese vreodată.
îngenunche lângă Robert, încercând să-şi dea seama de gravitatea situaţiei. Inima îi bătea la intervale rare, dar cu putere. Pipăi vânătaia uriaşă de la tâmplă, apoi mâinile şi picioarele pentru eventuale fracturi. Se ridică pentru a putea vorbi cu oamenii de pe ambulanţă.
- E în stare de şoc, dar nu cred să aibă fracturi. Haideţi să-l ducem la ambulanţă; acolo îl voi examina cu mai multă atenţie.
în timp ce oamenii îl urcau pe targă, Kate îl văzu pe cel de-al treilea călăreţ care stătea livid pe o bancă şi-şi masa încheietura zdrobită, părând mai îngrijorat pentru Robert, decât pentru el. în timp ce-l conducea spre ambulanţă, omul îi povesti cum avusese loc accidentul. în momentul saltului, o pasăre zburase din imediata apropiere a

obstacolului şi speriase calul lui Robert. Mai departe, se ştia...

- Va fi în regulă, doamnă doctor? îl trimiteţi la spital? întrebă bărbatul.
- Pe amândoi vă trimit, răspunse Kate cu gândul numai la Robert.

Oare avea o simplă lovitură la cap, sau îi afectase şi funcţiile
cerebrale? Şi-ar fi dorit să poată merge cu el la spital, dar datoria o obliga să rămână până la ultima cursă.
Simţea că îi tremură picioarele, aşa că se sui în maşină şi privi călăreţii aliniaţi pentru următoarea cursă. Deodată, cineva bătu în geam. Erau Linda şi Tim, cărora le explică ce se întâmplase. Linda îi strânse mâna cu simpatie:

- Cred că-ţi vine foarte greu să examinezi oameni pe care îi cunoşti. Of, Kate, eşti albă la faţă...
- Da, mi-a fost foarte greu să-l văd aşa, prăbuşit la pământ. îmi pare rău că am venit. Oare câte curse mai sunt?
- Doar două, răspunse Tim. în cea de acum participă şi Diana.
- Diana?! Cum poate să mai facă asta, fără măcar să se fi interesat de starea lui Robert?
- Poate că încă n-a aflat. în acel moment, eram cu toţii la chioşcul de băuturi, pentru un ceai cald.
- N-aţi vrut să urmăriţi cursa lui Robert? întrebă Kate.

Tim dădu din umeri şi zâmbi.

- N-avea nici un rost. Câştigă în fiecare an...
- Nu şi de data asta, completă trist Linda.

Cei doi plecară spre spital, iar Kate rămase să răspundă mulţimii de binevoitori care o asaltau cu întrebări referitoare la starea lui Robert şi a celuilalt bărbat.

- Da, îşi pierduse cunoştinţa...
- Nu, nu avea nici un picior rupt...
- Doar şi-a pierdut cunoştinţa? Alte răni nu a suferit?

Ultimele întrebări veniseră de la Diana, care-şi făcuse loc prin mulţime însoţită de umbra sa, Jack Simmons.

- Nu e grav rănit? mai întrebă ea.
- Nu cred, deşi e greu de spus acum, răspunse Kate. Eu plec acum spre spital. Vii cu mine?

Diana îşi muşcă buzele şi dădu puternic din cap.

- Am oroare de spitale. Fii drăguţă şi sună-mă când ai ceva veşti. La cinci, trebuie să fim înapoi la biserică.
- Dacă nu suntem, lasă un mesaj, spuse şi Jack. Robert va fi în regulă; e un tip rezistent. Multă lume cade de pe cai...
- Dar unii oameni mai şi mor, murmură Kate şocată de indiferenţa lor.

Cei doi n-o mai auziră, fiindcă deja plecaseră ţinându-se de mână...

Kate se gândi că poate pentru unii ca ei era firesc ca oamenii să mai
cadă de pe cai, dar dacă Diana îl iubea pe Robert, atunci indiferenţa ei era suspectă. Poate că joaca ei cu Jack devenise ceva serios...

Când Kate ajunse la spital, Robert deja făcuse radiografiile şi se afla într-un pat dintr-un salon privat.

Făcu cunoştinţă cu chirurgul de serviciu care o aduse la curent cu starea de sănătate a lui Robert .

- Mai nimic, anunţă el vesel. Capul şi coastele sunt în regulă. Nu sunt semne de hemoragie intercraniană, deci credem că a fost o simplă lovitură la cap.
- „Credem”? întrebă ea.
- Eu şi Bodger. Consultantul nostru ortoped, domnul B. Hodgson.

Medicul de gardă era tânăr şi plin de el şi Kate se amuză cum îşi
schimbă atitudinea când apăru şeful lui.

Deşi avea o reputaţie foarte bună, ea nu-l cunoscuse pe domnul Hodgson. Robert era pe mâini bune.
Doctorul apăru însoţit de Linda şi Tim:
- Robert e conştient acum şi vrea să meargă acasă, dar i-am spus că trebuie să mai rămână sub supraveghere. Linda spune că tu eşti o prietenă de familie, aşa că te rog să-l convingi să fie rezonabil.
Ideea că ar putea avea vreo influenţă asupra lui Robert o făcu pe Kate să zâmbească.
- Are nevoie să fie convins?
- Mă tem că da. Spune că are multă treabă la fermă şi că preferă să stea în patul său de acasă. Tu ştii ce-ar însemna asta... Aşa că, fii fată drăguţă şi dă-ţi toată silinţa.
Sora care era de serviciu pe acea aripă îi indică salonul şi se scuză că e singură de serviciu.
Kate intră şi închise uşa uşor, apoi îşi trase un scaun lângă pat.
Robert stătea întins pe spate şi pe faţa curăţată de noroi se puteau vedea mai multe zgârieturi şi vânătăi.
îi luă mâna şi-i verifică pulsul, apoi, dintr-un impuls de moment, o lipi de faţa ei. O ţinu strâns, copleşită de emoţie.
- Of, Robert ! suspină ea. O lacrimă se prelinse pe obrazul ei şi căzu pe mâna lui.
- Aşa plângi pentru toţi pacienţii tăi? o întrebă, iar ea îi dădu repede drumul la mână.
îşi şterse lacrimile şi nu îndrăzni să-l privească.
- Credeam că dormi, spuse ea ruşinată. De altfel, nu plângeam din cauza ta, plângeam pentru că... pentru că sunt obosită şi... şi am o migrenă.
- Şi eu, şopti Robert. Mă doare de parcă mi-ar fi despicat cineva capul în două.
Ea îl privi cu îngrijorare.

- Păi, vezi? Ar fi o nebunie să pleci acum acasă. Domnul Hodgson m-a rugat să te conving în privinţa asta.
Robert îi zâmbi şi îşi atinse vânătăile de pe faţă.
- M-aş putea lăsa convins... Ce-ar fi să mă mai ţii de mână?
Kate se înroşi la faţă şi dădu să sară, dar el o prinse şi-o strânse destul de puternic pentru un convalescent.
- Nu, Kate. Nu pleca!
Robert închise ochii, dar nu-i lăsă încheietura.
- Doamne, cât mă doare capul!
Strânsoarea slăbi abia când reuşi să adoarmă. Kate mai aşteptă câteva minute, cuprinsă de moleşeală din cauza şocului şi emoţiilor. Spera că şocul posttraumatic să-i şteargă lui Robert din memorie purtarea ei, care le-ar fi putut crea amândurora momente de stânjeneală.

Capitolul 11

Robert se externă luni, iar Kate află acest lucru de la Ben.

- Domnul Hodgson mi-a telefonat şi mi-a spus că ar fi vrut să-l mai ţină, dar el a insistat să plece acasă. Va trebui, totuşi, s-o ia uşurel, iar bătrânul Hodgson vrea ca noi să-l verificăm în fiecare zi. Obiecţii? Dacă te deranjează, o voi face eu, dar tu eşti cea vizată.

Ştia că-i va fi greu să-l înfrunte pe Robert, dar n-avea rost să amâne momentul.

- E în regulă, Ben. Îl voi supraveghea eu. Tu ai destule pe cap, acum că se întoarce tatăl tău.

Bătrânul doctor Nicholson venise de câteva zile şi urma să înceapă munca a doua zi - câteva ore la cabinet în prima săptămână, apoi câteva vizite, dar nu va face serviciul de noapte atâta timp cât Kate încă mai lucra cu ei.

Seara, când ajunse acasă, Kate află de la Maggie că Robert se simţea bine.

- I-a trecut migrena, dar arată totuşi obosit, chiar dacă nu vrea să recunoască.

- Atunci, eu nu-l voi mai deranja în seara asta, spuse Kate. De altfel, a fost consultat şi dimineaţă, de doctorul Hodgson.

Marţi, totuşi, îşi adună curajul pentru o înfruntare. Lăsase vizita lui Robert ultima, iar când ajunse la el era aproape ora unu. Maggie era cu el şi-şi lua rămas-bun, pentru că urma să-şi petreacă vacanţa în Europa. Când o văzu pe Kate, dădu să se ridice, dar aceasta îi spuse să nu se grăbească.

- Nu voi sta mai mult de două minute. Trebuie doar să-i verific pulsul.

Ca o adevărată profesionistă, îi luă pulsul şi-l întrebă cum se simte.

- Mai bine, murmură Robert.
- Bun! Acum te voi lăsa în pace.

Fusese mult mai uşor decât se aşteptase. Se vedea, din atitudinea lui, că nu-şi mai amintea nimic de ultima lor întâlnire. Uşurată, ea îi aruncă un zâmbet radios, ce fu întâmpinat de o privire uimită.

- Care-i graba? Stai şi bea un pahar cu mine.
- N-ar trebui să bei după o lovitură la cap, îi spuse ea sever, iar el începu să râdă.
- Nu, doctore. Eu mă referam la tine! Să bem şi să-i urăm lui Maggie o vacanţă reuşită!

Ar fi fost urât să refuze; curând, în dormitorul lui Robert se încinse o mică petrecere. Linda şi Tim stăteau pe pat, respectiv lângă fereastră, iar Kate se văzu nevoită să se aşeze pe un scaun, lângă patul lui Robert. Încerca să pară cât mai nonşalantă, dar nu reuşea, pentru că el îi arunca priviri aspre.

În timpul unei discuţii între Maggie şi Linda, el se aplecă spre Kate.

- S-a întâmplat ceva? Pari îngândurată.

Mâna lui se aşează uşor peste a ei.

- Sunt... îngrijorată din cauza unui pacient, minţi ea şi încercă să-i dea mâna la o parte.
- Bărbat sau femeie?
- Nu înţeleg ce... răspunse ea şi se opri brusc.

El îi zâmbi maliţios.

- Mă întrebam şi eu... Am văzut că te ataşezi din ce în ce mai mult de pacienţii tăi.

Apoi se lăsă pe spate şi închise ochii, încă zâmbind.

Deci îşi amintea, dar nu avea decenţa se pretindă că nu se întâmplase nimic!

- Trebuie să plec. Am treabă în această după-amiază.

Evită privirea lui Robert şi-şi luă rămas-bun de la toţi. În acea seară, îi telefonă lui Ben şi-l rugă să preia cazul lui Robert. Bâigui nişte scuze, dar Ben o întrerupse:

- Înţeleg, Kate. Nu-ţi face griji, îl voi vizita eu mâine.

Vocea lui suna puţin acuzator, iar ea se simţi vinovată.

- Mă voi revanşa faţă de tine, promise ea. Vorbim mâine dimineaţă!

Maggie plecase la Londra, la lady Howard, iar Kate îşi petrecu seara singură, în faţa televizorului. La un moment dat, sună telefonul - lady Howard aflase de accident de la Maggie şi dorea detalii.

- Maggie a fost foarte vagă şi e inutil să-i întreb pe Tim sau pe Linda, explică ea.

Cu toate explicaţiile lui Kate, lady Howard se declară nesatisfăcută şi-şi anunţă venirea, a doua zi. Gândindu-se la efectul pe care îl va avea asupra tinerilor Montgomery, Kate încercă s-o descurajeze, dar fu brusc întreruptă.

- Să nu le spui că vin! Ei încearcă să mă oprească, chiar şi Robert.

Mai ales Robert! se gândi ea amuzată. Oare ştia câtă muncă implica
venirea ei?

În următoarea seară, Tim se refugie la Kate, după cină.

- O seară cu mătuşa Margaret e un calvar. Şi ameninţă că va sta până la sfârşitul săptămânii!

- Unde este Linda? întrebă Kate.

- Joacă scrabble cu bătrâna, zise Tim. Eu am fugit înainte să-mi vină rândul.

Kate se interesă de starea lui Robert.

- Arăta un pic abătut când a venit mătuşa, dar ştii cum e Robert! El e mai politicos decât noi... Linda a fost aproape grosolană, mai ales din cauza şocului!

- Dar Robert se simte mai bine? insistă Kate.
- Mult mai bine! Ben i-a dat voie să se ridice din pat, dar i-a interzis să muncească, cel puţin până la sfârşitul săptămânii.

Următoarele zile au fost mai puţin aglomerate decât de obicei, deoarece Kate împărţea cu tatăl lui Ben toată munca. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare, după o lună atât de agitată, dar nu-i plăcea că-i lăsa prea mult timp liber şi gândurile i-o luau razna. Oricum ar fi privit lucrurile, viitorul părea sumbru. Nu putea să înceapă munca la cabinetul fratelui său până la sfârşitul lui mai, deoarece asistentul lui dorea să rămână până atunci. Aşa că lui Kate îi rămânea o vacanţă de două săptămâni până să părăsească Sherringdon şi nu avea nici o idee cum s-o petreacă.

Nu voia să se ducă acasă la fratele său, deoarece Angus şi soţia sa şi-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Aşa sunt familiile, nu pot fi păcălite! Iar ea nu se simţea în stare să răspundă întrebărilor. Trebuia să-şi aranjeze o vacanţă pe undeva, poate în partea de vest.

Când îi împărtăşi planurile sale lui Ben, acesta o privi suspicios.

- De una singură? Nu prea sună distractiv!
- Nici unul din prietenii mei nu este liber acum. De altfel, va fi foarte liniştit şi voi avea timp să mă relaxez.
- Vei avea timp să şi meditezi, îi spuse el cu blândeţe. Kate, ştiu ce simţi şi nu-mi place ideea să pleci singură. De ce n-ai rămâne acasă la Maggie? Cel puţin, ai avea prietenii aproape.

Kate negă, şi el nu mai insistă.

- Îmi lipseşte Maggie, spuse Ben. N-a mai fost plecată niciodată timp de o lună. Nu ştiu ce i-a venit!
- A plecat cu colegii ei, nu? Poate că unul din ei

înseamnă ceva mai mult...
- Vrei să spui, un bărbat? Maggie nu e aşa!
- Oh, Ben!
Kate începu să râdă, mulţumită de reacţia obţinută.
- Maggie e o fată normală, care ar vrea să se mărite. Ar fi timpul să-şi găsească pe cineva.
Pentru o secundă, se simţi tentată să-i spună adevărul, dar se răzgândi. Deja îl pusese pe gânduri pe Ben... Chiar dacă Maggie plecase intenţionat sau nu, absenţa ei avea efectul scontat, iar Ben începuse s-o preţuiască.
Ben dădu să plece, dar îşi aminti că avea un mesaj de la lady Howard pentru Kate.
- E destul de supărată că n-ai venit s-o vezi. O să plece mâine, aşa că vrea să vii la ea în această seară.
Suna ca o comandă regală, iar Kate îşi alese cu grijă momentul vizitei. La ora şase, o văzu venind pe Diana Mitchell însoţită de Jack Simmons. Cinci minute mai târziu, Kate traversă curtea, dar fu trasă deoparte de Linda, în salon.
Robert împărţea băuturi şi discuta despre cai cu Jack şi Diana. Se mulţumi să-i zâmbească şi o lăsă în compania ladyei Howard. Cele două femei se aşezară pe o canapea lângă şemineu, iar lady Howard o interogă cu privire la tratamentul lui Robert.
- Am avut şi eu un accident asemănător şi am fost imobilizată la pat trei săptămâni, într-o cameră întunecată.
Kate zâmbi.
- Acest lucru nu mai e considerat necesar, pentru că timpurile s-au schimbat.
- Dar nu în bine! Sincer, poţi să afirmi că băiatul se simte mai bine?
Kate arucă o privire spre Robert şi admise că arăta puţin obosit. Sau
poate îngrijorat din pricina problemelor de la fermă...

În acel moment, Jack izbucni în râs la o remarcă a Dianei şi o îmbrăţişă. Kate văzu privirea iritată a lui Robert şi crezu că a înţeles - lui Robert nu-i plăcea concurenţa. Chiar dacă o iubea sau nu pe Diana, el întotdeauna o considerase la dispoziţia lui.

- Jack pare foarte apropiat de Diana, spuse ea.

Lady Howard zâmbi amar.

- Am impresia că sentimentul e reciproc. Şi dacă e aşa, numai Robert este de vină.

- Dar pe el... îl deranjează?

- Robert nu ţine cont de părerile altora, dar nici nu pare prea fericit, nu-i aşa? Tocmai ne-au spus că vor pleca împreună în Irlanda şi vor sta la nişte rude ale lui Jack.

Kate privi către cei doi, care păreau să se simtă foarte bine unul în compania celuilalt.

- Au mult mai multe în comun decât Robert şi Diana, spuse Kate gânditoare.

- Doi copii prostuţi, zise lady Howard, ironic. Acum, spune-mi despre tine! Când pleci?

Kate fu scăpată de un interogatoriu de venirea părinţilor Dianei. După câteva minute, Robert o trase deoparte:

- Am ceva de vorbit cu tine, micuţo! N-ai fost prea prietenoasă în ultima vreme, nu-i aşa?

Kate privi absentă pe fereastră.

- N-am văzut niciodată atât de multe margarete. Sunt atât de frumoase.

Robert o întoarse cu faţa spre el.

- Ştiu foarte bine de ce m-ai evitat în ultimul timp, Kate, spuse el încet.

Ea se îndepărtă, temătoare.

- Atunci... dacă ştii, n-ai vrea să mă laşi în pace?

Kate era conştientă de prezenţa lui şi ştia că era de-ajuns să întindă mâna ca să-l atingă.

- Bine, Kate! spuse el pe un ton rece. Dacă aşa vrei tu... Când pleci?
- De sâmbătă într-o săptămână.
- Ai avut multe apeluri în timpul nopţii, în ultima vreme?
- Nu. De ce?
- Pentru că arăţi de parcă ai fi în urmă cu somnul. Ţi-e frică să stai singură?
- De ce mi-ar fi? răspunse ea, prea repede.
- Pentru că eşti o fată de la oraş, iar aripa în care stă Maggie e destul de izolată.
- Nu mi-e frică de străini.

Accentuase, aproape involuntar, ultimul cuvânt, iar Robert o privi cu atenţie.

- Atunci, de cine?
- Ţi-am spus, nu mi-e frică de nimic! Dumnezeule, suntem în secolul douăzeci.

Dar se dădu de gol când adăugă:

- Aş vrea să nu fie atâtea zgomote în casa asta veche. Pot să jur că sunt şoareci!

îi aruncă lui Robert o privire fioroasă.

- Să nu îndrăzneşti să râzi!
- Nici prin cap nu-mi trece, draga mea Kate. Vroiam să-ţi sugerez că aş putea să-ţi împrumut unul din labradorii noştri. Trebuia să mă gândesc mai de mult la asta.

Făcu un gest către paharul ei.

- Goleşte-l, ca să-ţi mai torn un pahar. Nu eşti de serviciu în seara asta, nu?

Kate îl privi traversând camera, recunoscătoare că schimbase subiectul. Când se întoarse, îl întrebă ce câine putea lua.

- E o prostie! se scuză ea. întotdeauna m-am mândrit că sunt o femeie raţională. Cum se poate să-mi fie frică

de... nimic?
- Eşti doctor, draga mea Kate. Ar trebui să-ţi răspunzi singură la această întrebare.
Continuă, neluând în seamă privirea ei uimită:
- Nu spun psihologii că toţi avem temeri ascunse? De moarte, de boală, de a nu fi iubiţi... Nu de-o casă goală şi întunecată ţi-e frică, ci de faptul că n-ai pe nimeni alături, în ciuda carierei de succes!
Aşadar, ştia! îl privi cu reproş, puse paharul pe o măsuţă şi se depărtă de el. Nimeni nu observă cât de supărată era. După câteva minute plecă, evitând să privească în direcţia lui Robert. La ora zece, Tim i-l aduse pe Honey, cel mai prietenos dintre câini.
- Va dormi oriunde, îi spuse băiatul.
Honey se ghemui lângă pat, iar Kate stinse lumina simţindu-se în siguranţă.
în fiecare seară, Tim sau Linda i-l aduceau pe Honey; Kate îl zărise doar de câteva ori pe Robert în ultima vreme, împreună cu oamenii săi. Deja începuse munca la câmp, care dura zi-lumină.
- O să vă simţim lipsa, doamna doctor Ferguson, îi spuse domnişoara Andrews în ulTima zi. Deja sunt din ce în ce mai mulţi pacienţi care dau telefon şi cer să fie consultaţi de „doamna doctor”.
Ben o invită la el în birou.
- Deja am întârziat şi am foarte multe vizite de făcut. Dacă nu pot să vin la tine diseară, îmi promiţi că nu pleci fără să-ţi iei rămas-bun?
- Sigur că da. O să vin să te văd mâine dimineaţă. Nu mă grăbesc să plec!
îşi petrecu restul zilei la cabinet şi se întoarse acasă la ora cinci. După câteva minute, telefonul sună - Robert o invită

la cina de adio.
- La cină? Linda nu mi-a spus nimic ieri.
- Aveai altceva mai bun de făcut? întrebă el destul de tăios.
- Nu, dar aş prefera să nu vin. Am... am putea să ne spunem „la revedere" chiar de acum, nu?
El o întrerupse cu brutalitate.
- Doamne, Kate, crezi că eu vreau să vii? Dar Tim şi Linda insistă,. Nu putem să ne comportăm civilizat?
Aşteptă câteva clipe răspunsul ei.
- Deci...vii? Pe la şapte?
Kate era prea obosită pentru a-l mai contrazice.
- Bine, şopti ea.
- Fruntea sus! După seara asta, n-o să mai fim obligaţi să ne vedem.
Kate regretă că acceptase, pentru că seara se dovedi mai dificilă
decât ar fi crezut. Erau numai ei patru, dar greul conversaţiei căzu mai mult pe umerii celor doi copii. Robert afişa o politeţe rece, dar Kate mai simţea ceva sub acea mască. Dorinţa de a scăpa de ea cât mai repede? Sau poate altceva...
De câteva ori, îl surprinse privind-o cu o expresie ostilă. Părea că se vor despărţi în aceiaşi termeni în care se cunoscuseră şi că o eventuală prietenie era imposibilă.
De îndată ce eticheta îi permise, Kate se ridică de la masă.
- Chiar trebuie să pleci? întrebă Linda. E abia ora zece.
- Te rog, mai stai, adăugă şi Tim.
Dar Robert se ridică şi îi deschise uşa.
- Bănuiesc că are multe de făcut.
îi făcu loc să iasă, iar Kate păşi în hol, simţind că-i tremură picioarele.
- Să mai vii pe la noi! îi ceru Linda. Ne-ar face mare

plăcere, nu-i aşa, Robert?
- Mă îndoiesc că se va mai întoarce, spuse el pe un ton glacial. Kate e de părere că viaţa la ţară e plictisitoare.
- Nu-i adevărat! protestă Linda. îi place să stea aici şi e clar pentru toată lumea că nu vrea să plece! Dacă ar fi vrut, n-ar mai fi părut atât de nefericită!
Tim, mai atent decât sora lui, îi dădu un cot.
- încetează, Linda! Nu vrei să jucăm un tenis de masă?
Şi o scoase din încăpere înainte de a mai face alte gafe.
Robert deschise uşa de la intrare şi-i întinse mâna.
- Aşadar, la revedere, Kate!
Ea făcu tot posibilul să-şi păstreze calmul.
- Linda are dreptate, nu-i aşa? întrebă Robert, refuzând să-i elibereze mâna. Nu vrei să pleci, dar eşti gata s-o faci, pentru că pui orgoliul mai presus de fericire.
Ea îşi smulse mâna şi alergă în curte cu ochii în lacrimi. îl auzi strigând-o, dar se prefăcu că nu-l aude şi intră în casă trântind uşa.
- Kate, Kate!
Se auzi soneria şi din nou vocea lui:
- Deschide uşa, Kate! Ai uitat să-l iei pe Honey.
- Nu-l vreau! Mulţumesc, Robert, dar mă duc la culcare!
După câteva momente, soneria se auzi din nou, mai insistent.
- Dechide uşa! O să sun până-mi vei deschide.
Kate ştia că nu are de ales şi îi deschise. Robert năvăli în casă, urmat de Honey.
- Lacrimi, Kate? Deci, regreţi, chiar dacă n-ai recunoaşte-o niciodată!
- Nu înţeleg ce vrei să spui. Te rog, Robert... Sunt obosită şi vreau să merg la culcare.
- Atunci voi termina ce am de spus!

O prinse de umeri şi-o zgâlţâi cu putere.
- Dacă ai avea un pic de bun-simţ, ai pleca, şopti ea. Sunt sigură că ştii ce simt pentru tine! Sunt sigură!
- Da, Kate. Am ştiut din ziua accidentului. Din acea zi, m-ai evitat, iar asta mi-a confirmat bănuielile. Ce păcat că tot timpul te laşi condusă de raţiune. Atunci când vei fi mai bătrână şi mai bogată, vei ajunge să regreţi. Dar va fi prea târziu!
Era atât de obosită şi de nefericită încât nu înţelegea nici cuvintele şi nici furia lui. O luă în braţe şi o sărută cu putere.
- Asta ca să-ţi aminteşti de mine! Sunt sigur că vei avea o carieră de succes, dar mă îndoiesc că vei fi fericită.
- De ce eşti atât de rău? N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Numai munca mi-a mai rămas, de vreme ce nu mai pot sta aici.
- Ai putea să stai, dacă ai vrea. Ştii prea bine.
- Ben nu mai are nevoie de mine.
Se priviră câteva clipe în ochi, în tăcere.
- Eu am...
Kate nu-i răspunse, prea uimită de vorbele lui.
- Nu trebuie să spui nimic, spuse el cu amărăciune. Am fi putut fi fericiţi împreună, dar cariera ta e pe primul loc, nu?
Kate reacţionă într-un târziu:
- Robert, nu pot să cred ce spui. Nu pot!
- Ba să crezi, prostuţo!
Deschise uşa cu putere.
- Dar regret că ţi-am spus.
- O, Robert!
Facu un pas spre el, încă nesigură.
- Medicina înseamnă mult pentru mine, dar tu eşti mai

important. Te iubesc atât de mult!
- Nu spune lucruri pe care nu le crezi nici tu, Kate! Eu nu sunt ca Bill. Eu n-o să te las să pleci! Pentru mine, căsătoria e făcută să dureze, dar tu o să te plictiseşti de viaţa la ţară - te-ai exprimat foarte clar.
Ea se grăbi să-i explice:
- N-am vorbit serios. Tot ce-am spus a fost pentru a-mi masca sentimentele. N-am avut nici cea mai vagă idee că şi tu simţi la fel.
El o studie, neîncrezător.
- Chiar n-ai avut? Crezi că un bărbat ar fi în stare să stea treaz o noapte întreagă pentru o femeie, dacă n-ar fi nebun după ea? După dans... Ce dezamăgire!
- Dar ai fi putut să spui ceva... protestă ea.
- Aş fi putut? Când era atât de evident că nu vrei să mă asculţi?
- Iar mie mi-a fost teamă că am făcut ceva greşit... Ce proşti am fost şi ce mult timp am pierdut. Iar acum, nu vrei să mă crezi.
Extenuată, se sprijini de perete.
- Vreau să te cred, Kate, se auzi vocea lui. Vino şi convinge-mă!
Kate se apropie timid de el, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.
Robert zâmbi, pentru prima oară în acea seară, se întoarse pe jumătate şi închise uşa cu piciorul.
***
Robert plecă la primele ore ale dimineţii. Kate dormi până târziu şi se trezi la sunetul soneriei. Coborî în fugă scările, cu Honey pe urmele ei. Linda se afla deja în prag:
- Îmi pare rău, Kate. Ai crezut că era Robert? Ne-a spus vestea şi credem că e minunat!
- Mulţumesc, Linda. Aţi fost foarte surprinşi?

- Înmărmuriţi! Întotdeauna am crezut că va fi Diana.
- Şi eu, recunoscu ea.
- Azi dimineaţă, când Robert ne-a povestit despre voi, l-am întrebat dacă s-a răzgândit în privinţa Dianei. Pentru că eu cred că s-ar fi însurat cu ea, dacă n-ai fi apărut tu.
- Şi... el ce-a spus?
- A spus că ai făcut ca toate femeile să pară plictisitoare, chiar şi Elizabeth . De îndată ce te-a cunoscut, a ştiut că niciodată nu se va putea însura cu altcineva. Nu-l caracterizează să-şi descarce sufletul în acest fel. Poate pentru că e atât de fericit...

Kate căzu pe gânduri şi se trezi la întrebarea Lindei:
- Când, Kate? Când aţi hotărât nunta?

Ea reveni brusc la realitate.
- N-am avut timp să facem planuri. Poate că vom discuta diseară.

***

Anunţară pe toată lumea, începând cu Angus şi lady Howard.
- O pereche perfectă, spuse lady Howard. Robert are nevoie de o fată inteligentă.
- Lady Howard! exclamă Kate, plăcut surprinsă. Cât v-aţi schimbat... Am crezut că nu sunteţi de acord cu femeile şcolite!
- Îmi place să cred că ţin pasul cu timpurile. Desigur, va trebui să înveţi să călăreşti, ca să te adaptezi la viaţa la ţară.
- Sună groaznic, se încruntă Kate către Robert. Poate că nu sunt soţia potrivită pentru un bărbat ca tine.
- Nu fi prostuţă, Kate. Te potriveşti perfect aici.
- Ben! Am uitat cu totul de el!
- Eu nu. L-am sunat azi dimineaţă şi ne transmite

felicitări. Şi cred că erau sincere.
Ea îşi sprijini capul pe umărul lui.
- Sper că ai înţeles, iubita mea, că nu sunt decât un fermier muncitor, cu o mulţime de datorii! Nu-ţi pot oferi decât o casă veche şi o grădină năpădită de buruieni.
Dar Kate privea deja spre viitor, spre o grădină îngrijită, plină de strigăte şi râsete de copii.
- Această casă veche este minunată, spuse ea fericită. Iar grădina este splendidă! Copiii noştri vor crede că aici este paradisul, şi aşa voi crede şi eu...
Sfâr[it